

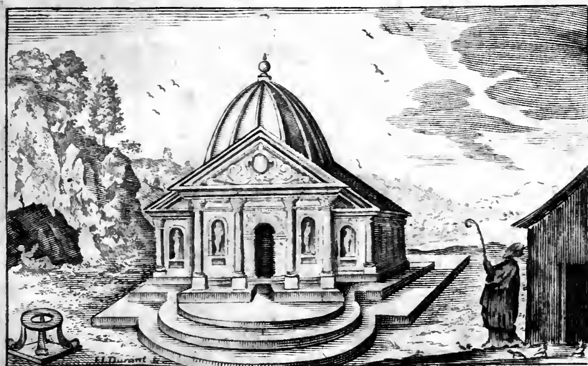
HISTORIA
DEORVM
FATIDICORVM:
CVM EORVM ICONIBVS.

HISTORIA
DEORVM FATIDICORVM, VATVM, SIBYLLARVM, PHOEBADVM,
APVD PRISCOS ILLVSTRIVM:

Cum eorum ICONIBVS.

Præpoſita eſt diſſertatio

DE DIVINATIONE ET ORACVLIS.

GENEVÆ,

Sumptibus PETRI CHOVËT.

M. DC. LXXV.

The Rare Book &
UIUC
Manuscript Library

Dn. *** AMICO *Pl. C.*

P. MVSSARDVS S. D.

VM inter nos incidiſſet nuper ſermo, de variis præſtigiis quibus Cacodæmon miſeros olim mortales faſcinabat; diximus errorem non mediocriter promoviſſe, quod de rebus futuris per oracula, hariolos & ſagas, pronunciare impurus ille ſpiritus attentavit.

Quanquam enim iſta emunctioris naris homines non fecerint flocci; Peripatetici inprimis qui Ariſtotelem ſecuti, Sibyllas, Pythoniſſas; atque adeò Enthuſiaſtas omnes, mente lymphata furere, aut atra bile commotas, nonnulla præſagire credebant: hi tamen erant ſcholarum duntaxat ſuſurri, quos in publicum edere piaculum fuiſſet: quippe perſuaſiſſimum erat vulgo, mulieres eiuſmodi Deo plenas eſſe, ipſumque Iovis vel Apollinis numen, præſens illis adeſſe. Iſtud enim non mediocriter animos percellebat, nec pa-

rum ad Divinitatem accedere videbatur, non modò quæ præſentia ſunt & velut in oculis poſita cernere, ſed eventus futuri caligine obvolutos & procul diſſitos, proſpicere.

Itaque poſtquàm hanc ſententiam ſermonibus aliquot agitaſſemus, operæ pretium facturum dixiſti, qui iſta ſcripto conſignaret; méque ad id audendum exciviſti. Sanè quanquàm id mihi non ſumo, vt aliquid à me expectatione tua dignum, præſtari poſſe ſperem; onus tamen non detrectavi, vel maximè eo nomine vt tibi obſequar; tum etiam vt dum humaniora ſtudia, quibus in adoleſcentia aliquantùm deditus fui, recolo & memoria repeto, operam non omninò inutilem aut ingratam publico navem. Nec me ab inſtituto dimovit, quod ſçio hoc argumentum luculenter à Doct. Boiſſardo fuiſſe pertractatum. Nam & perrarus eſt eius liber, magníque voluminis ac precij; & in non paucis ab illo nunc diſſentiunt Docti, ex quo facem prætulerunt magni Viri, Blondellus, Obſopæus, Voſſius. Nimium enim ille tribuit ſcientiæ

Dæmonum;

Dæmonum ; pſeudepigrapha pro genuinis exoſculatur ; & quæ diu poſt rerum eventus à quibuſdam Chriſtianis , conſilio fortè non malo, ficta ſunt , ea à Sibyllis , multis retrò ſeculis, prædicta eſſe opinatur. Satis multa præterea hîc nova reperient Lectores , vt huius lectionis eos non pigeat. Commodùm verò offendi in Bibliopolio *D. Petri Chouët*, (hominis promovendæ rei literariæ cupidiſſimi) varias effigies, æri ſatis eleganter inciſas, Deorum , Vatum , Sibyllarum , & Phœbadum, quæ huic opuſculo illuſtrando non parùm conducent.

Rem totam hoc ordine diſpoſui. Præmiſi brevem diſſertationem de Divinatione & Oraculis, déque variis modis quibus Dæmones futurorum præſcij eſſe poſſunt. Tum ſubjeci hiſtoricam narrationem Deorum & Vatum , in qua quæ de iis maximè memorabilia produnt veteres Scriptores , propoſui. Tu hunc qualemcunque conatum , æqui boníque conſulito , méque tui amantiſſimum amare perge. Vale.

DE RERVM FVTVRARVM PRÆCOGNITIONE, Vaticinatione, & Oraculis.

OGNITIONEM & rerum futurarum prædictionem, vnius Dei ius præcipuum esse, omnes consentiunt. Hinc fit vt vulgò ἔνθεοι, *i.e. Divini* appellentur, qui futurorum profitentur scientiam; quia quod sibi arrogant, tanto intervallo superat ingenii humani captum, vt prorsus ignoretur ab ijs qui non sunt θεοδίδακτοι. Esse tum in rebus naturalibus, tum in moralibus, quædam futurorum eventuum præsagia, nemo diffitetur; qualia sunt de quibus Christus Matthæi 24. *Quum ramus tenerascit & folia germinant, nostis propé*

esse æstatem. Item Matth. 16. *Quando serum est diei, dicitis, Serenitas erit, rubet enim cælum.* Possunt sanè homines, multòque magis Dæmones, coniectura augurari multarum rerum eventus, ex earum indicijs quasi prodromis. Ejusmodi sunt omnes illæ prædictiones quibus sibi famam comparärunt Pseudoprophetæ apud Ethnicos & Mahometanos, aliiq; omnes qui vel solis ingenij viribus, vel impulsu Cacodæmonum inspirati sunt. Verùm vnius Dei est, ea prænoscere quæ non à naturæ statis legibus, sed à voluntate sua, aut libero hominis arbitrio pendent; vt mysteria supernaturalia, nec-non gubernationes & mutationes Regnorum ac Rerumpublicarum, (sunt enim corda Principum in manu Dei, qui solus illa versat vt libet;) Item quæ pendent ex arbitrij humani libertate; vt quid cras sim facturus vel cogitaturus. Solus, inquam, Deus ea prænoscit ab æterno, solusq; per Prophetas prænunciare potest; idque non aliquot mensibus aut annis, sed innumeris ante eventum seculis, cùm nullæ causæ aut vestigia animadvertebantur; nec obscurè aut titubanter, sed claris & apertis verbis. Ideóque hoc sibi vni vindicat apud Esaiam, vbi de eiusmodi prædictionibus

nibus verba faciens, iubet istâ notâ explorari Deos Paganorum: *Annuntiate*, inquit, *quæ futura sunt, & sciemus quod Dij estis.* Dum enim illos sic prouocat, clarè ostendit istam quam illis denegat, sibi vni competere præscientiam. Hoc, solo naturæ lumine agnouerunt Ethnici, *Si enim homines quoque res omnes post futuras præcognoscerent*, inquit Fauorinus apud Gellium, *tollitur quod maximè inter Deos & homines differt.* Ac sanè, vtcunq; Vatum prædicta, & commentitiorum Deorum oracula iactauerint Gentes, nulla tamen, si ad hanc normam exigantur, genuina comperies. Dederunt scilicet consilia ambigua, & responsa perplexa ac dubia, super pugnæ alicuius eventu; super excidio Imperii cuiusdam vel Reipublicæ; morte aut sanatione ægroti, aliisque eiusmodi casibus, quorum prognostica in causarum proximarum dispositione, Dæmonibus cernere promptum erat. Sed nullum legas qui ante quingentos aut sexcentos annos, eventum aliquem clarè & certò prænunciauerit. Solius Dei est, & eorum quibus eius Spiritus lumen affulsit, in abdita seculorum penetrare, & futura eadem perspicuitate & certitudine, ac si præsentia aut præterita essent, enunciare.

Gell. l. 14 c. 1.

Vnde patet Veteris&Noui fœderis Scriptores, non à ſpurijs iſtis & fictis Diis, qui Gentibus impoſturis ſuis illuſerunt, afflatos eſſe ; ſed à ſummo & vero illo Deo qui ſupremus eſt Dominus ac Moderator omnium temporum & partium Orbis , cuiuſq; ſcientia & eſſentia ſunt infinitæ. Diuini enim hi Authores, innumera prædixerunt,quæ neque acies mentis humanæ, neque Dæmonum ſagacitas pervadere valebat : Exempli gratia, ortum & futuram ſortem multorum virorum ac Imperiorum, fraudes Hæreticorum, Antichriſti impoſturas, ſuperbiam ac furores , aliaq; innumera; quatuor, quinque, ſex, ſeptem,octo &c. ſeculis ante euentum.

Meritò itaque Moſes dehortatur populum, ne credat Pſeudoprophetis qui eum auocare ſtudent ad Deos alienos, etiamſi contingat vt ea quæ prædixerunt reverà eveniant ; *Quia Deus id permittit quò nos probet an ipſum timeamus*; Monetq; *ne quis diſcat Aſtrologiam, aut ab Aſtris ſibi timeat , quæ ſunt vanæ leges infidelium.* Quanquam enim in præviſione futurorum non ſemper fallantur Dæmones eorumq; Miniſtri, ſemper tamen eò dirigunt ſua vaticinia,vt fallant,& homines ab vnius Dei legitimo

cultu

cultu avocent, atque ad ſe alliciant.

Verùm quanquam ſolus Deus ex ſe & per ſe, omnia futura cognoſcit, eaq́; certò prædicit; Satan tamen eius operum æmulus, mirè miſeris mortalibus illuſit reſponſis ſuis, quibus illis plurima eventura prænunciavit, quorum nonnulla evenerunt. Vt cùm Theagenes Mathematicus, Octauio prædixit imperium, tanta fiducia, vt ſtatim atque genituram ſuam illi Octauius edidit, exiliverit Theagenes, eumq́; adoraverit. Eiuſmodi fuit prædictio Traſylli, qui mortem ſibi inſtare Tiberio dixit, quam reverà hic illi, re cum nullo communicata moliebatur. Tale præſagium ipſius Tiberij de Sergio Galba tum Conſule, quem accitum, vt verbis Taciti vtar, & diuerſis ſermonibus pertentatum, poſtremò verbis Græcis in hanc ſententiam allocutus, *Et tu Galba quandoque deguſtabis imperium*; ſeram ac breuem potentiam ſignificans, ſcientia Chaldæorum artis, quam à Traſyllo magiſtro habuit. (Suetonius hoc præſagium non Tiberio, ſed Auguſto tribuit; nec de Galba Conſule, ſed puero. Verùm à Tacito ſtant Ioſephus & Dio.) His ſubnecti poteſt Aſcletarionis vaticinium, qui Domitiani proximam cædem prædixit, de

Suet. in Auguſt. c. 94.

Tac. Ann. 16

Dio lib. 55.

quo Suetonius: *Hunc*, inquit, (Aſcletarionem Mathematicum) *delatum, nec inficiantem iactaſſe ſe quæ providiſſet ex arte; ſciſcitatus eſt Domitianus quis ipſum maneret exitus, & affirmantem, vt brevi laceraretur à canibus; interfici quidem ſine mora, ſed ad coarguendam temeritatem artis, ſepeliri quoque accuratiſsimè imperauit. Quod cùm fieret, evenit vt repentina tempeſtate deiecto funere, ſemiuſtum cadauer diſcerperent canes.* Addi poſſent alia exempla eorum, quibus ſummæ dignitates prædictæ ſunt ab Oraculis & Aſtrologis.

Hîc igitur obſeruandum, futura bifariam cognoſci poſſe, aut in ſe ipſis, aut in ſuis ipſorum cauſis. In ſe ipſis cognoſcuntur, cùm perinde certò prævidentur quæ nondum ſunt, ac ſi iam præſentia & in conſpectu poſita viderentur. Hoc modo Deus prævidet omnia ex ſe ſuóque proprio ſpiritu; eius item Prophetæ & Apoſtoli, varia prænoverunt, non ex ſuo proprio, ſed ex afflatu diuini ſpiritus. In ipſorum verò cauſis præcognoſcuntur res futuræ, cùm ex inſpectione cognitionéque præſentium cauſarum, colligitur tales futuros effectus. Sic agricola cùm florem oleæ videt, baccam quoq; ſe viſurũ putat, non ſine ratione ille quidem, ſed nonnunquam tamen fallitur.

Sic

Sic insidias Imperator, tempestates gubernator, sæpè provident. Sic Medici suas habent prognoseis, id est artificiosas cognitiones futurorum eventuum & mutationum in morbis, constantes certis signis, habentibus connexionem naturalem cum re significata: earumq; ope cognoscunt, vtrùm æger à morbo sit evasurus, vel illius vi periturus. Habent enim suos effectus morbi, qui symptomata vulgò dicuntur, ex quorum diversitate manifestum fit artis regularum & præceptorum gnaris, quis ægritudinis eventus sit sperandus. Signa tamen illa, fatentibus ipsis Magistris, & ipsâ teste experientiâ, non sunt adeò certa quin fallant aliquando: Ideòque vetus sermo verus, *Præstare à sexaginta Medicis, quàm Triumviris capitalibus damnari & morti addici.* Habent etiam Astronomi coniectationes suas, siue iudiciariam ex Astris mathesin, quâ ex constantissimo syderum cursu & motu, varia provident Sic Solis defectiones, itemq; Lunæ, prædicunt in multos annos; Planetarum stationes, retrogradationes, aspectus, coniunctiones, oppositiones & similia, ex artis principiis veris & immutabilibus, norunt. Hinc ortæ Ephemerides. Verùm quàm certa est Astronomia,

tam vana & fallax Aſtrologia, quæ prædicit effecta euentuum futurorum non neceſſariorum, ſed contingentium. Poteſt quidem Aſtrologus ex Lunæ & Solis vario colore & alijs phænomenis, ventorum, pluviarum, ſerenitatis & eiuſmodi viciſſitudinis tempeſtatum eventus probabiliter prædicere, quia vtplurimùm hæc accidunt. Hinc Arati, Heſiodi, Ciceronis, Virgilij, aliorumq́; de Phænomenis carmina: ſed ſæpè ob peculiares aliquas cauſas hominibus ignotas, impediuntur hi effectus: Ideóque quotidie videmus quantùm aberrent Aſtrologi cùm totius anni reuolutiones, belli & pacis eventus, pluvias aut ſiccitatem, frigus & calorem, frugum vbertatem vel inopiam, morbos, aliaq́; prædicere attentant.

Suas præterea habent coniectationes probabiles, Nautæ, Paſtores, Lignatores, Phyſiognomi, Chiromantes, & Oneiropolæ; qui ex Elementis, Meteoris, Plantis, Brutis, lineamentorum inſpectione, ſomniorum interpretatione, nonnulla aliquando prævident.

Sed dubium non eſt quin iſta longè perfectiùs cognoſcant Dæmones, qui rerum cauſas intimiùs perſpiciunt: itaque non mirum ſi multa

multa prædixerunt futura, quæ & certò evenerunt. Diligentiſſimè enim obſervant cauſas naturales & earum effecta: cùm verò etiam accedat longa & perpetua experientia, qua norunt quid ſolitum ſit ex tali cauſarum diſpoſitione provenire, & quid non; facilè poſſunt de omnibus hiſce rebus aliquid certi pronunciare.

Deinde multa etiam ſciunt prædicta fuiſſe à Prophetis ex Spiritu Dei, quæ illi arripiunt & ſuis cultoribus prædicunt, quaſi ex ſe iſta præviderint. *Diſpoſitiones enim Dei*, inquit Tertullianus, *& tunc Prophetis concionantibus excerpunt, & nunc lectionibus reſonantibus carpunt. Ita & hinc ſumentes quaſdam temporum ſortes, æmulantur divinitatem, dum furantur divinationem.* Sic præſcivit Diabolus ex Danielis oraculis, Alexandrum M. ſuperato Dario potiturum Aſia vniverſa, & translaturum Imperium à Perſis ad Græcos. Hinc haud difficile vati Delphicæ, Alexandro eam conſulenti reſpondere, *Invictus eris.* Hinc eodem Alexandro ad extremum cum Dario confligente, aquila è ſublimi ſupra eius verticem ſeſe librare, & in adverſos hoſtes trajicere viſa eſt. Sic prænovit Dæmon ex Eſaiæ prophetijs, fore vt Tyrus deſtruatur ab ijſdem

Tert. Apo. c. 22.

Dan. 8.

Macedonibus; ille enim ait Cap. 23. *Onus Tyri. Vlulate naves maris, quia vastata est domus vnde venire consueverunt: De terra Chittim revelatum est eis.* Terram verò *Chittim* Macedoniam esse, & ab Homero Κιωτεῖς Macedonas vocatos, asserunt Docti. Ex ijsdem Esaiæ & Danielis vaticinijs, præscivit impurus Spiritus, fore vt Assyriorum Monarchia in Persarum potestatem redigeretur, & quidem à Cyro cuius nominatim meminit Esaias capite 44. Vnde & coniectatus est regnum quoque Lydię periclitaturum; ideòque Cræsum fallaci oraculo ad bellum Cyro inferendum impulit, à quo & victus est. Hinc Delphicum oraculum respondit paulò ante id bellum, Gygis τὸν πέμπτον ἀπόγονον, *abnepotem*, qui in Cyri tempora incidebat, amissurum regnum Lydiæ.

Ex ijsdem Scripturis & Prophetarum vaticinijs, non obscurè colligere potuerunt Dæmones, tempus adventus Christi. Ac sanè patet ex ipsa Evangelij historia, Diabolum priùs Christum novisse, quàm eos ipsos quibuscum familiariter degebat. Hinc per os abrepticij inclamabat, *Quid nobis tecum est Iesu*
Marc.1. *Nazarene &c. Noui te qui sis, nempe Sanctus ille*
Luc.4. *Dei.* Et iterùm, *Exibant dæmonia à multis, clamantia*

mantia & dicentia, Tu es Christus ille Filius Dei; & increpans non sinebat ea loqui, quod sciebant ipsum esse Christum. Id noverant Dæmones, quod pios ipsos latebat; Alij enim eum Eliam, alij Iohannem Baptistam, alij Hieremiam, alij vnum de Prophetarum numero esse credebant. Huc facit illud Pythiæ puellæ, de Paulo & Barnaba clamitantis testimonium, *Isti homines servi* *Act.* 16. *Dei excelsissimi sunt, qui annuntiant vobis viam salutis.* Vnde quantum sit Dæmonum acumen liquet, qui res abstrusissimas & hominibus ignotas, ex Scripturis noverunt; ea, inquam, quæ Fideles ex sola revelatione Patris cælestis cognoscunt; quemadmodum Petro dicebat Christus, cùm illum Filium Dei Viventis pronunciavit. *Matth.* 16.

Multa etiam sunt quæ etsi Dæmones futura non prævident, tamen cùm iam parata sunt vt fiant, vel iam incipiunt fieri, ea citissimè observant; idq; propter aciem sensuum, celeritatem motus, & agilitatem aëreorum, subtilissimorumq; corporum, quibus brevissimo tempore, & vno ferè momento, magna locorum spatia emetiuntur, quæ in vno loco observarunt, ea alibi annuntiant tanquam futura; cùm tamen iam facta sint vel cæpta fieri. *Celeriter enim*, vt

ait August.lib.de Divin. Dæmon. *non solùm cursus quorumlibet hominum vel ferarum, verùm etiam volatus avium incomparabiliter vincunt.* Duabus igitur illis rebus præditi, hoc est acrimonia sensus, & celeritate motus, multò antè cognita prænunciant, quæ homines præ sensus terreni tarditate mirentur. Sic phantasmata illa Castoris & Pollucis, Romæ nunciarunt Perseum Macedoniæ regem victum esse, eodem die quo victoria à L. Aemilio Paulo reportata est; cuius Legati vigesimo die demũ post pugnam, Romam venerunt. Sic referunt Plutarchus in Iul. Cæsare, & Gellius Noct. Attic. lib. 15. c.18. eo die quo Cæsar & Cn. Pompeius per ciuile bellum signis collatis in Thessalia conflixerunt, Patavij C. Cornelium sacerdotem, auguralis scientiæ peritum, subitò quasi mota mente exclamasse, *Pugnam acerrimam pugnari*; ac deinde cedere alios, alios vrgere, cædem, fugam, tela volantia, instaurationem pugnæ, impressionem, gemitus, vulnera, perinde vt si ipse in prælio versaretur, coram videre sese vociferatum esse; ac postea exilijsse clamantem, Vincis Cæsar. *Ea Cornelij sacerdotis hariolatio,* inquit Gellius, *leuis tum quidem visa est & vecors; magnæ mox admirationi fuit*: quod non modò pugnæ

gnæ dies, quæ in Theſſalia pugnata eſt, neque prælij exitus, qui erat prædictus, idem fuit; ſed omnes quoque pugnandi reciprocæ vices, & ipſa exercituum duorum conflictatio vaticinantis motu, atque verbis repræſentata eſt. Huius vaticinij ſic meminit Lucanus lib. 7.

——————————— Augur
Venit ſumma dies, geritur res maxima, dixit:
Impia concurrunt Pompeij & Cæſaris arma.

Sic Philoſtratus narrat Apollonium cùm Epheſi eſſet, exclamaſſe quaſi interfuiſſet ſpectaculo, Romæ interfici Domitianum, eo ipſo momento, vt poſtea compertum eſt, quo reverà trucidabatur. De hac Dæmonum velocitate præclarè Tertullianus, *Omnis ſpiritus ales eſt*, inquit, *hoc Angeli & Dæmones. Igitur momento vbique ſunt. Totus orbis illis locus vnus eſt: quid vbique geratur tam facilè ſciunt quam enunciant: velocitas divinitas creditur, quia ſubſtantia ignoratur.* *Tert. Apol. c. 22.*

Acceſſit quoque Dæmonibus, vt Auguſtini iterùm verbis vtar, per tam longum tempus quo eorum vita protenditur, rerum longè maior experientia quàm poteſt hominibus propter brevitatem vitæ præuenire. Inde fit vt ex obſeruatione quarundam externarum actionum, motuum, geſtuum alicuius, facilè divi-

nare possint, quid ille cogitet, quid moliatur, quid facturus sit. Præterea, vt optimè nouit rerum naturalium facultates, & ad quid valeant hominum voluntatem, mediante appetitu sensitivo, inclinare; novit omnium hominum temperamenta, affectusq́; novit quid ex his & illis sequi soleat. Vnde contingit vt sæpè ad amussim prædicat, quid, quandoq́; homines sint facturi.

Certò quoque potest prædicere ea quæ novit se permittente Deo facturum. Permittit enim nonnunquam Diabolis Deus, vt inficiant, alterent, conturbent aërem, & excitent ventos vehementissimos. Item vt tetra contagione infecto aëre, pestilentiam immittant alicui regioni; vt agitent aquas & tempestatem cieant; vt inficiant terram, fruges, cibos; vt ad iram excitent homines, & eos committant inter se, vnde bella, dissidia, lites exoriuntur. Antequàm verò hæc, quæ ipsi Dæmones ex permissu Dei facturi sunt, eveniant, ea prænunciant Phythonibus & Magis. Hoc modo à Dæmone fuerat edoctus Turca ille Famagustanus, qui congregata in foro populi concione, prædixit se intra horæ spatium moriturum, & confestim se mortuo, luem desituram, quod & evenit.

Villamont. l. 2 peregr. cap. 7.

Denique

Denique id ſibi etiam ſumunt impuri Spiritus eorumq́; Miniſtri, vt multa garriant de quibus nihil habent certi, ſed quæ coniecturis duntaxat dubiis augurantur; adeo vt iuxta illud Euripidis.

Μάντις ἄριστος ὅστις εἰκάζει σοφῶς

Benè qui coniicit ſit vates optimus.

Ideòque coniectantur παχυμερέστερον, vagè & confuſè, *qualis eſt longinqua oculorum acies, per interualla media caligantium*, vt ait Gellius. Hinc Oraculorum ambages; ita enim attemperabantur verba, vt quocunque res caderet viderentur verum dixiſſe. Vt cùm Crœſo de belli aduerſus Cyrum eventu quærenti, reſponſum eſt Gell. n. Att. l. 14 c. 1.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει

Id eſt. Crœſus Halim tranſgreſſus, magnum regnum diſſipabit.

Si enim Crœſus victor evaſiſſet, Hoc volebam dixiſſet Dæmon, te hoſtiles copias profligaturum. Sed victus eſt Crœſus; Id ipſum volebam, ait, Te regno detruſum iri; ſed per ſtuporem, mentem meam non es aſſecutus. Eius generis eſt quod reſpondit Pyrrho Pythia ſacerdos.

Aio te Aeacida, Romanos vincere poſſe:

Vbi dubium, an *vincere* regat accuſativum

te, an *Romanos*; atque adeo an Aeacides, id est Pyrrhus, Romanos victurus esset, an verò hi illum. Sed Romani hanc fallaciam ferro solverunt. Inde Apollo *Loxias* dictus, quia ambiguis responsis consulentes ludificabatur. Talia erant Sibyllæ illius carmina, de qua Virgilius.

Aen.6.

Horrendas canit ambages, antroq; remugit.

Enim verò quod de sommiis experimur, hîc quoque verissimum, rarissima vera inveniri. Quia tamen aliquando Dæmonum oracula, non malè coniecerunt, hinc illis fides addita. Verùm, quemadmodum qui assiduè iacit aleam, vel talos figit, is aliquando seniones, aliquando Venerem iacit invenitq; ; sic cùm harioli & oracula centies mentita sint, quid mirum si semel aut iterùm verum dixere? Sanè, si mendacia notarentur, mille forent pro vno verè dicto. Quomodò enim possunt verè dicere, qui exciderunt à veritate? Ideo Scriptura quæ præscientiam solius Dei esse docet, hanc prorsus adimit Creaturis; ridetq; augures, ac ostendit vanissimam esse scientiam illam qua Dæmon decipit incautas gentes,

Esa. 44. 25.

Ego sum Dominus, inquit, *qui irrita facio signa divinorum, & ariolos in furorem verto, eorumq; scientiam*

tiam ſtultam facio.

Ipſi Ethnici qui oculatiores fuerunt, iſtorum vanitatem arguerunt. Vide Ciceronem lib. 2. de Divinatione, vbi totam iſtam præſcientiam vatum, hariolorum, haruſpicum, ex animalium extis, è fulguribus, oſtentis, auſpiciis, oraculis, ſortibus, ſommiis &c. vaniſſimam eſſe docet, & ſcitè traducit: Ibidemq; laudat illud Catonis, qui *Mirari ſe aiebat, quod non rideret haruſpex, haruſpicem cùm vidiſſet. Quota enim quæque res*, inquit, *prædicta ab his evenit? aut ſi evenerit, quid afferri poteſt cur non evenerit?* Hinc Pacuvianum illud de Auguribus.

— Iſtis qui linguam avium intelligunt,
Plùsq; ex alieno iecore ſapiunt quàm ex ſuo;
Magis audiendum, quàm auſcultandum, cenſeo.

Nec omittendum illud Ennij,

Non habeo nauci Marſum augurem,
Non Iſiacos coniectores, non interpretes ſomniûm:
Non enim ſunt ij aut ſcientia, aut arte divini,
Sed ſuperſtitioſi vates, impudenteſq; harioli,
Aut inertes aut inſani, aut quibus egeſtas imperat:
Qui ſibi ſemitam nõ ſapiunt, alteri monſtrant viã:
Quibus divitias pollicentur, ab iis drachmam ipſi petunt.

Tacitus de Magis, quos *Mathematicos* vocat, ait, *Id genus esse hominum infidum petentibus, & sperantibus fallax, quod in civitate Romana semper vetatum est & retentum.* Sæpè enim Roma pulsi, & è Republicâ amota illa pestis. Anno vrbis DCXIV. C. Corn. Hispallus Prætor, edicto Chaldæos intra decimum diem abire ex vrbe atque Italiâ iussit; *Levibus atque ineptis ingeniis*, inquit Valer. l. 1. *fallaci siderum interpretatione, quæstuosam mēdaciis suis caliginem iniicientes.* Anno DCCXXI. M. Agrippa Ædilis τοὺς ἀστρολόγους καὶ τοὺς γόητας ἐκ τῆς πόλεος ἐξήλασεν, *Astrologos & Magos vrbe eiecit.* Auctor Dio sæpè idem S.C. repetitum, & in maleficum id genus hominum, pœnâ capitali animadversum. Noxij saxo Tarpeio deiecti, alijsq; suppliciis mulctati; vt legere est apud Tacitum lib. 2. Qui plura de vanitate & impietate Vatum & coniectorum cupit, adeat Gellium l. 14. c. 1. Sextum Empiricum l. 5. advers. Mathematicos. E recentioribus multi damnandam hanc artem expugnarunt. Hieronymus Savaranola in Opere eximio adversus divinatricem Astrologiam. I. Picus Mirandul. lib. 12. Disput. in Astrol. Alexander de Angelis lib. 5. Sixtinus ab Hemminga in Astrol. refutatâ: Georgius.

Dio l. 49

Raguſ.eius l.1.de Divinat.Gaſſendus in Phyſic. lib.6.ſect.2.

Quanquam autem ſapientioribus apud Ethnicos, oraculorum & totius vaticinationis ſtrophæ ſubolerent;fraude tamen Diaboli magnam authoritatem obtinuere per multa ſecula. Vt enim faciliùs miſeris populis fucum faceret, hanc viam iniit. Cùm antiquitùs vixerint homines virtute præſtantes, Reges, Principes & Philoſophi, qui multa beneficia in genus humanum contulerunt; qui populos à vi & crudelitate tyrannorum vindicarunt; quique varias artes & ſcientias ad vitam neceſſarias invenerunt, aut excoluerunt; hos, populi dum ſuperſtites erant coluerunt, vt beneficos & aſſertores; poſt mortem verò, ſupremum cultum ceu ipſi Deo adhibuerunt;quos ſcilicet vt omnium bonorum largitores & malorum averruncos ſuſpiciebant, & admirabantur. Illis ſtatuas, Templa, aras adornarunt, ſacrificijs alijſq; ritibus litarunt, quò eos ſibi faventes & propicios haberent.

Huic hominum errori, ſubdolè ſe ingeſſit Satan; vtq; ſuperſtitionem promoveret, ad Heroüm illorum ſepulcra, aras, ſtatuas, & templa, prodigioſa nonnulla edebat; certiſq;

in locis, arte & naturâ ad horrorem & superstitiosum metum accommodatis, specubus obscuris, antris & terræ hiatibus profundis se insinuabat; sub nomine defunctorum, & in numerum Deorum relatorum, oracula reddebat, quibus homines de rebus futuris edocerentur, & sibi ab imminentibus malis caverent. Itaque eodem tempore quo Deus inter Israëlitas, oracula per sanctos suos Prophetas edebat, Cacodæmon responsa quoque dabat miseris Ethnicis, eosq; præstigijs suis fascinabat; & sub nomine eorum hominum quibus populorum stulta veneratio divinitatem tribuebat, responsa petentibus dabat, quibus de futuris edocerentur, sibiq; ab eminentibus malis caverent. Iisq; oraculorum prædictionibus vt plurimùm respondebat eventus; sin minùs, responsa adeò perplexa atque impedita erant, vt homines se potiùs culpâ suâ, quàm Dæmonum imposturis, delusos crederent.

Edebantur autem eiusmodi oracula, vel ab ipso Dæmone; vel à Sacerdotibus, & Phœbadibus spiritu fatidico afflatis: irruebat spiritus ille impurus in Enthusiastas, è specubus furvis, obscuris & profundis, horribili sono & strepitu. Illæ in furorem actæ, cum palpitatione om-

nium

nium artuum, inversis oculis & ore distorto, effabantur ea quæ illis Dæmon suggerebat; neque erant mentis corporisq; compotes, dum obsidebantur illo enthusiasmo.

Istis autem oraculis præfuisse impuros & homicidas spiritus, non obscuris indiciis, evinci potest. Non tantùm quia sæpè mentiebantur, séque tenebris & ambiguitate involvebant; Item quia non cælitùs, sed ex specubus subterraneis edebantur, quod Principi tenebrarum, nihil quàm terrena sapienti convenit: sed præcipuè, quia scelera vt plurimùm, & humanas victimas imperabant. Sic cùm classis Græcorum Aulide adversis ventis detinebatur, Calchas vates faustam navigationem & omnia prospera pollicebatur; at simul Agamemnonis filiam Iphigeniam immolari iubet. Idem Calchas, (vt refert Sinon) qui se ad Deorum suorum nutum ac morem accommodat & fingit, suadebat Græcis, sanguinè humano Diis litare, vt eorum reditum fortunarent, *Æn. 2.*

Sanguine placastis ventos & virgine cæsa:
Sanguine quærendi reditus, animaq; litandum
Argolica.

Tiresias pollicetur Thebanis victoriam; sed ea lege vt Creontis filius mactatus, sit victima

pro patria. Idem Messeniis in longo illo & diuturno bello, quod cum Lacedæmoniis gesserunt, consulentibus de exitu, prædicit victoriam; verùm ea conditione, si virginem incorruptam de Æpyridarum familia Deo sacrificarent. Ibi cùm Aristodemus, vnus ex præcipuis familiæ Æpytidarum, gratificaturus patriæ, filiam quam habebat vnicam, destinasset aræ; nobilis quidam amore puellæ adactus quò miseram servaret, ex se gravidam esse, & ideo Deo litari non posse, fingit. Quo audito pater, rabido furore inflammatus, è vestigio trucidatam filiam dissecat: paulò post noctu, somniando, dum interemptæ & concisæ filiæ atrox species obversatur animo, per desperationem ad tumulum eius semet-ipsum iugulavit. Androgei etiam cædes, expiari scilicet non poterat, nisi Athenienses quotannis septem adolescentes & totidem puellas, in Cretam, Minotauro devorandas mitterent.

Oracula autem primò edi cæperunt in Chaonia parte Epiri, in Templo Iovis Dodonæi. Postea in Lybiæ arenis, in templo Iouis Hammonis: Hæcq; duo fuerunt antiquissima & celeberrima, ad quæ ex omnibus orbis partibus confluebant homines, sciscitaturi

rerum eventus futuros. Deinceps cùm ex ſententia res procederet, & hiſce fraudibus ſe homines addicerent; exhedras propheticas variis in locis Dæmon inſtitui curavit, vnde reſponſa dabat: Vt Delphis per Apollinem Pythium; ac per eundem in Claro, in Delo, Colophone, Ancyræ, Cumis, Erythris: Lebadiæ in Bœotia per Trophonium, quod omnium oraculorum diuturnius fuit, teſte Plutarcho *De defectu Oraculorum*: Fuit & in Mileſia Branchidarum oraculum: Sabæum in Phocide: Amphiarai in Attica; Latonæ in Aegypto, in vrbe Buthi, quod Sebenniticum oraculum vocabatur. In eadem Aegypto Dii quoque fatidici fuerunt, Iupiter, Apollo, Mars, Minerva, Diana, Hercules. Antiochiæ, Iupiter Philius. In Apamea Syriæ, Iupiter Belus. In Delo ſortes certiſſimæ creditæ dabantur ab Apolline, ad aram quam illic habebat, artificiosè ex diverſis mactatorum animalium cornibus concinnatam. Apollo quoque Spodius, in cineribus mactatarum victimarum Thebis ſortes dabat; & Pataræ vrbe Lyciæ ſex continuis anni menſibus, pariter poſcentibus ſortes reddebat.

Sed de pleriſq; horum, alijſq;, in ſequenti-

bus sigillatim dicemus; vt & de profanis vatibus, item de Sibyllis & prophetidibus, quarum celebre fuit nomen inter Gentes. Apponemus singulorum icones, ad eorum exemplar quos Boissardus doctus Antiquarius, è numismatibus, gemmis, statuis, tabulisq; antiquis æri incidi curavit.

Cæterùm iam ante Christi adventum, refrixisse oracula eorumq; exolevisse authoritatem, vel ex ipso Cicerone constat. Is enim lib. 1. & 2. de Divinatione dicit, raras Delphos legationes mitti, non ampliùs dona à regibus & populis eò inferri vt olim: *Sed quod caput est*, inquit, *cur isto modo iam oracula Delphis non eduntur, non modò nostra ætate, sed iam diu, iam vt nihil possit esse contemptiùs?* Iuvenalis in eandem sententiam.

— Delphis oracula cessant,
Et genus humanum damnat caligo futuri.

Sic Strabo Geograph. lib. 11. διόπερ καὶ τὸ ἐν Ἄμμωνι σχεδόν τι ἐκλέλειπται χρηστήριον, πρότερον δὲ ἐτετίμητο. *Itaque & oraculum Ammonis pænè desertum est, quod antea honorabatur.* Plutarchus Cheronensis, magni nominis, & quasi oculatus testis, (non enim longè distabant Cheroneâ, Delphi, Lebadia, & Oropus) id ipsum

accuratè

accuratè ſcripſit; affirmatq́; ſilentium illud oraculorum omnibus ſtupori fuiſſe, eiuſq́; cauſam Doctos omnes perquiſiviſſe. Apud hunc Demetrius, *Nihil*, inquit, *attinet de iſto percunctari oraculo, & cauſam quærere; cùm videamus oracula quæ in his ſunt locis obſoleviſſe, atque adeò duobus aut tribus exceptis, omnia defeciſſe. Id potiùs indagandum eſt, quibuſnam cauſis extincta ſint. Nam vt alia taceam, Bœotiam, quæ ſuperioribus temporibus ob oraculorum multitudinem vocalis admodum fuit, nunc prorſus deſtituerunt oracula, tanquam amnes ſiccati, ingenſq́; divinationis quaſi æſtu quodam abolitæ penuria, regionem occupavit. Neque enim alibi hodiè quàm apud Lebadiam, Bœotia vaticinationis reſponſa deſiderantibus præbet: reliqua partim ſilent oracula, partim vaſta prorſus deſertaq́; iacent.* Deinde in eodem illo libro quem *De Defectu Oraculorum* inſcripſit, ſollicitè huius cauſas inquirit; aitq́;, Alios afferre rerum viciſſitudines; Alios, Græciæ accolarum infrequentiam; Alios, nequitiam hominum, qui impietate ſuâ indigni ſunt quos Dij dignentur alloquio; Alios quia mortui erant Dæmones qui vatibus quondam inſpirabant oracula; Alios denique, quia terræ halitus, qui Pythias olim in furorem agebant, erant vetuſtate exhauſti: quod facetè ridet

Cicero l.2.de Divin. *Hoc loco*, inquit, *cùm vrgentur, evanuisse aiunt vetustate vim loci eius vnde anhelitus terræ fieret, quî Pythia mente incitata oracula ederet. De vino aut salsamento putes loqui, quæ evanescunt vetustate.* Consuli super eo argumento potest Theodoretus Ἑλλην. θεραπ. Serm.10. Eadem testantur Iustinus *in Dial. adversus Iudæos.* Athanasius *de Human. verbi.* Augustinus *de Ciuit. Dei.* Eusebius *l.7.c.6.&.* Crediderunt plerique ex Ethnicis, eos Spiritus quorum numine afflabantur oracula, non fuisse Deos, sed Dæmonas, quibus post aliquot secula, vitæ finis esset constitutus. Observatu dignum est quod in hanc sententiam narrat Plutarchus *in libello illo suprà laudato*: Sic apud eum Philippus quidam Historiographus: *De morte geniorum narrationem audivi viri nequaquam fatui aut vani Aemiliani Rhethoris, quem & vestrûm nonnulli audiverunt. Is aiebat se aliquando in Italiam navigare constituisse, ac conscendisse navem, quæ & mercibus & multis vectoribus esset onusta. Sub vesperam verò cùm iuxta Echinadas essent, ventum posuisse, navimq́; incerto cursu propè Paxas delatam. Tum subitò auditam fuisse vocem, quæ Thamum quendam nominatim cieret, non sine admiratione omnium. Erat autem Thamus iste Aegyptius gubernator, paucis è vectoribus de*

nomine

nomine notus. Hunc bis vocatum siluisse: tertiò vocanti se dedisse, qui contentâ voce dixit: Vbi ad Polodes veneris, annuncia magnum Panem esse mortuum. *Perterritos aiebat Æmilianus vniversos, ac inter se disputasse, præstaret ne exequi hoc mandatum, an verò omittere, neque quicquam vanè agere. Thamum autem statuisse, si ventus spiraret, tacitum se prætervecturum; sin malacia ad eum locum pervectis existeret, expositurum quod audivisset. Postquam ad Palodes perventum fuit, cùm neque ventus esset, neque fluctibus mare exagitaretur; Thamum è puppi versus terram prospexisse, ac quod inaudiverat dixisse,* Ὁ μέγας Πᾶν τέθνηκε, Mortuus est magnus Pan. *Vixdum conticuisse illum, & gemitum magnum exauditum fuisse, non vnius sed multorum, admiratione mixtum. Quod autem fieri solet cùm evenit aliquid multis testibus præsentibus; statim rei famam Romæ fuisse delatam; Thamumq; à Tiberio Cæsare fuisse accersitum; ac Cæsarem ita pro certo credidisse, vt de Pane illo diligenter inquisiverit. Doctos autem quos multos ille secum habebat, coniecisse eum esse qui Mercurio & Penelopa fuisset natus. Habuit autem Philippus testes quosdam ex iis qui tum vnà aderant, & Aemiliani iam senis auditores fuerant.*

Quod Ethnici de Pane Deo capripede & cornigero intellixerunt, cuius interitum vox

illa testata sit, id non ineptè à nonnullis Christianis ad Christi mortem, qui sub Tiberio passus est, referunt: Is enim verus πᾶν, omnium author & Dominus. Eius sanè mors vim omnem Dęmonum superavit, imposturas detexit, & quocunque eius nomen & doctrina illata sunt, inde ceu ad lucem tenebræ, oracula, omnis ipsorum officina, ac schemata evanuerunt; conticuerunt Dæmones vbique, & tanquam ranæ Seriphiæ obmutuerunt; ac desertis nequitiæ suæ latebris, cesserunt non quidem vltrò, sed compulsi, omnipotentiæ Christi. Verè enim Athanasius testis αὐτόπτης; *Olim Dæmonia inani specie ludibriisq; rerum intricabant homines, insessis alibi fontibus, alibi fluviis, lapidibus aut lignis, atque ita præstigiis fatuos in furorem agebant: nunc verò cùm apparuit Dei verbum spectra huiusmodi & ludibria imaginum cessarunt.* Hæc sic prædicta erant à veris Prophetis Zachar. 13. 2. 3. *Eritq; in illo die, dicit Deus exercituum, Excindam nomina Idolorum è terra, ne vltrà eorum fiat mentio: & pseudo prophetam & immundum spiritum de terra auferam.*

Athan. de Human. verbi.

Si post Christum adhuc audita sunt aliqua oraculorum responsa, ea certè adeò fuerunt rara, læsa & manca, vt nullo loco haberi debeant. Mussitarunt duntaxat ad Constantinum

tinum

num Magnum, qui delubra in quibus Satan populos ludificabatur everti iussit; & tripodas Delphicos è latebris extractos, cum opprobrio oculis populorum exposuit, vt narrat Eusebius in eius vita. Conatus quidem est post aliquot annos Iulianus, cognomento Apostata, qui post filios Constantini orbem Romanum curavit, collapsa oracula restaurare: idem aliquot ante obitum mensibus, Apollinis oraculum, super successu belli Persici consuluit; sed nihil inde consecutum est. Ex eo nulla fuit amplius oraculorum mentio.

Iuppiter Dodonæus.

Mî Dodonæi ſervit tinnitus aheni:
Vocales quercus, atq; columba loquax.

IVPITER DODONEVS

IVPITER ita dictus, vt nonnullis videtur, quasi Iuvans pater. Veriùs obliquum casum IOVIS, deductum à IEHOVA Hebræorum. Ζεὺς à ζῆν, id est, vivere, tanquam vitæ author; vel ἀπὸ τȣ̃ ζεῖν, à fervore. Hunc Camum fuisse, minimum natu filiorum Noë, multis probat Clariss. Bochartus in Geogr. Sacra. Ethnici Scriptores, eum aiunt fuisse Regem Cretensium, Saturni & Opis filium, qui subditos suos innumeris beneficijs iuvit, & inter sui seculi Reges omnibus virtutibus eminuit; propter quas vita functum, non modò Cretenses, sed & reliqui populi, divinis honoribus prosecuti sunt. Eum Poëtæ & Oratores, Optimum, Maximum, Altitonantem, Vltorem, Feretrium, Olympium, Statorem, Elicium, Agonium, Alexiterium, Datorem, Hospitalem, Victorem, Capitolinum, Latialem, Dodonæum, Ammonium, varijsq; alijs nominibus cognominarunt, pro ratione officiorum quibus fungebatur, aut locorum vbi colebatur.

Dodoneum appellarunt à Dodona Chaoniæ vrbe, prope quam mons erat frequentissimis quercubus vestitus, Iovi antiqua religione sacer; & in primis venerabilis, non tantùm eo nomine quod in illo luco Dryades, Fauni, Satyriq; habitare credebantur; sed quia illic erant quercus quædam & fagi, vel Sacerdotum fraudibus, vel Dæmonum illusione vocales, quæ consulentibus responsa dabant; summâq; audientium admiratione, & magno pavore, futura prædicebant. Inde factum, vt illæ arbores, maximè quercus, Iovi sacræ fuerint. Sunt qui, quod Dodoneæ illę quercus vocales creditæ sunt, naturali causa fieri potuisse autumant. Narrat hodiernus author, anno 1653. in loco Caumont dicto iuxta Tolosam, fuisse vlmum quandam, quæ quasi humanam vocem referre videbatur; eôq; confluxisse magnam hominum frequentiam: Ait se cùm & hûc rei indagandæ causa venisset], obseruasse arborem illam concavam esse, & in ea fieri echo vocis eorum qui ad eam accedebant, vnde murmura & voces emitti videbantur. Ac sanè vocis ac soni repercussio quî minùs in arboribus quàm saxis fieri poterit? Voces arboribus & sylvis tribuere solemne est Poëtis.

Borell. Obseru. Med. Phys.

Aria

Planxerunt Dryades, plangentibus assonat Echo. Ouid.l.3 Met.

Rursus Hylā, & rursus Hylā, pèr longa reclamat Val.
Avia, responsant sylvæ, & vaga certat imago. Flacc.

Cæterùm in luco illo Dodoneo, appensa Argon. erant catenis in summitate quercuum, ahenea l.3. crepitacula & tintinnabula, quæ vel levissimis ventis agitata, sonitum frequentem diu noctuq; reddebant. Vnde Proverbium, *Aëre Dodoneo loquacior.* Ibidem duæ servabantur columbæ quæ interrogatæ, voce humana claris & distinctis verbis, respondebant super iis de quibus sciscitabantur superstitiosi. Crediderim Dodonidas illas columbas, mulieres fuisse, sic dictas, quia Thessali, vt testatur Servius in Bucolicis, tam vaticinatrices, quàm columbas, vocant πελείαδας.

In Iovis autem Dodonei templi adytis, per fatidicas mulieres, enthusiasmo obsessas, ipse Iupiter loqui credebatur, & de rebus futuris responsa dare,

Dicitur templum illud conditum à Deucalione, & ab iis qui cum eo superfuerunt diluvio. Fuit ibi oraculum antiquissimum omnium & celeberrimum.

Iuppiter Hammon.

Fuscus Arabs nostras donis solemnibus aras
Rite onerat, dum illi fata futura cano.

IVPITER HAMMON

FVerunt innumeri Ioves, pro numero locorũ in quibus colebatur istud Idolũ. Præterea vt omnes Romanorum Imperatores Cæsares, ad primi Cęsaris auspicium; ita Ioves ad Iovis illius Cretensis Saturni & Rheæ filij omen, dicti sunt ab Antiquis. Hic enim præclara in mortales beneficia, maximè in Athenienses, contulisse dicitur. Nam rudes adhuc populos legibus à se constitutis parêre persuasit; certa matrimonia constituit ; ferino more viventes ad cultum Dei erexit; aras, sacerdotes & ceremonias instituit ; omnia divinâ Providentiâ regi demonstravit. Huic itaque Græci quæ de omnibus dicta sunt, vni tribuerunt.

Ammonius vel Hammonius, in Lybia specie arietis colebatur. Huius formæ hanc caussam reddunt. Cùm Bacchus terrarum orbem perlustraret, tandem venit in Arabiæ deserta, sterilia & arenosa ; per quæ dum iter facit, è longo itinere & æstu Solis ardentiore, sitim vehementissimam contraxit ; itaque defectu aquæ iam iam cum sociis periturus, Iovis opem

implorat, qui illi in forma arietis apparuit, terramq́; pede percuſſit, ex qua ſtatim emerſit limpidiſſimi fontis ſcaturigo, vnde biberunt omnes ad ſatietatem, & recreati ſunt. Quare vt gratum animum teſtaretur Bachus, templum illic ædificavit & conſecravit Iovi Ammoni, hoc eſt arenario; Græci enim ἄμμον arenam vocant. Si ſcribitur per aſpirationem *Hammon*, deduci poſſet ab Hebræo חמם *Incaluit*, vnde חמנים Subdiales ſtatuæ, de quibus Levit. 26. 30. Idola ſcilicet ſuper tecta appoſita, quæ quia Soli expoſita, ſic appellabantur. Fuit verò Hammoni Iovi erectum eiuſmodi חמן ***Solarium***, ſimulacrum Iovis in ſublimi poſitum.

In medio Hammonis nemoris, mirum fontem fuiſſe perhibent, quem aquam Solis vocabant. Sub lucis ortum tepida manabat, medio die cùm vehementiſſimus eſt calor, frigida eadem manabat, inclinato in veſperam caleſcebat, mediâ nocte fervida exæſtuabat; quòq; propriùs nox vergebat ad lucem, multùm ex nocturno calore decreſcebat, donec ſub ipſum diei ortum, aſſueto tepore langueſceret.

Q. Curt. l. 4. Id quod pro Deo colebatur, non eandem effigiem habebat. Vmbilico tenus, arieti ſimilis erat habitus: ſmaragdo & gemmis coagmenta

mentatus. Hunc, cùm responsum petebatur, navigio aurato gestabant Sacerdotes, multis argenteis pateris, ab vtroque navigij latere pendentibus. Sequebantur matronę, virginesq;, patrio more inconditum quoddam carmen canentes, quo propiciari Iovem credebant, vt certum ederet oraculum.

Loci celebritate motus Alexander, eò iter suscepit, & fæliciter superatis, contra omnium opinionem, solitudinibus, quæ aquæ penuria sunt difficillimæ, arenarumq; mobilium quasi fluctibus; tandem ad sacrarium penetravit. Illic à Vatibus obvijs honorificè exceptus est. Cùmq; ad oraculum substitisset, Sacerdos Hammonis vates, adeuntem Alexandrum Græcè salutare cupiens, Παῖ Δίος, ex inscitia linguę, id est Iovis fili, cùm παίδιον, id est, filiolum, vocabulo blandientis compellare vellet, salutavit. Inde rex ambitiosus, cælestis originis gloriam captavit, cui error initium dederat; voluitq; omnibus persuasum, filium se Iovis Hammonis esse, qui cum matre Olympia sub specie draconis consuetudinem habuisset. Hinc Arabes Alexandrum *Bicornem* vocant, non tam ob partum Orientis & Occidentis imperium, quàm à cornutâ Alexandri effigie nummis exhibitâ, vt Io-

vis Hammonis filius agnosceretur.

Cæterùm Hammonem illum Iovem eundem fuisse cum Chamo Noachi filio, Docti affirmant. Hic enim, vel quia fratrum minimus, vel propter anathema à patre in illius caput contortum, in Aphricæ steriles arenas ablegatus est; ibiq; cultus sub nomine Iovis Cham, seu Hammonis. Scribitur enim per Cheth Hebræum, quod Latini per suum H, Græci per suam aspirationem, pronunciant.

APOLLO

Apollo Pythius.

Sive Clarum, aut Delphos habitem, Deluve natantē
Fatidico Ex adytis, me iuvat ore loqui.

APOLLO PYTHIVS.

APOLLO fuit filius Iovis Hammonis. Is eſt PVT vnde Pythius, Cami filius, de quo Geneſeos 6. Quanquam autem quatuor fuiſſe Apollines teſtetur Cicero, reliqui ſilentur, omneſq; eorum res geſtæ, ad illum vnum Hammonis filium referuntur. Huius ortum ſic garriunt Poëtæ. Cùm Latona vtero geſtaret gemellos Apollinem & Dianam, quos ex Iove conceperat; Iuno zelotypa more ſuo, Pythonem horrendæ vaſtitatis ſerpentem immiſit, qui gravidam proſequeretur & vexaret. Mulier poſt diutinos errores, tandem navigio delata eſt in Inſulam Ortygiam, ad ſororem ſuam Aſteriem, quæ in illa regnabat. Cùmq; ea inſula ferè tota mari inundaretur, parturienti tamen Latonæ locum dedit, vnde *Delos* dicta, quæ ἄδηλος erat antea. Ibi igitur enixa infantes, prima prodiit ex vtero Diana, quæ ſe ſtatim obſtetricem matri, in partu Apollinis gemelli fratris laboranti, præbuit. Vnde factum eſt, vt prægnantes in puerperio eius nomen invocarent: eaq; Lucina dicta eſt, quod lucem

Lib.3.de Nat. Deor.

natis

natis infantibus oſtenderet.

Apollo natus & adultus, Pythonem matris vexatorem, ſagittis confecit, vnde Pythium vocatum volunt. Pythici poſtea ludi in honorem Apollinis, ob devictum ſerpentem inſtituti ſunt.

Inſtituit ſacros celebri certamine ludos, Ouid. Met. lib. 1.
Pythia perdomitæ ſerpentis nomine dictos.

Hi celebrabantur ineunte vere per totam Græciam; & quadrigis exceptis, omnia quæ in Olympicis, aderant athletarum certamina.

Victores in his ludis lauro donabantur. Alij volunt *μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Ἀπόλλωνος* præmium fuiſſe, vt ait Lucianus: Verùm per *μῆλα* intelligi haud abſurdè poteſt Delphica laurus, quæ maximis baccis pomorum inſtar, atque è viridi rubentibus eſſet, vt obſervat Brodæus. *Luc. lib. de Gymn.*

Macrobius & Plutarchus in Problemat. fabulam illam occiſi ab Apolline Pythonis phyſicè interpretantur, qui conſulendi ſunt. Srabo lib. 9. Pythonem ſceleratum hominem fuiſſe, cognomento Draconem autumat. פתן *Peten*, aſpidem aut ſerpentem Hebræis denotat, à quo forſan Python appellatus eſt.

Fuiſſe autem primus Medicinæ author Apollo perhibetur, proptereaq; divinitatem

meruiſſe, vnde Ovidius.

Metam l. 1. *Inventum Medicina meum eſt, opifexq́; per orbem*
Dicor, & herbarum ſubiecta potentia nobis.

Fertur idem fuiſſe Muſicæ & carminum inventor, quod ipſe ſibi apud eundem Poëtam arrogat.

——*Per me concordant carmina nervis.*

Ideò illi conſecrabantur cicadæ, canorum omninò animalis genus. Huic item tribuebatur ſagittarum ſcitè emittendarum peritia. Sed inprimis celeberrimus fuit ob divinandi artem & vaticinia; eoq́; nomine maximè omnium Deorum, à cunctis ferè gentibus in honore habebatur. Vnde nonnulli Pythonis Etymologiam ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι arceſſunt, ab interrogando, ſeu conſulendo; quia nemo Deorum fuit quem ſæpiùs conſulerent, nec qui plura funderet oracula.

At cùm multis in Europæ & Aſiæ locis coleretur, Delphis inprimis Phocidis vrbe, antiqua religione venerandum habuit Templum; de quo vide *Pauſaniam*; *Strabonem lib. 9.*; *Diodorum Siculum lib. 16.*, qui originem quoque Delphici oraculi deſcribit. Nullumq́; fuit totâ Aſiâ magnificentius aut donariis locupletius. Nam in eo ſtatuæ plurimę, ex auro ſolido & argento,

magni

magni ponderis & artificij, à Regibus & Principibus repoſitæ erant, cùm alijs donariis preciosiſſimis. Pauſanias refert, ſqueleton aheneum admirandi artificij, appenſum tholo templi fuiſſe ab Hippocrate. In medio Templi erectus erat tripus, in quo inſidens Pythia, afflatum Dæmonis erumpentis è profundo hiatu, excipiebat; quo correpta vaticinabatur; idq; non ſemper, ſed ſtatis tantùm temporibus, vt Idibus & Calendis menſium, vel Lunæ defectu, aut incremento; vel crepuſculis, matutino & veſpertino.

Qui ſciſcitaturi erant oraculum, conſecrabantur priùs ſolemni ritu, & mactabant victimam, quam poſtquàm totam contremiſcere, & micare cerneret Pythia, inſidebat Tripodi ſacro; conceptoq; Deo, Græcis verbis reſponſa pronunciabat.

Fuit autem Tripus, vt eſt in lib. Ψ Iliados, vas vel aureum vel æreum, quod tribus pedibus fulciebatur; aureſq; ſiue anſas habebat, quibus apprehendebatur. Alij dicunt, Tripodas fuiſſe menſas in Apollinis Delphici templo, ſuper quibus recumbentes Phæbades reſponſa reddebant; quas etiam menſas, *Cortinas* vocabant: Quanquam nonnulli *Cortinam*, vas eſſe illud

putent tribus ſuffultum pedibus, in quod mergebatur Phœbas vaticinatura. Strabo cenſet Tripodem ſignificare ipſum divinum domicilium fatidicæ virginis; ſpeluncam ſcilicet illam profundam, in quam demerſa reſponſa referebat.

Edebantur autem primò oracula per puellam virginem: deinde cùm illarum vna, ab Echerate Theſſalo conſtuprata eſſet, ſancitum eſt ne inpoſterùm vlla Pythia oraculis præficeretur, niſi ætate iam provecta.

Tradit Origines in Celſum l. 7. Pythiam in tripode ſedentem, per obſcena excepiſſe ſpiritum Apollinis: quo accepto tumebat venter, ipſaq; furore percita, reſolutis crinibus & ore ſpumas emittens, reſponſa fundebat. Inde ἐγγαστρίμυθος γυνὴ, à Septuaginta Interpretibus, appellatur Pythonyſſa illa mulier quam conſuluit Saül. Vide & Eſai. 8.

Vt Diabolus Dei & hominum adverſarius eſt, *fuitq; homicida ab initio*; ita per oracula hominũ perniciem ſępè ſuadebat, vt iam ſuprà obſervatum eſt. Exemplo eſto inter innumera, quod Delphis reſpondit Ionibus, remedium adverſus peſtilentiam ſciſcitantibus; Non deſituram luem, niſi immolaretur Dianæ Triclariæ Me-
nalippus

nalippus & Cometho puella, quam ille in Dianæ delubro violaverat ; nisiq; annuatim pro Menalippo iuvenis forma insignis, pro Comethone sacrificaretur eidem Deæ, virgo specie & pulcritudine primaria.

Notum est, quo pacto Delphicum oraculum Neroni illuserit, cùm interroganti de regni sui diuturnitate, respondit, *Caveret annum septuagesimum tertium.* Ille existimans se ad eam ætatem superstitem fore, securus luxui, libidinibus & feritati belluinæ se dedidit: neque animadvertit eam ætatem ad Galbam referri debere, qui annos natus 73. Nerone interfecto Imperium occupavit.

Sæpè direptum fuit Templum illud Delphicum. Primò ab exercitu Xerxis : Aliquantò post Philomelus Dux Phocensium bello sacro, templi istius aurum & anathemata rapta, convertit in stipendia militum. Quæ res illi cessit improsperè. Nam paulò post acie fusus à Bœotis & sauciatus, sese præcipitem dedit. Idem aggressus Dux Gallorum Brennus, grandinibus & frigore obsidione excussus, ipse se sica transfodit. Id ipsum malè cessisse Achilli Pyrrhi filio narrant. Inde Templo & Oraculo impensior veneratio, vt pote Deo vlciscente sacrile-

gia. Iſta tamen Neronem exterrere non potuerunt quò minùs Templum profanaret, coniectis in ſpecum cadaveribus. Dio author eſt ſolutum fuiſſe illud oraculum, hominibus ad hiatum iugulatis, vnde ſacer prodibat ſpiritus. Imperante Conſtantino Magno, Chriſtiani Delphicum templum eiuſq; ſpolia ac inſtrumenta, Byzantium intulerunt; & ex tripode Delphico conflaverunt ſcyphos, aliaq; Imperatorij abaci inſtrumenta. Vnde factum vt deinceps Regum & Imperatorum abacus convivalis, *Delphicus tripus* appellaretur.

Reſtauravit quidem Templum Iulianus Apoſtata, ſed brevi, eodem regnante, fulmine tactum eſt, & funditùs everſum.

Fuit etiam Apollini Clario celeberrimum oraculum Colophone, quæ vrbs eſt Ioniæ, quò ex tota Aſia confluebant homines id de ſuis rebus conſulturi; adeò vt ex illâ vndequaque convenientium frequentia, ad ampliſſimas opes vrbs pervenerit. De hoc oraculo ſic Tacitus Ann. 2. *Germanicus appellit Colophona, vt Clarij Apollinis oraculo vteretur. Non fæmina illic vt apud Delphos, ſed certis è familiis & fermè Mileto accitus ſacerdos, numerum modò conſultantium & nomina audit: tum in ſpecum degreſſus, hauſtâ fontis arcani*

arcani aquâ, ignarus plerunque literarum & carminum, edit responsa versibus compositis, super rebus quas quis mente concepit. Et ferebatur Germanico per ambages, vt mos oraculis, maturum exitium cecinisse. A Tacito dissentit Strabo, illi ætate compar: Hic enim, vt observat Lipsius, ita loquitur de hoc oraculo tanquam nullum amplius fuerit ætate sua. Κολοφὼν, inquit, πόλις Ἰωνικὴ, καὶ πρὸ αὐτῆς ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ἦν ποτε παλαιόν. Colophonij autem, vt hoc obiter observem, in equestribus certaminibus adeò præstabant, vt quibuscunque sociis se adiunxissent, ij sibi certam victoriam pollicerentur. Vnde natum proverbium quando summa manus alicui operi imponenda erat, *Addere Colophonem.*

Reddidit præterea sortes Apollo Pataræ, vrbe Lyciæ. Item Mileti.

Trophonius Lebadius.

Nemo nisi nostris agelastus prodit ab antris
Fatidici qui vim pectoris intus habet.

TROPHONIVS

TROPHONII originationem deducit Doctiss. Bochartus à Syro טורפא taurophо, quod pro consternatione passim occurrit. Radix est טרף Teraph, *Turbari*, *Consternari*. Fuit enim huic antrum, quò quisquis descenderet oraculum consulturus, multo tremore attonitus redibat, κάτοχος τῷ δείματι, vt testatur Pausanias ipse expertus. Vnde illud Aristophanis in Nubibus.

——————— ὡς δέδοικ' ἐγὼ
Εἴσω καταβαίνων, ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.
——— *Quàm totus tremens*
Descendo, sicut ad Trophonij specum.

In quem locum Scholiastes; *Qui eò descendit, non ridet ampliùs, propter terrorem ex serpentibus.* Hinc Proverbium de morosis & tetricis, *In Trophonij antro vaticinatus est.*

Tradunt autem Trophonium virum fuisse supra modum gloriæ famelicum, qui extructo sibi subterraneo fano & domicilio, Lebadiæ Bœotiæ oppido, illic oracula reddebat; deinde cùm ibi ille fame interijsset, genium quen-

dam in ſpeluncam illam demigraſſe, atque oracula reddere perrexiſſe.

Picturæ Trophonij affingi ſolet apum examen, hac occaſione. Cùm propter pluviarum defectum, magna eſſet fames & annonæ penuria in Bæotia, conſuluerunt Apollinem Delphicum: Hic reſpondit, *Opus eſſe Trophonij Lebadienſis conſilio.* Eò miſſi ſunt Legati, quibus ignotum erat, vt pote neglectum, Trophonii antrum. Incertis ſeſe offert ſenex quidam nomine Saon, divinandi peritus, qui monet Bœotos vt apum examen, quod opportunè ſeſe offerebat, ducem ſequerentur, & vbi ſubſideret, illic eſſe locum quem inquirerent. Illi examen hilares ſequuntur, & vbi apes ſubſtiterunt, antrum animadverterunt terra & crebris coopertum ſentibus; quibus remotis, Genium loci religiosè ſalutarunt, reſponſum ſuper quæſitis acceperunt, & ex præſcripto oraculi, illic ædem ſacram ſtruxerunt.

Oracula reddebantur ſupra montem, in nemore denſis arboribus conſito. Conſulturis vatem cum magna difficultate per ſcalas anguſtas & teretes in antrum miranda altitudine depreſſum, tetrum & horridum, deſcendendum erat. Huc ſe demittebant vel nudi, vel

alba veste aut purpura amicti, gestantes placentas, quas lemuribus subterraneis & serpentibus obiicerent, vt descendere & revocare gradum liceret. Sed priusquàm descenderent, variis sacrificiis numen litabant, & per multos dies quotidianis aquæ calidæ lavacris corpus abluebant.

Statua Trophonij, cuius hic species exhibetur, extra Templum erecta erat, in loco eminentiore, vt ab omnibus coli posset; sed clathris & mucronibus ferreis vndequaque septa, ne quis eam contingeret.

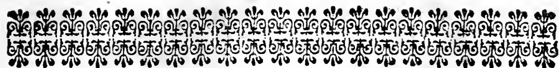
Aliud fuit Templum Trophonio dicatum Thebis, vaticinio clarum.

Branchus Apollinis Didymæi filius et sacerdos.

Turpe Esset nobis artes nescire paternas;
Quas mè inspiratus Pythius edocuit.

BRANCHVS

BRANCHVS fuiſſe dicitur Apollinis filius, quem ex Iance ſuſcepit. Is cùm adoleviſſet, matrem obnixè rogavit vt ſibi patrem declararet & oſtenderet; cûm itaque ad Apollinis amplexum veniſſet, hic contemplatus filium ſingularibus animi corporiſq; dotibus exornatum, non mediocriter delectatus eſt huius conſpectu. Apollo filij capiti coronam impoſuit, virgamq; ei donavit quâ fultus vaticinari cæpit, futura prædicens & poſcentibus oracula reddens. Hunc Apollo ſuis præfecit ſacris, & per eum oracula edidit. Poſtquàm Branchus per multos annos ſacerdocio functus eſſet in templo Apollini Didymæo prope Miletum ſacro, extrema ſenectute decedens è vita, ad ſuperos relatus eſt, communi Mileſiorum decreto; communibuſq; ceremoniis', honoribus & templo, cultus eſt cum Apolline. Vnde & ipſe Deus *Branchides* appellatus eſt, Templum *Branchidarum*, & Sacerdotes *Branchidæ*. Idem nomen inditum eſt ipſis populis, apud quos hæc oracula edebantur. Templum

autem Branchidarum, ſumptu & opibus non ceſſit Delphico. Hoc oraculum à Iamblico deſcriptum eſt libro de Myſteriis Aegyptiorum.

SEPARIS

Serapis ſive Dis Pater.

Lux æterna mihi eſt: Græcis ſum Pluto, Serapī
Aegyptus: Ditem Gallia priſca Vocat.

SERAPIS.

SERAPIS Latinis, Græcis *Sarapis*, qui & Apis & Osiris dictus, Idolum fuit magna in veneratione apud insanum Aegypti populum: Θεὸν ἐπταγράμματον nuncupatum fuisse ex veteri constat epigrammate. Hunc Iosephum fuisse colligere est ex eo quod modius capiti superimponeretur, vt est apud Ruffinum. Cùm autem variæ causæ afferantur, maximè placet quam is subiungit, frugum largitatem eo indicari, & sic fictum simulacrum ob divisionem frumenti quo famis tempore subvenit Aegyptiis.

Hist. Eccl. l. 2. c. 23.

De huius idoli origine, in varia fuerunt opinionum diversitate Veteres. Alij Iovem esse putabant, cuius capiti modius super impositus, quia vitam mortalium frugum largitate sustentat. Alij Nili fluminis virtutem repræsentari affirmabant, cuius opibus & fœcunditate, Aegyptus pascatur. Alij denique, ex veteribus Græcorum historiis constare aiunt, Serapidem regem fuisse Aegypti, qui rudes adhuc homines ad mitiorem vitæ cultum traduxit, colen-

darum

darum vinearum & agrorum rationem docuit, famis tempore alimenta ſubditis præbuit, multiſq; vtilibus inventis populos beavit. Ideoq; eum dum viveret ſummo honore exceptum fuiſſe, & occiſum à Typhone fratre, in numerum Deorum relatum. Typhonem verò, ceu parricidam omnibus contumeliis inſectabantur Aegyptij, & quia is fulvo crine erat, omnes rufi apud eos ludibrio erant.

Macrobius vult Serapin Solem eſſe; ideò radiis quaſi ſolaribus circumfuſum caput huius idoli repræſentabatur. Et fortè Serapis ab Hebræo שרף *Saraph*, quod eſt adurere, (vnde Seraphini Angeli) deduci poſſet. *Lib. 1. Satur. c. 20.*

Colebatur autem Serapis ſub forma bovis, quòd iſtud animal ſit omnium ferè vtiliſſimum. Bovem illum, quem Apin vocabant, Sacerdotes indictis feriis & ſolemni feſto, adorandum populo proponebant. *Erat verò Apis bos corniculantis Lunæ ſpecie latere dextro inſignis*, vt ait Amm. Marcellinus; & iuxta Strabonem *Albus erat frontem, & parvas quaſdam corporis partes, cætera niger*; eumq; non coitu pecoris, ſed cœleſti igne, ſeu radiis lunaribus conceptum nugabantur. Illi certum vitæ terminum excedere non licebat, quo peracto antiſtites *Am. Marc. l.21.* *Srabo l.17.*

eum in sacrum fontem, id est Nilum, demergebant & necabant; indictoq; iusticio per totam Aegyptum, veste scissa, capillo deraso vitâ functum cum planctu lugebant. Alio tandem invento bove, qui eiusdem coloris esset, publica lætitia promulgabatur, & sacrificia conviviaq; à populo cum hymnis & tripudiis passim celebrabantur. His ceremoniis animam Osiridis sub imagine viventis bovis colebant.

Ab hoc Api seu bove, vituli aurei idololatricum cultum traxisse Israëlitas, sentiunt Veteres Patres; vt & Ieroboamum, qui aram Vitulo in Dan sacravit, non longè à Iordanis fonte, quo illâ Bovis imagine, sibi populum retineret, firmaretq; Aegyptiacæ superstitionis memoriam.

Qui omnes de Apide nugas cupit, adeat *Herodotum in Thalia, & Euterpe. Strabonem lib.*17. *Plinium Hist. Nat.*8. *cap.* 46. *Solinum cap.* 35. *Melam.* 1. c.9. *Ammiani* Iulianum. *Suidam. Spartiani* Adrianum. *Diodorum Biblioth.* 1. *Luciani Caron.* De statua verò illa Memnonis quæ in Templo Serapidis radiis Solis icta vocalem sonitum edebat, vide *Plinium* l. 36. cap. 7. *Pausaniam in Atticis. Strabonem lib.6. Tacitum Ann. l.2. Philostratum* in Apollonio, qui eam statuam ait

se

ſe vidiſſe in Aethiopia, cùm tamen certum ſit in Aegypto fuiſſe, iuxta illud Satyrici.

Quis neſcit, Voluſi Bithynice, qualia demens
Ægyptus portenta colat? &c.
Dimidio magicæ reſonãt vbi Memnone chordæ.

Sumptuoſiſſimum autem illi fuit templum Memphi: aliud item celeberrimum Alexandriæ, de quo Ammianus cùm eius memoranda recenſet, *His*, inquit, *accedunt altis ſublata faſtigiis templa; inter quæ eminet Serapium, quod licèt minuatur exilitate verborum, atriis tamen columnariis ampliſſimis & ſpirantibus ſignorum figmentis, & reliqua operum multitudine ita eſt exornatum, vt poſt Capitolium, quo venerabilis Roma ſe in æternum attollit, nihil orbis terrarum ambitioſius cernat.* Ad horum exemplum illi quoque fana dedicarunt reliqui populi, Athenienſes, Spartani, Bæothi, aliiq;. Cultus præcipuè fuit Romanis, à quibus Serapis vnà cum Iſide vxore in numerum Deorum relatus eſt. Illiq; fuit templum Romæ *Serapium* dictum, de quo Srabo; ibiq; extrema cum laſcivia cantabant & tripudiabant viri & mulieres.

Hoc idolum ſuperſtitiosè in primis colebat *Tac. hiſt. l. 4.* Veſpaſianus, vt legere eſt apud Tacitum & *Suet.* Suetonium. Contra cùm illi fidem non ha- *Veſp. c. 7*

buiſſet Cambyſes Aſſyriorum Rex, Apinq; enſe in fœmore percuſſiſſet, vt ſi flueret ſanguis deprehenderetur non eſſe Deus, ſacrilegij pœnas dediſſe fertur, & rabioſus obiiſſe. De futuris ab eo petebantur oracula, & reſponſa dabat. Nonnunquam ex ſolo illo Bove ſacro captabantur omina. Si pabulum oblatum à ſciſcitantibus placidè & voluntariè excepiſſet, eventus proſperos præſagire credebatur; ſi verò averſaretur & abnueret ſumere, ſiniſtrum erat omen: quod expertum eſſe Germanicum refert Plinius, è cuius manu oblatum pabulum noluit ſumere; id enim illi brevi futuram cædem, quæ & evenit, præſignificaſſe ait.

Plin. l. 8 cap. 46.

Ab hoc oraculo deluſus eſt Hannibal, cui de fatis ſuis interroganti reſpondit.

Λιβύσσα κρύψει βῶλος Ἀννίβα δέμας

Libyſſa teget gleba Hannibalis corpus.

Quod Hannibal ſic interpretatus eſt, quaſi ipſius corpus in Lybia, id eſt in Aphrica componi deberet, & moriturus eſſet in patria ſua, à qua extorris erat. At Oraculum innuebat Libyſſam fluvium Bythiniæ, in quo paulò poſt Hannibal venenum hauſit, ne in manus Romanorum veniret.

Ficti iſtius Dei Idolum tanta veneratione, tantoq;

tantoq; metu colebatur, vt vulgò crederetur, si quis id præter Antistites contigisset, subitò terram in voragines horrendas apertum iri, quibus profanus ille sacrorum violator absorberetur. Eaq; licet vanissima opinio, multos Christianos pavore perculerat. Cùm enim Theodosius edictum promulgasset de Idolo Serapidis diruendo, milites Christiani quibus lege agere mandatum erat, coram eo meticulosi stabant, nec attingere audebant; cùm demum vnus arrepta securi insurgens omni nisu, statuam Dei veteratoris frustulatim conscidit, & conscissam igni dedit, nullo suo periculo. Invaluerat præterea opinio apud Aegyptios, inundationem Nili, ex qua fœcundatur tota regio, Serapidis providentia procurari. Verùm post eversionem Templi & eius simulacri, tanta secuta est Nili exundatio, tantaq; terræ vbertas, vt anteactis seculis nulla vnquam maior visa esset.

Ruff. Hist. Eccl. l. 2. c. 23.

Non minore autem superstitione colebatur Isis, Osiridis vxor; vt quæ corporibus morbos immittere crederetur, de qua Iuvenalis Satyra 13. l. 5.

Decernat quodcunque volet de corpore nostro
Isis, & irato feriat mea lumina sistro.

Sacra etiam Isiaca, in vtriusque coniugis honorem excogitata sunt. Quia verò horum sacrorum mysteria tecta esse decebat, & plebi incognita; ea silentio tegebantur. Ideo Silentij statua quæ *Sigalion* dicebatur, in altaris principio erigebatur: ob eamq; causam Sphyngum simulacra ad altaris angulos addebantur, quæ arcanam rerum sacrarum cognitionem denotabant.

Isidi item conditum erat Templum Romæ in campo Martio, de quo Iuvenalis Sat. 6.

A Meroë portabit aquas, vt spargat in ædem
Isidis, antiquo quæ proxima surgit ovili.

Eam cum marito solebant ansere colere & popano, id est placenta tenui, lata & rotunda, teste Herodoto lib. 2. Eratq; in eo templo argentea serpens cui superstitiosi fundebant preces; si propicium numen esset, id motu capitis serpens illa indicabat: ita enim Iuvenalis ibidem.

Ille petit veniam &c.
Et movisse caput visa est argentea serpens
Illius lacrymis; meditataq; murmura præstant,
Vt veniam culpæ non abnuat, ansere magno
Scilicet, & tenui popano corruptus Osiris.

Anubis quoque Osiridis & Isidis filius, in ma-

xima

xima veneratione erat ſuperſtitioſis illis beſtiis. Hunc canino capite effingebant, & ſub ea ſpecie colebant, quòd in inſigni canem geſſit: de hoc ſic idem Iuvenalis Sat. 6.

Ergo hic præcipuum ſummumq; meretur honorē
Qui grege linigero circundatus, & grege calvo
Plangentis populi currit deriſor Anubis.

Deriſorem vocat, quia nebulo ille ſciebat talibus ſacris populum ludibrio haberi; & *calvum gregem*, quia huius, vt & Oſiridis ſacra celebraturi, capillum funditùs deradebant.

Canem coluerunt Aegyptij, iuxta illud Poëtæ.

Oppida tota canem venerantur, nemo Dianam;

Idq; ideò quia canis, Oſiridis à fratre trucidati cadaver indagavit; quâ de causâ in ſacris Oſiridis & Anubis, canes præcedebant. Sanè in tanto apud eos cultu erant, vt tota domus in qua canis extinguebatur, toto corpore raderetur, quod maximum apud Aegyptios luctus indicium. *Lactantius de falſ. ſap. lib. 5. cap. 20.*

Proteus Oceani et Tethyos filius.

Audiit ambiguis Aegyptus Protea Verbis
Narrantem summi mystica sensa Iovis.

PROTEVS

PROTEI fabula nota est ex Homero *Odyss* 4. & Virgilio *Georg.* 4. Narrant fuisse Neptuni & Phœnicæ nymphæ filium, eundemq; Neptuni pastorem. Morabatur sub ingenti specu. Ibi ei mos erat sub meridiem gregem suum Phocarum numerare, atque deinde somno se tradere. Is vates præstantissimus & veluti termaximus habitus est, qui non futura solummodò, sed & præterita ac præsentia noscet; de eo enim sic Virgilius. *Georg.* 4.

Cæruleus Proteus &c.
—— *Hunc & Nymphæ veneramur, & ipse*
Grandævus Nereus; novit namq; omnia Vates,
Quæ sint, quæ fuerint, quæ mox ventura trahātur.
Quippe ita Neptuno visum est.

Hunc tradunt responsa dedisse poscentibus non minùs certa quàm Apollinem, idq; non solùm postquam defunctus ad Deos translatus est, sed dum in vita superstes erat. Qui autem opera eius vti volebat, is non alio modo apud eum valere poterat, nisi manicis comprehensum vinclis constringeret. Ille contrà, vt

ſe liberaret, in omnes formas, atque rerum miracula ſe vertere ſolebat; vt nunc animal, quandoq; ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Virgilius.

Hunc vbi correptum manibus, vinclisq́ tenebis:
Tum variæ illudent ſpecies, atque ora ferarum.
Fiet enim ſubitò ſus horridus, atraq́ tigris,
Squamoſusq́ draco, & fuluâ ceruice leæna:
Aut acrem flammæ ſonitum dabit, atq́ ita vinclis
Excidet; aut in aquas tenues dilapſus abibit.
Sed quantò ille magis formas ſe vertet in omnes,
Tantò, nate magis contende tenacia vincla.

Inde natum adagium Πρωτέως ποικιλώτερος, *Proteo mutabilior*, adverſus vafros & verſipelles. Huius figmenti varij varias afferunt cauſas. Diodorus Siculus lib. 2. Herodotum ſecutus, ad Aegyptiorum Regum morem id refert, quibus familiare fuit, draconis, leonis, tauri, pardi vel alicuius feræ partem priorem capite geſtare, vt populis terribiles viderentur: aliquando ignem, vel aromata, aliaq; quæ ad decorem facerent, aut ſuperſtitionem aſpicientibus iniicerent. Aiunt verò Proteum Iliaci belli tempore, quum Aegyptus rege careret, in regem aſſumptum eſſe, quem Cetea appellarunt; laudatumq; fuiſſe vt Principem iuris humani

diuiniq;

diviniq; cultorem insignem ; religionis , iusticiæ, recti æquiq; observantissimum.

Lucianus, Protea illum se commutantem in diversas rerum facies, non alium intelligit quàm saltatorem eximium, aut pantomimum, ad effingendum quicquid omninò collibuisset, velut Empusa, docilem. Alij virum sapientissimum fuisse autumant , qui scripserit de Plantis, de Lapidibus, de Elementorum mutatione mutua, & quo modo illa sint principia omnium nascentium, quę modò arbores fiunt, modò herbæ, vel animalia. *Luci. Comm. de Saltat.*

Alij sensum fabulæ ad abdita Naturæ , & conditiones materiæ referunt. Sub PROTEI enim persona, inquiunt, Materia significatur omnium rerum post Deum antiquissima. Materia autem sub Cœli concavo , tanquam sub specu habitat. NEPTVNI verò mancipium est, quia omnis Materiæ operatio & dispensatio in liquidis præcipuè exercetur. Pecus, sive Grex PROTEI, non aliud videtur esse quàm species ordinaria Animalium, Plantarum, Metallorum, in quibus Materia videtur se diffundere, & quasi consumere; adeò vt postquàm istas species effinxerit, & absolverit, tanquam penso completo, dormire & quiescere videa- *Baco de Sap. Vet*

tur,nec alias ampliùs ſpecies moliri,aut parare. Atque hæc eſt *Protei* pecoris numeratio, & ſubinde ſomnus. Hoc autem ſub meridiem non auroram & veſperum fieri dicitur, id eſt, cum tempus iam venerit, quod ſpeciebus ex materia debitè præparata, & prædiſpoſita perficiendis, & excludendis maturum ſit, & quaſi legitimum & inter rudimenta earum, & declinationes medium; quod nos ſatis ſcimus ex Hiſtoria ſacra ſub tempus ipſum creationis fuiſſe. Tum enim per virtutem illam verbi divini, *Producat*, Materia ad imperium Creatoris, non per ambages ſuas, ſed ſubitò confluxit & opus ſuum in actum perduxit, ac ſpecies conſtituit. Atque huc vſque fabula narrationem ſuam de *Proteo* libero, & ſoluto cum pecore ſuo, complet. Nam vniverſitas rerum cum ſtructuris,&fabricis ſpecierum ordinariis, eſt Materiæ non conſtrictæ, aut devinctæ, & gregis materiatorum facies. Nihilominùs ſi quis peritus Naturæ miniſter, vim adhibeat materiæ, & materiam vexet, tanquam hoc ipſi deſtinato & propoſito, vt illam in nihilum redigat: illa contrà in tali neceſſitate poſita in miras rerum transformationes&effigies ſe volvit & vertit: adeò vt tandem in orbem ſe mu-

tet

tet, & periodum impleat, & quaſi ſe reſtituat, ſi vis continuetur. Eius autem conſtrictionis, ſeu alligationis ratio magis facilis erit, ſi materia per manicas comprehendatur, id eſt, per extremitates. Quod autem additur in fabula, *Proteum* Vatem fuiſſe, & trium temporum gnarum; id cum materiæ natura optimè conſentit. Neceſſe eſt enim vt qui materiæ paſſiones, & proceſſus noverit, rerum ſummam, & earum quæ factæ ſunt, & quæ fiunt, & quæ inſuper futuræ ſunt, comprehendat, licet ad partes & ſingularia cognitio non extendatur.

Paliſci Iovis et Thaliæ filij.

Pingue ſacrificium Siculis celebrate Paliſcis,
Trinacriam ſterilem ut fertilitate beent.

PALICI

THaliam Vulcani filiam, præſtantis formæ Nympham à Iove adamatam fabulantur: à quo & compreſſa eſt. Hæc vbi ſe vterum geſtare agnovit, metuens Iunonis adverſus pellices crudelitatem, cum gemitu & lacrymis aſſiduò mortem exoptabat; imò conceptis verbis vt terra ſibi dehiſceret, oravit. Factum eſt, eam terra in ſua viſcera recepit & abſcondit, tantiſper donec expleto partus tempore, gemellos pareret, qui recluſa terra emerſerunt, appellatiq; ſunt *Palici*, ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quòd in terram priùs merſi, denuò inde reverſi ſint, vt ait Macrobius *Saturn. l.5.* Sed has eſſe gerras Siculas, probat Doctiſſ. Bochartus *Geogr. l.1.c.18.* ideo à poëtis confictas, vt è Græcâ linguâ Palicorum nomen peterent; quod ille affirmat eſſe planè Punicum. פליחין *Palichin* enim vel *Pelichin*, à פלח pelach, quod colere & venerari Syris ſignificat, deducit; vt Palichim quaſi colendos ſonet: quo eos epitheto Aeſchylus inſignivit, σεμνοὺς Παλίκους, *Venerabiles Palicos* vocans. Narrant enim adultos iuvenes, ſui ævi homines omni

virtutum genere longè superasse, & populares suos innumeris adiuvisse beneficiis: Ideoq; defunctos, prima veneratione cultos esse in Sicilia vbi nati dicebantur. Eos enim in cœlum receptos vita æterna frui, supremæ Divinitati assidere, & communicata à Deo potestate, genus hominum conservare, seq; invocantibus adesse in rebus adversis, affirmabant. Palicos, inquam, vt Deos Penates & ἐνδοπίους, quorum se numinibus protegi putabant, venerati sunt Siculi. Templum illis erexerunt, Sacerdotes instituerunt, qui eorum laudes quotidie decantarent, iisq; sacra facerent. Cùm fatidicos crederent, eorum oracula studiosè requirebant. Iuramenta de rebus magni momenti circa duos lacus è quibus emersisse dicebantur, exigi solebant; vbi præsens & efficax numen ostendi credebatur. Nam si quis falsò deieraret, eum eodem in loco acerbissimis cruciamentis, spectantibus omnibus, torqueri proditum est. Silius lib.14.

Et qui præsenti domitant periura Palici
Pectora supplicio.

Palicorum venerationem auxit insuper, quod cùm in sterilitate, Siculi Heroï cuidam sacra fecissent, ita iubente Palicorum oraculo, redii

rediit agrorum fertilitas, vt refert Macrobius. His tantùm ſibi authoritatis conciliarunt vt nonmodò Siculi, ſed circumvicinæ regiones Palicos prima religione coluerint, ceu Deos Alexicacos. Eorum fanum multis ditavit donariis ſtulta veterum ſuperſtitio. Atque illud deſcribit Diodorus lib. 11. tanquam magnificè extructum porticibus & aliis diverſoriis ſplendidè ornatum. Servoſq; addit à Dominis eò confugientes, habuiſſe aſylum inviolabile. Vrbs quoq; *Palice* horum nomine eſt ædificata. Circa eorum aram choreas agitabant puellæ coronatæ floribus, ſparſiſq; capillis; tibicines melos concinebant, circumfusâ populi coronâ & applaudente.

Mercurius Triſmegiſtus.

Quòd Iove ſis genitus magno, vis enthea mentis
Divinæ, et coeli cognitio alta probat.

MERCVRIVS TRISMEGISTVS

TRadunt Mercurium Triſmegiſtum patrẽ habuiſſe Philonem, qui ex Proſerpina filia, quam in balneo compreſſerat, generavit hunc filium; cùm verò eum exponere cogitaret propter inceſti dedecus, vatem quendam conſuluiſſe, qui reſpondit puerum ex filia natum, fore maximum & doctiſſimum rerum divinarum interpretem, eiuſq; nomen inter homines celeberrimum. Philo tali accepto reſponſo, mutavit ſententiam, puerumq; ſummâ curâ educari & liberalibus omnibus diſciplinis inſtitui curavit; adeò vt propter doctrinam & ingenii acumen, omnibus admiration em brevi moverit. Ideo Sol dictus eſt, quod quaſi eſſet lumen mundi, ob præſtantem rerum omnium ſcientiam. *Theut* ab Aegyptiis vocatus eſt. *Triſmegiſtus* autem Græcis, id eſt, *Ter Maximus*; vel quia Trinitatis myſterium primus inter Ethnicos agnovit, vt vult Suidas; vel quia & Philoſophus maximus, & Sacerdos maximus, & Rex maximus exſtitit. Mos enim erat Aegyptiis, vt Plato ſcribit, ex Philoſophorum

numero Sacerdotes, ex Sacerdotum cœtu Reges eligere. Ille igitur, quemadmodum acumine atque doctrina Philoſophis omnibus anteceſſerat, ſic Sacerdos inde conſtitutus, ſanctimonia vitæ divinorumq́; cultu, vniverſis Sacerdotibus præſtitit; ac demum adeptus regiam dignitatem, adminiſtratione legum, rebuſq́; geſtis, ſuperiorum regum gloriam obſcuravit. Inde *ter Maximum* dictum putant. Nomen eius proprium ob reverentiam quandam pronunciare vulgò ac temerè non licebat. Primus tamen anni menſis apud Aegyptios, nomine eius cognominatur. Is ſi Iamblico fides, ſcripſit librorum plùs triginta ſex millia: quadraginta duos tantùm numerat Clemens Alexandrinus, qui horum catalogum accuratè inſtituit *lib. 6. Stromatum*. Ex his Theologiam ſuam, & quicquid habet de Creatione mundi, ſe hauſiſſe fatetur Sanchoniathon. In illis quædam habentur ſcriptis Moſis valdè conſona. Non, vt ſtatuunt nonnulli, quod Moſes ea à Triſmegiſto, quem putant Pharaonis tempora præceſſiſſe, mutuatus ſit; fuit enim Moſes θεοδίδακτος; ſed ea didicit Hermes à Chaldæis, Iudæis, & Aegyptiis, qui hanc doctrinam à primis Patribus, quaſi per manus acceptam, &
diu

diu in ſua puritate ſervatam, retinuerunt; quæ paulatim Dæmonum aſtu & hominum negligentiâ, obſcurata eſt & extincta. Multa itaque ſcripta reliquit Triſmegiſtus, *De cognitione rerum divinarum*; *De vno Deo*; *De omnium rerum per Filium creatione*; *De Providentiâ*, & aliis. Cæterùm quin nonnulla à Chriſtianis ficta, & Hermeti falsò adſcripta ſint, non eſt dubium. Qui enim Pimandri nomine liber inſcribitur, prorſus ſuppoſititius eſt & adulterinus: nam de Chriſtò multa adeò clara prædicat, vt non ab Ethnico homine, Moſe, vt creditur, antiquiore, ſed à Chriſtiano aliquo concinnatum eſſe, tota libri textura demonſtret. Hermes autem diu præfuit Aegyptiis, iiſq; leges ac literas tradidit; literarum verò caracteres in animalium, arborumq; foliis inſtituit. In eius honorem ædificarunt Aegyptij Hermopolim, *id eſt*, Mercurij vrbem; *Hermes* enim apud Græcos eſt *Mercurius*. Poſt obitum, pro Deo creditus eſt & divinis honoribus cultus, non modò in Aegypto, ſed per totum terrarum orbem, templis illi ariſq; & ſacrificiis dicatis. Inter cæteras eius ſtatuas, vna fuit lapidea in Achaia Pharis, quæ oracula reddebat. Ad eam ſub veſperam thus incendebatur in ara, lucer-

næ replebantur oleo, & ad dexteram ſimulacri manum, reponebatur nummus aheneus, preceſq́; auribus Idoli obmurmurabantur : Quibus ritè peractis, ſciſcitantes diſcedebant è Templo, obturatis auribus; egreſſiq́; foras, quam primò vocem, apertis auribus excipiebant, reſponſi loco interpretabantur, tanquam à Mercurio emiſſam.

TELEMVS

Telemus Eurymi filius.

Inſpirante Deo Fatorum arcana recludo,
Lymphatum quoties enthea flamma ſubit.

TELEMVS

T*Elemus* Neptuni & Erumæ Nymphę filius, vnus fuit è Cyclopibus, qui ita dicti sunt à rotundo orbiculatoq; oculo, quem vnum habebant, eumq; in fronte positum, à κύκλος orbis, & ὤψ oculus. Telemum, ab alijs fratribus pietatis studio & animi moderatione, longè diversum fuisse tradunt; tantùmq; abesse vt cum fratribus in Superos conspiraverit, qui ideò fulmine icti sunt, vt contrà religionis & cultus Deorum, observantissimus fuerit. Ideò virtutibus suis, Cœlitibus, Apollini inprimis charissimus fuit, qui illi divinandi scientiam tribuit; vt eius consilio vterentur homines tanquam Dei consilio. Inter alias prædictiones, fertur Polyphemo fratri prænunciasse, venturum Vlyssem qui illum lumine privaret, ob contemptum Deorum & tyrannidem. Ovidius Metam. l. 12.

Telemus interea Siculum delatus in æquor,
Terribilem Polyphemum adit; lumenq; quod vnũ
Fronte geris mediâ, rapiet tibi, dixit Vlysses.

IAPYX

Iapÿx Iasÿ filius.

Venturos casus præstire et dicere causas,
Auguria et lauros nostere Apollo dedit.

IAPYX

IApygem Dædali, vel vt alij volunt, Iasii filium, scientiâ vaticinandi illustrem celebrant Poëtæ. Hunc Apollini dilectum fuisse, & artibus variis ab eo donatum, Medicina, Musica & Augurio, his canit Virgilius *Aeneid.*12.

Iamq; aderat Phæbo ante alios dilectus Iapyx
Iasides, acri quondam cui captus amore
Ipse suas artes, sua munera lætus Apollo
Auguriũ cytharamq; dabat, celeresq; sagittas.

Medicinæ etiam se inprimis addixit, vt levaret parentem iam senem & infirmum, vt ibidem Maro.

Ille vt depositi proferret fata parentis,
Scire potestates herbarum, vsumq; medendi
Maluit, & mutas agitare inglorius artes.

Hinc, vt observat Servius, *Iapyx* aptum nomen medico, nam ἰᾶσθαι Græci dicunt curare. Ab hoc Iapyge, *Iapygia* dicta est pars Apuliæ, à quâ & Iapyx ventus est nominatus, qui de Apulia flans, optimè ad Orientem ducit. Vide *Servium in Aen.*8. Ideo vtilis Athenas petentibus ex Italia. *Horat.l.*1. *Ode* 3.

TIRESIAS

Tyresias Thebanus.

Iuno abcæcavit: sed mi pro lumine adempto
Iuppiter omnipotens scire futura dedit.

TIRESIAS

VVlgò nota eſt ridicula Tireſiæ fabula; quia tamen is nomen obtinet inter vates Ethnicos, ſuus illi hîc debetur locus. Thebis Bœotiis natus dicitur, & inter ſuos primarius. Cùm fortè in Citherone monte Bœotiæ vagaretur meditabundus, incurrit in duos angues ſimul cœuntes: quo ſpectaculo offenſus, ſcipione quem tunc manu gerebat, fœminam percuſſit & interemit. Dij quibus illi ſerpentes ſacri erant, Tireſiam in fœminam commutarunt. Tum ſexu alio adſcito, verecundiâ ſuffuſus, Thebas revertitur, & inter mulieres per ſeptennium verſatur. Verùm cùm in Citheronem iterùm aſcenderet, ex ſerpentibus quos priùs viderat, marem offendit, quem baculo illiſum interfecit; ſubitòq; ſenſit ſe maſculum ſexum recuperaſſe. Contigit aliquandiu poſtea, vt Iupiter nectare diffuſus, per pocula, vt fit, cũ Iunone iocos agitans, aſſereret in coitu maiorem eſſe mulierum, quàm quæ contingit maribus voluptatem. Illa negabat, cùmq; vterque contenderet ſuam ſententiam veram eſſe,

optimum

optimum factu iudicatum eſt, vt iocoſæ liti dirimendæ, aſciſceretur arbiter. Placuit Tireſiam accerſiri, qui vt ſexum vtrumque expertus erat, optimè omnium pronunciare poſſet. Is ad conſilium Deorum admiſſus, & ſententiam rogatus, dicta Iovis firmavit. Hoc iuſtò graviùs, nec pro materiâ, doluiſſe fertur Iuno, & iudicem excæcatum æterna damnaſſe nocte. Iupiter cùm non poſſet factum vxoris infectum reddere.

——— Neque enim licet irrita cuiquam
Facta Dei feciſſe Deo

pro viſu adempto, divinationis ſcientiam Tireſiæ largitus eſt,

Scire futura dedit, pœnamq; levavit honore. Ovid.
Ille per Aonias fama celeberrimus vrbes,
Irreprehenſa dabat populo reſponſa petenti.

Huius celebratur vaticinium de Narciſſo, cùm ad eius parentes de fato filij conſulentes, reſpondit, *Tandiu ſuperſtitem fore puerum, quandiu à ſui conſpectu abſtineret.* Quod de Apollonio Tyaneo alijſq; infrà dicetur, id ipſum de Tireſia traditum, intellexiſſe ſcilicet avium, omniumq; aliorum animalium ſermonem. Fuit verò Pyromantis vel Capnomantis, id eſt ex eorum Magorum genere qui obſervabant ſacrificij

ignem & fumum, item rogi; & ex eo divinabant. Sic enim Papinius de Tireſia *in Thebaid. lib.* 10.

Ille coronatos iamdudum amplectitur ignes,
Fatidicum ſorbens vultu flagrante vaporem.

Capnomantiâ vſos Iudæos, & conſideraſſe an fumus qui ex victimarum ſacrificio aſcendebat, rectus aſcenderet an in obliquum vergeret, docet Theophylactus *in Oſe. capite* 4. Tireſiam vt inſignem Necromantem deſcribunt Seneca Tragicus, & Statius. Ille *in Oedipo*, canit in nemore obſcuro denſitate arborum, Tireſiam Laii manes magicis artibus elicere tentaſſe.

——— *Funeſto*, inquit, *integit*
Vates amictu corpus, frontem quatit.
Lugubris imos palla perfundit pedes &c.
Vocat inde manes, teq́ qui manes regis,
Et obſidentem clauſtra lethalis lacus.
Carmenq́ magicum volvit, & rabido minax
Decantat ore, quicquid aut placat leves
Aut cogit vmbras.

Statius hoc ipſum Tireſiæ elicium deſcribit copioſiſſimè, aitq; eum ſolitum huic præcipuè divinationi relictis aliis vacaſſe. Carmine hoc magico invocat Infernum ſeu Tartarum.

Tartareæ

Tartareæ ſedes & formidabile regnum,
Mortis inexpletæ, tuque ô ſæviſſime fratrum,
Cui ſervire dati manes, æternaq; ſontum
Supplicia, atque imi famulantur regia mundi.
Solvite pulſanti loca muta & inane, ſeveræ
Perſephones &c.

Cùm verò exire ceſſarent Manes, nec moram ferret Tireſias, hiſce indignationem teſtatur.

Atque hic Tireſias, nondum adventantibus vmbris,
Teſtor, ait, Divos quibus hunc ſacravimus ignem,
Iam nequeo tolerare moram. Caſſuſnè Sacerdos
Audior; an rabido iubeat ſi Theſſala cantu
Ibitis? &c. *Noſtri cura minor?* &c.
Ne tenues annos, nubemq; hanc frontis opacæ,
Spernite, ne moneo; & nobis nocere facultas.

Tireſias longam adeptus ſenectutem, & ampliſſimis honoribus à Græcis ob prædictionum certitudinem ornatus, ad montem Telphoſſum ſeceſſit; vbi privatus reliquum vitæ exigeret, remotus ab vrbanis tumultibus. Sub eo monte, fons ſcaturit limpidiſſimus, & frigiditate ſua noxius; de cuius aquis, vt ait Ariſtophanes, cùm Tireſias iam gravi preſſus ſenio largiter bibiſſet, ſanguine congelato &

coaleſcente extinctus eſt; ibidemq́; ſtructo ſepulcro tumulatus.

Illi poſt mortem Græci divinos honores tribuerunt, & ſacrificia quotannis inſtituerunt; reſponſaq́; petiverunt multis ceremoniis ab eius manibus. Homerus *Odyſſ.* 10. introducit Vlyſſem evocantem animam Tireſiæ, vt ab ea edoceretur de rebus futuris.

Mopſum nepotem habuit, vaticinandi ſcientia avo non inferiorem. Is fuit Sibyllæ Manto filius. De quibus infrà.

Plutarchus affirmat ſuo tempore defeciſſe Tireſiæ oraculum, & velut feriatum conticeſcere.

MOPSVS

Mopſus Apollinis filius.

Neſcius eſt Calchas Caprificus in arbore poma
Quot gerat: Hoc verbis exprime; victor eris.

MOPSVS

STrabo *Coſmograph. l.* 9. tres commemorat Mopſos: Lapitham Argonautarum navigationis comitem: Alterum a quo Attica, Mopſopia eſt appellata: Denique Mopſum Apollinis & Mantûs fatidicæ mulieris filium. Hic ab vtroque parente vaticiniorum ſcientiam edoctus, de futuris adeò certa reddidiſſe fertur oracula, vt in Proverbium abierit, *Mopſo certior*, de eo qui citra errorem futura prædicebat. Hic ipſum Calchantem, augurem alioqui eximium, divinandi ſcientia ſuperaſſe traditur. Aiunt enim Calchantem cum Amphilocho Amphiarai filio, terreſtri itinere è Troiano bello redeuntem, in Mopſum incidiſſe; cùmq; inter ſe de divinandi peritia decertarent, quæſiviſſe à Calchante Mopſum, quot in obvia arbore ficus eſſent, quod ille ſe ignorare faſſus eſt: Viciſſim Calchantem ſciſcitatum de prægnanti ſue oblata, quot geſtaret porculos; Mopſum illicò tres eſſe dixiſſe, & ex ijs vnam fœminam; quod exenteratâ ſcrofâ verum eſſe deprehenſum eſt: Calchantem cùm Mopſo

palmam

palmam cedere cogeretur, pudore & ægritudine objisse.

Super Mopsi morte ita cecinit Apollonius *Argonaut.* 4.

> Ἔνθα ϗ Ἀμπυκίδην αὐτῷ ἐνὶ ἤματι Μόψον
> Νηλειὴς ἕλε πότμος, ἀδευκέα δ' οὐ φύγεν αἶσαν
> Μαντοσύναις, οὐ γάρ τις ἀποτροπίη θανάτοιο.

Id est —— *Vbi & Ampycidem die illa Mopsum*
Crudelis mors abstulit, amarulentum verò non
vitavit fatum
Vaticiniis; non enim mortis evasio vlla.

In Libya obiisse, nec mortem prævidisse suam, testatur Seneca in Medea,

> —— *Serpens Libycis arenis*
> *Omnibus verax, sibi falsus vni*
> *Concidit Mopsus, caruitq; Thebis.*

Ibi *serpens*, vt observat *Cœlius Rhodiginus*, non est verbum, sed participium. Est enim verborum structura, *Mopsus serpens, Id est*, oberrans & vagabundus, obiit in Libya.

Plutarchus *De defectu Oraculorum*, scribit Mopsum post mortem, habuisse *Manteium*, sacellum in quo responsa dabat. Lactantius eum augurio eatenus nobilem scribit, vt post mortem Templa quoque ei sint dicata, quæ oraculi gratiâ sæpè adirent homines.

CAlcas Thestoris filius.

Numina prædixi sacris placanda Dianæ:
Pergama et ante annos non ruitura decē.

CALCHAS

Calchas divinandi ſcientia Græcorum celeberrimus Augur, fuiſſe dicitur nepos Apollinis, Theſtoris filius. Hunc Agamemnon Græcorum Imperator ſecum duxit cùm adverſus Phrygiam profectus eſt, Helenam Menelaï fratris vxorem à Paride, Priami Troianorum regis filio, raptam, repetiturus. Ea in expeditione variis reſponſis claruit Calchas. Primò in Aulide, dum enim illic colligendis copiis & congregandæ claſſi, moratur Agamemnon, fortè in venationem profectus, imprudens cervum Dianæ ſacrum interficit. Vnde irata Dea, contrariis ventis Græcorum navigationem retardat. Calchas ea de re conſultus reſpondet, Dianam nonniſi Agamemnonis ſanguine placari poſſe. Filiam itaque ſuam Iphigeniam, Dianæ immolandam tradit Agamemnon.

Iterùm dum in Aulide adhuc erant Græcorum copiæ, & ſacra inſtitueret Calchas, vidit ſerpentem per arboris ramos ſinuoſo volumine irrepentem in nidum paſſerum, ex quibus

novem depastus est cum ipsa matre. Hoc augurio Calchas prædixit Græcis, Troiam nonnisi post decennalem obsidionem captum iri. Hunc casum sic enarrat Homerus *Iliad.* β, vt Latinè convertit Cicero *de Divinat. lib.* 2.

Argolicis primùm vt vestita est classibus Aulis
Qua Priamo cladem, & Troiæ, pestemq́ ferebāt;
Nos circum latices gelidos fumantibus aris,
Aurigeris divûm placantes numina tauris,
Sub platano vmbrifera, fons vnde emanat aquaï,
Vidimus immani specie, tortuq́ draconem
Terribilem, Iovis vt pulsu penetravit ab ara:
Qui platani in ramo foliorum tegmine sæptos
Corripuit pullos: quos cùm consumeret octo,
Nona super tremulo genitrix clangore volabat:
Cui ferus immani laniavit viscera morsu.
Hunc, vbi tā teneros volucres, matremq́ peremit,
Qui luci ediderat, genitor Saturnius idem
Abdidit, & duro firmavit tegmine saxi.
Nos autem timidi stantes mirabile monstrum
Vidimus in mediis divum versatier aris.
Tum Calchas hæc est fidenti voce locutus.
Quidnam torpentes subitò obstupuistis Achivi?
Nobis hæc portenta Deûm dedit ipse Creator,
Tarda & sera nimis: sed fama ac laude perenni.
Nam quot aves tetro mactatas dente videtis:

Tot

Tot nos ad Troiam belli exantlabimus annos,
Quæ decimo cadet, & pœna ſatiabit Achivos.
Edidit hæc Calchas.

Denique dum Græci Troiam obſidebant, exorta eſt in caſtris gravis peſtilentia, qua exercitus paulatim peribat. Conſultus Calchas reſpondit, Apollinem iratum immiſiſſe hanc luem in Græcos, ob non reſtitutam Chryſæ Apollinis ſacerdoti filiam, quam captam detinebat Agamemnon. Suaſu igitur Calchantis, Achilles Chryſeidem ademit Imperatori & Chryſæ patri reſtituit; quo facto deſiit lues. *Hom. Il. a.*

Eiuſdem Calchantis conſilio ſe deſtinatum aræ querebatur apud Virgilium, ſtropharum artifex Sinon.

De Calchantis obitu dictum eſt in Mopſo. Filiam habuit Lampuſiam illam fatidicam, de qua infrà.

Idmon Apollinis et Asteries filius.

Divinandi artem genitor me instruxit Apollo
Ictus at a Libijco nil minus angue ꝑcado.

IDMON

PRodunt Pindarici Interpretes, Argonautas illos qui Iaſonem ſecuti ſunt in expeditione Colchicâ, vt aureum vellus inde reportarent, tribus vſos vatibus, Mopſo, Idmone, & Amphiarao. Quidam Idmonem non alium eſſe â Mopſo volunt, & Mopſum *Idmona* appellari, ob multam rerum & vaticinij peritiam. Nam & qui proprio nomine Theſtor dicebatur, antiquitùs *Idmona* nuncupatum, ob inſignem experientiam, teſtis eſt Apollonij Interpres; quod Chamæleontis comprobat authoritate. Plerique tamen volunt Idmona Vatem fuiſſe Apollinis & Aſteries filium, qui à Phœbo parente divinandi ſcientiam accepit, & in ea clariſſimus evaſit.

Cùm Principes Græciæ conſilium iniiſſent de auferendo vellere aureo quod Colchis aſſervabatur, de quo erat in fatis, regnum illud florentiſſimum fore, vbi cuſtodiretur integrum; Idmon prædixit Græcis, eos voti compotes futuros, ſi Diis faventibus profectionem in Colchos ſuſciperent. Placatis igitur Superis,

ſacrificiiſq; ſolemni ritu peractis, conſilio Minervę monitus Idmon, navem maiorem quàm eo tempore fieri conſueverat, fabricari curavit: facta igitur eſt ea navis ex roboribus Dodoneis, quæ olim vocalia fuiſſe & oracula reddidiſſe fama erat. Confectam affabrè, omnibuſq; ad navigationem neceſſariis inſtructam, conſcenderunt Argivi, qui Argonautæ dicti ſunt, ab Argo nave. Quinquaginta quatuor fuiſſe Argonautas tradunt; è quibus præcipui fuerunt Iaſon, Hercules, Zetes & Calaïs, Caſtor & Pollux, Orpheus, Mopſus, Theſeus, Telamon, Idmon & Argus architectus, qui navem fabricaverat. Cùm ergo ad Colchos appuliſſent, & vellus aureum ab Aëthe rege petiiſſent, iiſq; eſſet denegatum; bellum illi intulerunt. Erat vellus illud in Templi penetralibus appenſum, quod Fauni æripedes, flammivomi, & indomiti, Dracoq; pervigil horrendæ magnitudinis, cuſtodiebant. Hæc impedimenta cùm ſuperare perdifficile eſſet, Medea Aethes regis filia, Iaſonis amore capta, illum monuit quo pacto tauros domare, & vigilem draconem ſopire poſſet; quibus fæliciter peractis, vellus aureum abſtulit, & in Græciam detulit Iaſon. Obſervat Clar. Bochartus, navem

vem *Argo* dictam, non vt vulgò creditum, ab *Argo* conditore, aut ab Argivis in ea vectis, ſed à voce Phœnicum *Arco*, vel *Argo*; permutari enim paſſim C. & G. Argo autem navis, longam navem ſignificat, quâ tum primùm vſi ſunt Græci, cum ante Iaſonem, rotundis duntaxat navibus vterentur. Hinc Plinius lib. 7. c. 56. *Longa nave Iaſonem primùm navigaſſe Philoſtratus author eſt.* Id & addam ex eodem Bocharto. A Poëtis navem Argo loquacem fictam, vtpote conſtantem è ligno Dodoneæ ſilvæ quod humanas voces fundere dicebatur: qui error natus eſt à verbo דבר, quod Ebræis *loqui* ſignificat, & *regere* ſeu *moderari*, quia animos ſermone regimus & moderamur. Inde דוברה (*dobera*) *loquentem*, ſi participium, ſi nomen eſt *ratem* ſonat, quæ regitur & gubernatur: & Ebrææ voces עץ מדבר, tam reddi poſſunt, *Lignum loquax*, quàm, *lignum quod navem regit.*

Cæterùm Idmonem periiſſe ab apro percuſſum, ſcribit Apollonius. Qui ſerpentis morſu interiiſſe tradunt, ex perperam intellecto Senecæ *in Medea* loco ſuprà laudato, falluntur. Mortem autem ſuam præſciviſſe & prædixiſſe Idmona, affirmat Apollonius Argonâuticon primo.

Αὐτὰρ ἐμοὶ θανέειν στυγερῇ ἐπὶ δαίμονος αἴσῃ,
Τηλόθι που πέπρωται ἐπ' Ἀσίδος ἠπείροιο.

Id est —*At mihi emori odiosi Dæmonis fato,*
Procul sancitum est in Asidis continente.

Sic Seneca *in Medea.*

Ite nunc fortes, perarate Pontum
Sorte timenda:
Idmonem, quamvis benè fata nosset
Condidit.

AMPHIARAVS

MOPSO & IDMONI, expeditionis Cholchidę comitem Amphiaraum subiungimus. Hic Oeclis filius, originem longâ maiorum serie ad Iovem referebat. Inter Græcos Vates excellentissimus habitus est: Item in re militari fortitudine & prudentia clarus. Pausanias ait Amphiaraum interpretandorum somniorum scientia præcellentissimum fuisse, eundemq; futurorum cognitionem per somnia constituisse. Ad huius autem oraculum qui pergebant, purgari primùm oportebat. Purgatio erat vt Deo res sacra perageretur, cui & omnibus quorum nomina in arâ sculpta erant sacrificabat. His peractis, mactati arietis pellis substernebatur, atque ita soliti dormire, captantes somnii interpretationes. Ad quod alludens Virgilius *Aen.* 7. de Latino loquens, ait.

Pellibus incubuit stratis, somnosq; petivit.

Pelli itaque incumbentes & dormientes, in somnis audiebant aut videbant ea quæ sciscitati erant: eaq; à vate sacerdote explicabantur.

Amphiarao

Amphiarao autem post obitum, propter divinationis peritiam & fatidica consilia, templum erexerunt Oropii in Atticá, honoresq; divinos & aras, ac sacerdotes decreverunt. Templum ex candido marmore præstanti arte constructum est, ad quod ex tota Græcia conventus erat maximus, oraculum poscentium. Philostratus *in vita Apollonij Tyanæi lib.* 2. tradit eos qui responsa ab Amphiarao petebant, diem integrum à cibo, & triduum à vini potu abstinuisse. Refert Plutarchus *In vita Aristidis*, ante pugnam illam Platæensem, Mardonium Persici exercitus ducem, misisse servum suum ad Amphiarai delubrum, vt pugnæ eventum exploraret. Cùm igitur servus ille noctu in victimæ spolio procumbens dormiret, per quietem sibi visus est adstare sacrorum Antistes, qui iuberet templo excedere, non enim licere barbaro in loco sacro cubare; cùm verò Persa cunctaretur, recusaretq; recedere, Sacerdos visus est eum vi extrudere velle, & lapide impetitum humi prostravisse. Somnium hoc pugnæ exitum depinxit, nam paulò post, commisso prælio ad Platæas, Mardonius ictu saxi percussus, occidit.

In templo Amphiaraï quod Thebis erat,

nulli Thebano captare vaticinia licebat. Caussam hanc referunt. Dum adhuc esset in vivis Amphiaraus, eligendum Thebanis proposuit, vtrum mallent se vti vate, vel propugnatore & defensore. Thebani responderunt, malle se eum habere auxiliatorem; vaticinia ab Apolline qui Delphis erat, captaturos. Ideò post Amphiarai mortem, nefas fuit Thebano cuiquam, in eius delubro somniis vaticinia exposcere. *Herodot. l.8.*

Cùm Græci, Polynici adversùm fratrem Eteoclem Thebanorum Regem auxilio irent, Amphiaraus eò vocatus est; sed cùm præsciret, se si ad id bellum proficisceretur moriturum, vt fata vitaret; conscia vxore Eriphyle, se abscondit in locum abstrusum, vbi diu latuit. Tandem verò avara mulier, accepto torque aureo à Polynice, maritum latentem prodidit. Abstractus itaque è latibulo Amphiaraüs, Thebas in militiam proficisci coactus est, vbi & occubuit. Refert enim Plutarchus, aquilam eius hastam abreptam sustulisse in altum, moxq; demisisse; eam verò terræ impactam lauri speciem præbuisse. Insequenti die, hostibus acri prælio ibidem congredientibus, terræ hiatu repentino haustum cum curru (quod

ἅρμα dicunt Græci) Amphiaraüm periisse. Conditam postea ibi vrbem, Harmatis cognomine insignem. Verùm aliam huius nominis rationem assignat *Clariss. Bochartus*, cuius hæc sunt verba; *Harma Bœotiæ locus erat columnis septus, propter vatem Amphiaraum hiatu terræ ibi absorptũ ita execrandus, vt fama sit neque aves illis columnis insedisse, neque feras herbam attigisse in intercolumnio illo crescentem. Harma igitur non à curru, vt volunt, sed ab execratione dictus; id enim est Phœnicium* הרמה *Harma.*

Geogr. Sacr. p. 1 c. 6. Strab. l. 9. Pauſ. in Bœot.

Cæterùm Eriphyle quæ marito necem accersiverat, id non impunè habuit; Alcmæon enim filius, cui antequam proficisceretur Amphiaraüs, perfidiam matris declaraverat, statim atque fatum patris audivit, matrem Eriphylem interfecit; in eam impius factus, vt mortem patris vlcisceretur.

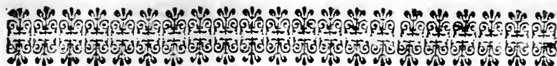
Ita autem præcellens vates habitus est Amphiaraus, vt in proverbium abierit apud Amm. Marcellinum, *Si quid*, inquit ille, *in penetrali secreto, nullo ministrorum præsente, paterfamilias vxori in aurem susurrasset, velut Amphiarao referente, aut Martio, quondam vatibus inclytis, postridie discebat Imperator.*

Hunc affirmat Statius lib. 8. intellexisse voces avium.

Aruns Hetruſcus Haruſpex.

Fulminis agnoſco motus, Venasq; calentes
Fibrarum; atq; avium mobile remigium.

ARVNS

PLVRIMI in Hetruria divinandi ſcientiam per auguria & aruſpicia coluerunt. In his è primis eminuit Aruns Augur & vates celeberrimus; de quo Lucanus *lib.* 1.

Hæc propter placuit Thuſcos de more vetuſto
Acciri vates: quorum qui maximus ævo
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ:
Fulminis edoctus motus, venasq́ calentes
Fibrarum, & curſus errantis in aëre pennæ.

Quoniam verò in Augures incidimus, de iis nonnulla præfari haud abs re erit. Augures propriè avium garritum obſervabant: Auſpices, volatum; ſed crebrò confunduntur. In avibus autem garritus, volatus & paſtus obſervabantur. Avium aliæ erant oſcines, quæ cantu ſeu garritu; aliæ præpetes, quæ volatu putabantur prædicere; harum rurſus variæ erant differentiæ, funebres, ciliviæ, arculæ, volſcræ, remores, inebræ, aliæq́; multæ, de quibus *Plinius l.10.c.13.14.18. Gellius l. 6. c. 6. Servius in Virgil. Aen. 2. Feſtus in voce Oſcines.*

Auguria captaturi cœlum eligebant purum

& ſerenum. Lituum, qui erat baculus incurvus augurale ſignum, manu tenebat Augur, quo cœli regiones deſignabat, & metas intra quas contineri debebant auguria, metiebatur. Templum vocabantur illæ metæ, à contemplando. Poſt abſolutas preces, velato capite, toga duplici augurali candida, conſidebant; intentiſq; ad cœlum oculis, attentè expectabant ſi quæ ſigna ſeſe offerrent. Si obiiceretur avis aliqua, conſiderabant quo volatu ferretur, an obliquo, vel prono, vel ſupino motu corporis. Item, ad dextram vel ad ſiniſtram canerent oſcines.

Præterea gallinacei ad auguria captanda ſervabantur clauſi caveis, loco ſacro. Pullarius ſummo mane & primo diluculo, imperato de more ſilentio, caveâ reclusâ, offam pullis exhibebat: quod ſi ad oblatum cibum involarent galli, & avidè eum depaſcerentur, ita vt ex eorum roſtro aliquid laberetur & terram paviret, quod tripudium faceret ſoliſtimum, ex eo Augur felicem rerum ſucceſſum à Deo promitti aſſerebat.

Divinabant etiam aruſpices & extiſpices, ex inſpectione viſcerum victimarum, quas exenteratas diligentiſſimè explorabant; imò ipſas ranas.

ranas. Iuven. ——*Ranarum viſcera nunquam Inſpexi.* Maximè circa hepar curioſi erant, quod in eo vaticiniorum ſedem propriam putabant; Alias quoque viſcerum partes, vt cor, folliculum fellis, lienem, pulmonem, exta, non minori ſedulitate contemplabantur, an omnia convenirent. Niſi enim omnia congrua eſſent, alienati numinis ſigna portendebant; ſi verò erant integra, Deos benevolos promittebant. Nugaciſſima commenta! quorum tamen neglectui, Romani clades P. Claudij & Lucij Iunij, bello Punico primo; & Flaminij bello ſecundo, tribuêre. *Iuven. Sat.3.l.1.*

Collapſam hominum ſocordiâ miram hanc ſcientiam & Reipublicæ adeò neceſſariam, pro ſingulari ſua ſapientia, reſtituit Claudius Imperator; *Retulit ad Senatum*, inquit Tacitus, *ſuper collegio haruſpicum, ne vetuſtiſſima Italiæ diſciplina per deſidiam exoleſceret: ſæpè adverſis Reipublicæ temporibus accitis quorum monitu redintegratas ceremonias, & in poſterùm rectiùs: Primoresq; Etruriæ ſponte aut Patrum Romanorum impulſu retinuiſſe ſcientiam & in familias propagaſſe: quod nunc ſegniùs fieri, publica circa bonas artes ſocordia, & quia externæ ſuperſtitiones valeſcant. Læta quidem in præſens omnia; ſed benignitati Deûm gratiam referen-* *Tac. Ann.l.1.*

dam, ne ritus sacrorum inter ambigua culti, per prospera obliterarentur. Factum ex eo S.C. viderent Pontifices, quæ retinenda firmandaq́ Haruspicum. Vide *Polybium* l.1. *Val. Maximum* l.1.c.4. *T. Livium* l.22. *Ciceronem* de Divin. l.1, & 2. & *de Nat. Deorum.*

TAGES

Tages.

Nil sine me Hetruscus sacris intentus Haruspex
Aggreditur: leges quem docui augurij.

TAGES

FVIT Tages, vt Beroso placet, Noæ trinepos ex Camo; filius Aruntij. *Marlot* ab Etruscis appellatus est, ad quos se recepit, quosq; in sacris, divinatione, auguriis, & aruspicina instituit. *A Cameso enim*, id est *Camo*, inquit idem Berosus, *per manus hæc scientia ad posteritatem, longo temporum intervallo pervenerat*; semperq; ceremoniarum, superstitionumq; adiectione in immensum creverat.

De Nat. Deor. l. 2 De Tage Cicero ita tradit, *Tages quidam dicitur in agro Tarquiniensi, cùm terra araretur, & sulcus altiùs esset impressus, extitisse repentè, & eum affatus esse qui arabat. Eius aspectu cùm obstupuisset bubulcus, clamoremq; maiorem cum admiratione edidisset, concursum esse factum, totamq; brevi tempore in eum locum Hetruriam convenisse. Tum illum plura locutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint, literisq; mandaverint.* De eodem sic Ovidius *Metamorph. l. 15.*

Haud aliter stupuit, quàm cùm Tyrrhenus arator
Fatalem glebam mediis aspexit in arvis,
Sponte suâ primùm, nulloq; agitante moveri;

Sumere

Sumere mox hominis, terræq; amittere formam;
Oraq; venturis aperire recentia fatis.
Indigenæ dixere Tagem; qui primus Hetruſcam
Edocuit gentem caſus aperire fututos.

Hic itaque à parente edoctus, brevi celeberrimus evaſit, & aruſpicinam, extiſpiciorum ſcientiam ac ſacrificiorum ritus ſic excoluit, vt eorum primus author habitus ſit; quod & Lucanus teſtatur his verbis,

At fibris ſit nulla fides, ſed conditor artis
Finxerit iſta Tages.

Nec has modò ſuperſtitiones Hetruſcos docuit, ſed & remedia quibus arcerentur tempeſtates, ſedarentur venti, & grandines averterentur ab agrorum finibus. Nempe averti grandinem, tempeſtatem, & lolium ipſum à ſegetibus, ſi quis crocodili pellem, vel vituli marini per ſpatia poſſeſſionis circumferat; aut ſi vbi inſtare malum videt, oblato ſpeculo, imaginem nubis accipiat; aut ſi ad limites agri caput aſini ſua pelle nudatum, affigat. Verba ſunt Columellæ,

Ipſa novas artes varia experientia rerum
Et labor oſtendit miſeris, vſusq; magiſter
Tradidit agricolis ventos ſedare furentes,
Et tempeſtates Thuſcis avertere ſacris.

Hinc mala rubigo virides ne torreat herbas,
Sanguine lactantis catuli placatur & extis.
Hinc caput Arcadici nudum cute fertur aselli,
Tyrrhenus fixisse Tages in limite ruris.

Eiusmodi ἀποτρόπαια & malorum averruncatoria, non soli Ethnici vsurparunt, sed & alij. In hoc censu repono Iudæorum phylacteria, & Pseudo-Christianorum amuleta, caracteres, figuras, cruces, reliquias, cereas agni effigies, Scripturæ sacræ testimonia, cantiones magicas, ligaturas, aliaq; eiusmodi collo appensa, per quæ se custodiri ac servari à malis Superstitiosi credunt. Ista tanquam impia & ab Euangelij doctrinâ aliena, abjicienda sunt. Magicas enim superstitiones sapiunt, quibus Diabolus illudit hominibus.

Cæterùm aruspicia & extispicia illa, quorum authores fuerunt Aruns & Tages, tanti æstimabantur apud Romanos, vt de his integros libros conscriptos servarent Pontifices, ad quorum normam oportebat omnia agi. Prædictiones futurorum inde colligebant, quæ instar oraculorum apud eos habebantur; neque quicquam aggrediebantur, quin priùs sacrificiorum hos ritus, accurata indagatione perlustrassent. Credebant enim victimas, notis monitricibus affici à Diis quibus immolabãtur.

Aſylas Augur Hetruſcus.

Ut pecudum fibras, præſagi fulminis ignes
Et linguas volucrum, ſideraque alta rego.

ASYLAS

ASYLAS & ipſe Hetruſcus, auguriorum ſcientiæ magiſtrum habuit celebrem illum Tagem; fuitq́; ob divinandi ſcientiam & extiſpicium clarus. Hunc ſic commendat Virgilius Aen. 10.

Tertius ille hominum Divumq́; interpres Aſylas.
Cui pecudum fibræ, cæli cui ſydera parent,
Et linguæ volucrum, & præſagi fulminis ignes.

De cœli ſyderibus & fulmine meminit Poëta, quia Augures non modò aves ſpectabant, ſed & cælum ac meteora. Primò enim obſervabant cœli aſpectus & influxus; & ex Aſtris, quibuſcum analogiam eſſe ad ſingulas ætates hominis, corporis partes, & animi quoque affectiones affirmabant, de variis eventibus vaticinabantur. Exempli gratia, cùm de morbo vel ſanitate conſulentium præſagire nitebantur; attendebant vt ætati eorum convenientem Planetam deligerent; verbi cauſa, ſeni Saturnum; adoleſcenti Mercurium; viro Iovem: deinde etiam Planetam cupiditati vniuſcuiuſque reſpondentem; vt Martem ira-

cundo

cundo; Venerem libidinoſo &c. Prætereæ Signum quod parti corporis quam iuvare vel lædere cupiebant, præeſſe ſibi fingebant: Si capiti Arietem; ſi pedibus Piſces. Quæ omnia vtcunque vana & ſtolida, non modò in vſu fuerunt apud Augures Ethnicos, ſed & hodiè â variis vſurpantur. Apud Laërtium meritò ridetur ab anu domeſtica Thales, qui cùm domo exiret contemplandorum ſyderum cauſa, in ſubiectam foſſam incidit, *Quid enim*, inquit anus, *quæ ſunt in cælis te comprehenſurum arbitraris, qui ea quæ ſunt ante pedes videre non vales?* Hoc hominum genere nihil ſtolidiùs,

Quod eſt ante pedes nemo ſpectat: cæli ſcrutantur plagas.

Scitè ridet Thomas Morus quendam Aſtrologum mœchæ maritum, qui cùm futura ex aſtris ſe prævidere iactaret, domeſticum dedecus ignorabat. His in eum ludit,

Aſtra tibi æthereo pandunt ſeſe omnia vati,
Omnibus & quæ ſint fata futura monent.
Omnibus aſt vxor quod ſe tua publicat, id te
Aſtra, licet videant omnia, nulla docent.

Ex meteoris etiam captabant vaticinia aruſpices; contemplabantur enim tonitrua; ſi ad lævam vel impari numero intonuiſſet; ſi ab or-

tu fulmina circularentur ; ſi circumacta per cælum in eandem partem reflecterentur ; vel ſi vibrata è nubibus à terra reſiliviſſent ; Si crebris ignibus fulſiſſent; Si è cœlo ſereno tonuiſſet; Si ab Occaſu, vel per Septentrionem in Occaſum ferrentur fulgura, & alia eiuſmodi.

Habebant autem Augures lucos & aras, & peculiaria ſacra ad elicienda fulmina, quæ vel bruta dicebantur vel fatidica.

Olenus Calenus

Quod caput effossum Tarpeio in monte videtis
Summi illi fasces denotat Imperij.

OLENVS CALENVS

OLenum inter præcipuos Hetruriæ Vates & Aruſpices numerant Hiſtoriæ. Is enim dicitur prædixiſſe qualis futurus eſſet Romani Imperii ſtatus. Nam cùm Tarquinius Superbus Capitolinam arcem conderet, in fundamentis inventum eſt caput humanum, vel vt alij malunt, equinum. Quâ de re Aruſpices ex Hetruria convocati & conſulti ſunt, Olenus Calenus inter cæteros, vates præſtantiſſimus, & in Aruſpicinæ ſcientia optimè verſatus: Is aſſeveravit, caput hoc quod inventum erat, portendere ſummam Monarchiam & imperium vrbi, cui totus orbis ſubiiceretur; idq́; propagatum iri, & incrementa ſumpturum bello. Eſſe enim equum animal generoſum, pugnis & conflictibus gaudens. Auguris reſponſum Romani fauſtum fælixq́; ſumpſerunt; arcem Capitolium vocaverunt, vel ab invento capite equino, vel quod mundi caput futura eſſet. Exitus poſtea comprobavit, non falſam aut vanam fuiſſe prædictionem. Vide *Plinium lib.28. cap.2.*

HELENVS

Thyodamas Melampodis filius.

Consuerat mecum magnorum arcana Deorum
Partiri, et visas Amphiaraus aves.

THYODAMAS

Plin. l.25. c.5.

MElampus ille Medicina clarus, qui filias Prœti Argivorum Regis, quæ furiis agitatæ ſe vaccas credebant, propinato elleboro ſanavit; ex vxore Amphianaſſa genuit Thyodamanta. Hic præſtans fuit Medicus, Augur & Vates celeberrimus: de quo Statius lib.8.

Inſignem fama, ſanctoq; Melampode cretum
Thyodamãta volunt; qui cùm ipſe arcana Deorũ
Partiri, & viſas vni ſociare ſolebat
Amphiaraüs aves: tantæq; haud invitus arti
Gaudebat dici ſimilem, iuxtaq; ſecundum.

Aiunt eum intellexiſſe voces avium, & cum illis fuiſſe collocutum.

HELENVS

Helenus Priami filius et Hecubæ.

Aequoreis ne fidat aquis Pyrrhum instrue: Regno
Tandem et Hectorea coniuge gratus erit.

HELENVS

EX numerosissima illa prole, quam suscepit Priamus Rex Troianorum ex Hecuba vxore, vnus fuit Helenus. Hunc augurem præstantissimum vocat Homerus Iliad ζ.

Πριαμίδης Ἕλενος οἰωνοπόλευς ὄχ᾽ ἄριστος.

Ad eum authorem refert Suidas χειροσκοπικὰ vaticinia, cùm ex manuum lineamentorum consideratione, futuræ sortis status prænunciatur. Is dum obsidebatur Troia, non modò populares suos consiliis & prædictionibus iuvit, sed & fortiter cum hoste dimicavit. *Iliad. N*. Prædixit Ilij excidium sicut & Cassandra soror, suadebatq; Priamo patri vitandis tantis malis, vt Helena, quæ belli causa erat, restitueretur Menelao marito: huius cùm respuisset sana consilia Priamus, Paridi filio gratificari cupiens, capta est Troia & diruta, tota ferè Asia deleta, tamq; numerosam prolem miserrimus Priamus cum regno & vita amisit. Helenus reliquis fratribus aut cæsis aut captivis, ipse Pyrrho Achillis filio sorte obtigit: huic charissimus fuit, propter prudentiam & vaticinandi scientiam

quâ

quâ excellebat. Cùm Principes Græci reditum in patriam pararent, illis prædixit Helenus naufragia & adversos casus, nisi varia quæ suadebat sedulo caverent; cùm verò illi monitis non paruissent, plerique ad Caphareum fluctibus absorpti sunt. Pyrrhus verò Heleni monitis obtemperans, felici navigatione in patriam reversus est.

Redux Helenum honorificè excepit; illiq; Andromachem Hectoris cæsi viduam, desponsavit; concessitq; regni sui partem in montanis Epiri, vbi ipse condidit vrbem ad similitudinem Troiæ, in qua profugum Aeneam excepit hospitio. Hunc consuluit Aeneas de futuris eventibus, vt ipse narrat Aeneid.3.

His vatem aggredior dictis, ac talia quæso.
Troiugena interpres divûm qui numina Phœbi,
Qui tripodas, Clarij lauros, qui sydera sentis,
Et volucrum linguas, & præpetis omina pennæ:
Fare, age &c.
— *Hæc deinde canit divino ex ore Sacerdos.*

Laocoon Priami et Hecubæ filius.

Eventus rerum incetos prædicere nostrum est:
Hoc mihi Tymbræus munus Apollo dedit.

LAOCOON

HIc quoque Heleni frater, Priami & Hecubæ filius, Apollinis Sacerdos, Vates nobilis, & rerum ſcientia inſignis habitus eſt: afflatus enim numine Apollinis futura prędixit. Lugendo verò caſu periit in Troiæ expugnatione. Cùm enim equum illum ligneum vaſtitatis immenſæ fabricaſſent Græci, quem armatis oppletum, ceu Minervæ ſacrum, in vrbem ruptis mœnibus invexerant; Laocoon vates multùm reclamavit, & aut hoc incluſos ligno occultari Græcos Duces, aut machinam in muros & vrbis excidium fabricatam eſſe aſſeruit; imò haſtam ſumptam ſummis in latus equi contorſit viribus, quo ictus, auditus eſt armatorum crepitus. Sed quò minùs Troiani prudentis vatis prædictionibus obtemperarent, prohibuit portentum. Dum enim in fatalem machinam vociferatur Laocoon, & ferro Argolicas fœdare latebras ſuadet, Ecce gemini angues ſibilantes & linguas vibrantes qui *——— agmine certo*

Laocoonta petunt; & primum parva duorum

Corpora natorum, serpens amplexus vterque
Implicat, & miseros morsu depascitur artus.
Post illum auxilio subeuntem ac tela ferentem
Corripiunt, spirisq; ligant ingentibus &c.
Ille simul manibus, tendit divellere nodos,
Perfusus sanie vittas, atroq; veneno,
Clamores simul horrendos ad sydera tollit.

Exin dracones fugiunt ad Palladis delubrum, seq; sub pedibus Deæ, & clypei sub orbe tegunt. Tum omnes pavidi iustas pœnas dedisse Laocoonta dixerunt, & scelus expendisse, qui hastam intorsisset tergo Minervæ sacri equi. Cùm itaque fatalem illum equum intra muros admisissent Troiani: Duces Græcorum noctu ex equo se promunt; invadunt vrbem vino somnoq; sepultam; cædunt vigiles, portisq; patentibus excipiunt socios, agmina conscia iungunt, & Troianos ad internecionem delent.

Prijlis Mercurij filius.

Ille ego ſum, vocitat tellus quē Leſbia Prijli:
Qui Xerxem in Græcos arma movere fero.

PRYLIS.

MEntio equi Troiani mihi Prylem vatem in memoriam revocat: hic enim à Palamede delinitus donis, istum modum edocuit quo Troia expugnaretur; equi Durij, *hoc est* lignei rationem præmonstrans, intra quem delituerunt audacissimi & solertissimi Græcorum Duces. Fuit verò Prylis, Cadmi sive Mercurij filius, & Issæ nymphæ; qui ab Apolline cuius sacris præerat, spiritu Pythonico afflatus, oracula reddebat. Inter cætera quæ illi tribuuntur, hoc memorabilius est, quod Græcis prædixisse fertur, ex Asiæ regionibus venturum regem potentissimum cum infinitis armatorum myriadibus, qui totam Græciam inundaret: verùm hunc Monarcham à Græcis, numero longè inferioribus, vincendum. Hoc vatis effatum Græcis animos excitavit, cùm Xerxes bellum Græciæ intulit, eôq; venit cum multitudine militum & classiariorum propè innumerabili. Herodotus *lib.* 6. vltra ter vicies centena millia fuisse prodit: vt non immeritò proditum sit, flumina ab exercitu eius

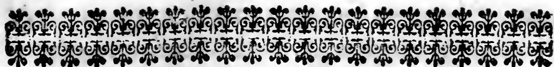
siccata,

ſiccata, terras pelago pontibus iunctas, omnemq́; Græciam vix capiendæ multitudini fuiſſe. Verùm iuxta vaticinum Prylidis, tanti exercitus in Græciam introitus, quâm terribilis, tam turpis ac fœdus diſceſſus fuit. Ad Salaminem enim navali prælio ſuperatus eſt à Themiſtocle, qui vix ſecum quatuor millia hominum ducebat; idq́; tanta ſuorum clade, & ignominia, vt Xerxes parva ſcapha effugiens, vix ſe in Aſiam receperit.

Pythagoras.

Quicquid Pythagoram neſciſſe fatemur, id ipſū
Nemo hominum potuit pectore percipere.

PYTHAGORAS

INter Vates Pythagoras nomen profitetur ſuum. Imò Ariſtippus Cyrenæus, teſte *Diogene Laërtio*, ait illum, *Pythagoram* idcirco appellatum, quod veritatem perinde ac *Pythius* ipſe loqueretur. Augur præterea fuit, & Magus, quod teſtantur Plinius & Plutarchus. Proditur enim memoriæ, quum ſupervolantem aquilam ſuſurraminibus excantaſſet, ita deduxiſſe, vt mitem redderet ac prorſus cicurem. *Pythagoras*, inquit Ammianus, *femur ſuum aureum oſtentabat, & cum aquila colloquens ſubinde viſebatur.* Ferunt eum eodem die & hora, Crotonæ & Metaponti conſpectum fuiſſe, ibiq; collocutum cum amicis. Tradunt quoque, fuiſſe vrſam feritate ac vaſtitate corporis inuſitatâ horrendam; eam ad ſe venire iuſſiſſe, quæ ſtatim paruit, & domum abductam reddidiſſe cicurem: Mox dimiſſurus, quaſi iureiurando adegiſſe, ne in poſterùm vllum animal læderet; eam in quod adiurata receſſerat, ſumma fide præſtitiſſe. Scribit Plutarchus *in Vita Numæ*, Pythagoram propè Tarentum conſpexiſſe bo-

vem, fabariam ſegetem morſu carpentem & pedibus obterentem: tum bubulcum admonuiſſe, bovem iuberet frugibus parcere; Cui paſtor ridens, *Ego*, inquit, *bobus præcepta dare neſcio; Tu qui in ſcholis verſatus es, id illi præcipito*: Eveſtigiò Pythagoram bovis auribus inſuſurraſſe, bovemq; abire iuſſiſſe, qui ſtatim receſſit, & vellicare ſegetem deſtitit; quin & in futurum eiuſmodi pabulo abſtinuit. Aiunt etiam cum illo familiares Genios fuiſſe obverſatos, eorumq; adminiculo Pythagoram præcipuè enituiſſe. Quod & de Socrate dictum eſt.

Fuit verò hic vir ortu Samius, Mneſarchi (alij Marmacum vocant) gemmarum ſculptoris, filius. Aegyptum primò, mox Babyloniam ad perdiſcendos ſyderum motus, originemq; mundi ſpectandam profectus, ſummam ſcientiam conſecutus eſt. Inde regreſſus, Cretam & Lacedæmona ad cognoſcendas Minois & Lycurgi inclitas ea tempeſtate leges, contendit. Quibus omnibus inſtructus Crotonam venit, populumq; in luxuriam lapſum, authoritate ſua ad vſum frugalitatis revocavit. Laudabat quotidiè virtutem, & vitia luxuriæ caſuſq; Civitatum ea peſte perditarum enumerabat. Matronarum quoque ſeparatam

à viris

à viris doctrinam, & puerorum à parentibus frequenter habuit. Docebat nunc has pudicitiam, & obſequia in viros; nunc illos modeſtiam, & literarum ſtudium. Inter hæc velut genitricem frugalitatem omnibus ingerebat; conſecutuſq; diſputationum aſſiduitate erat, vt matronæ auratas veſtes, cæteraq; dignitatis ſuæ ornamenta, velut inſtrumenta luxuriæ deponerent, eaq; omnia delata in Iunonis ædem, ipſi Deæ conſecrarent. *Hæc ex Iuſtino.*

Totam autem Philoſophiam ſuam myſteriis velavit, ſymbolicamq; & perplexam docuit, more Aegyptiorum, aliorumq; Orientalium, quorum inſtituta penitùs hauſit, vt Ioſephus *contra Appionem*, & Euſebius tradiderunt. Ambroſius de Pythagora hæc habet, *Cùm ex populo Iudæorum*, inquit, *vt plerique arbitrantur, genus Pythagoras duxerit, ex eius diſciplinâ derivavit etiam magiſterij præcepta; meritòq; magnus apud Philoſophos habitus, qualem, vt aiunt, vix reperias vllum.*

Inter eius dogmata, præcipuum fuit tantoperè decantata illa Metempſycoſis, ab Aegyptiis accepta; quâ credebat animam hominis è mortuo corpore ſubinde in aliud atque aliud corpus immigrare. De hac ſic ipſe Pythagoras apud Ovidium *Metam.* 15. 3.

Morte carent animæ, semperq́ priore relicta
Sede, novis domibus vivunt habitantq́ receptæ.

Recenset deinde in quæ corpora anima sua migraverit; affirmat nempe se primò fuisse Aethalidem Mercurij filium; postea Euphorbum, nobilem illum Troianum Iliaco in bello à Menelao occisum; deinde Hermotimum; tum Pyrrhum; ac denique Pythagoram; seq; omnium meminisse præteritorum. Aiunt cùm aliquando prçteriens animadvertisset catulum à quodam verberari, illum reprehendisse, quod iniuriam faceret animæ boni viri, qui sibi amicus fuisset. Ista deliria festivè suo more ridet Lucianus. Scitè quoque ad hoc placitum ludit Ausonij Epigramma, in execrandum quendam Marcum, *Perversæ Veneris postico vulnere fossorem*, vt Poëta loquitur: quærit enim hic à Pythagora, qualis evasurus sit post mortem impurus ille pædico; respondet Pythagoras

Vide A. Gellium l.4.c.12.

Luc. Dial. Galli & Mycilli.

Non taurus non mulus erit, non hippocamelus,
Non caper aut aries; sed scarabeus erit.

Scarabeus scilicet ex eorum genere qui stercorei vocantur.

Ordo autem atque ratio Pythagoræ recipiendi instituendiq; discipulos, huiusmodi fuisse traditur. Iam à principio adolescentes

qui

qui ſeſe ad diſcendum obtulerant ἐφυσιογνωμόνει. Id verbum ſignificat mores naturaſq; hominum coniectatione quadam de oris & vultus ingenio, deq́; corporis filo atque habitu, ſciſcitari. Eum qui exploratus ab eo, idoneuſq; compertus fuerat, recipi in diſciplinam ſtatim iubebat, & tempus certum tacere. Quinquennale vt plurimùm erat ſilentium, ſed aliquando minori ſpacio circunſcribebatur, pro auditorum ratione, & æſtimato captu ſolertiæ; quanquam nemo minùs tacuit quàm bienniũ. *Vir enim ille ingenio ingenti*, vt loquitur Apuleius, *ac ſupra captum hominis animi auguſtior, nihil priùs diſcipulos ſuos docuit quàm tacere, primaq́; apud eum meditatio ſapienti futuro, linguam coërcere, verbaq́; quæ volantia Poëtæ appellant, ea detractis pinnis intra murum candentium dentium premere.* Is autem qui tacebat, quæ dicebantur ab aliis audiebat, neque percunctari ſi parùm intellexerat, fas erat. Aſt vbi res omnium difficillimas, tacere, audireq; didicerat, eſſetq; ſilentio eruditus, cui nomen erat ἐχεμυθία, tum verba facere & quærere, quæq; audiſſet ſcribere, & quæ ipſe opinaretur, poteſtas erat. Verùm cum extraneis de iis quæ didiciſſet, loqui illicitum. Cicero *lib. 1. de Nat. Deorum, Nec tu me celas vt*

Pythagoras solebat alienos. Ἐχεμυθίαν ab Ægyptijs, qui *Harpocratem* silentij Deum colebant, accepit Pythagoras; ab hoc verò fortasse Numa Pompilius, qui fuisse dicitur Pythagoricus: Hunc enim silentij Deam *Agenora* nomine, quæ ore obsignato pingebatur, quæque inter Tutelares Romæ Deas recensetur à Macrobio, coluisse, testis est Plutarchus *in eius Vita.*

Macrob. l.3. Sat. c. 9.

Id tamen affirmare nolim quod statuunt nonnulli, Numam Pompilium fuisse Pythagoræ discipulum. Cicero enim Numam annis permultis antè fuisse quàm esset Pythagoras affirmat, *De Orat. l.* 2. Idem scribit Pythagoram fuisse in Italia ijsdem temporibus quibus L. Brutus patriam liberavit. Hoc ipsum affirmant T. Livius *lib.* 1. & Solinus *cap.* 16. cuius hæc sunt verba, *In Samo nihil nobilius quàm Pythagoras civis, qui mox offensus fastu tyrannico, relicta domo patria, Bruto Consule, qui Reges vrbe exegit, Italiam advectus est.* Gellius verò vult eum in Italiam venisse, Tarquinio Superbo regnante. Vide præterea Franc. Floridum Sabinum *lib.* 1. *Succisivar. lect. cap.* 13.

Tusc. qu. l. 4.

Gell. N. A. l. 17. c. 21.

Causam quare in Italiam Pythagoras profectus est, hanc fuisse refert Laërtius *in eius vita*; quod post longam peregrinationem in patriam

triam redux, eam à Polycratis tyrannide oppressam offendisset. Alij Sylosontem Polycratis fratrem & successorem, fuisse volunt; Eum enim Strabo adeò sæviter regnasse scribit, vt plurimi cives Samum desererent. *Strabo l. 14.*

Cæterùm Pythagoras discendi cupiditate vltimas terras peragravit; Aegyptum lustravit, ibiq; viginti duos annos versatus est, vt scribit Iamblicus. Persarum etiam Magos adiisse referunt Isocrates, Cicero, aliiq;. Arabas, Ebræos, Chaldæosq; accessisse testatur Porphyrius; multaq; Iudæorum dogmata amplexum Clemens Alex. *lib*.1. affirmat. Quod verò Iudæi sanguine abstinuerint, hinc fortè omnibus animalibus abstinuit, de quo sic ille apud Ovidium, *Isocr. in laud. Buf. Cic. l. 5. de Fin.*

Parcite mortales, dapibus temerare nefandis *Metam. l. 15.*
Corpora; sunt fruges, sunt deducentia ramos
Pondere poma suo, tumidaq; in vitibus vvæ
Sunt herbæ dulces &c. alimentaq; dulcia tellus
Suggerit, atque epulas, sine cæde & sanguine præbet &c.
Heu quãtũ scelus est in viscere viscera condi, &c.
Alteriusq; animantem animantis vivere letho?

Iuvenalis lib. 5. Sat. 15.

Aspicimus populos, quorum non sufficit iræ,

Occidiſſe aliquem; ſed pectora, brachia, vultum,
Crediderint genus eſſe cibi. Quid diceret ergo,
Vel quo non fugeret, ſi nunc hæc monſtra videret
Pythagoras? cunctis animalibus abſtinuit qui,
Tanquam homine, & ventri indulſit non omne legumen.

Multi Arithmeticam inventum Pythagoræ eſſe ſcribunt. Numeris conſtare hoc vniverſum tradebat, ſummumq; hominis bonum in exactiſſimâ numerorum ſcientiâ poſitum eſſe exiſtimabat. In Medicinæ etiam præceptis & curatione morborum apprimè fuit exercitatus. Dicitur præterea pondera & menſuras inveniſſe. Etiam Chymiæ peritum fuiſſe qua metalla mutantur, volunt nonnulli. Cum Ariſtarcho Samio, terram moveri docuit. Alphabeto Cadmi Phœnicum regis, adiecit literas υ, ζ, χ & ω. Erudiebat diſcipulos ſuos in Geometriâ, Gnomonicâ, Muſicâ, aliiſq; diſciplinis quas μαθήματα vocant Græci. His ſcientiis ornatos, ad perſpicienda mundi opera & principia naturæ provehebat, ac tunc denique vocabantur Φυσικοί. Omnes qui à Pythagorâ in cœtum diſcipulorum admittebantur, quod quiſque pecuniæ habebat in medium dabat, & coïbatur ſocietas inſeparabilis, quam

Græci

Græci κοινόβιον appellant.

Author eſt Cicero tantùm exiſtimationis apud ſuos adeptum eſſe, vt ſi quid affirmaret in diſputando, ſi ex iis quæreretur quare ita eſſet, reſpondere ſolitos, Ἀυτὸς ἔφα, *Ipſe dixit.* Ipſe autem erat Pythogoras; tantùm opinio præiudicata poterat, vt etiam ſine ratione valeret authoritas. Diſcipulos quoque eſu carnium & animatis abſtinere iuſſit, voluitq; ita facili aſſuefieri victu, vt igne ad coquendum opus non eſſet. Aquæ potum tantùm illis conceſſit, ne acumen ingenij gravaretur ebrietate. Tradunt eoſdem à fabis abſtinuiſſe. Refertur enim in eius ſymbolis, *A fabis abſtineto.* Lucianus Pythagoram apud Inferos introducit affirmantem, par eſſe ſcelus comedere fabas & capita parentum; citaturq; à Clemente Alex. lib.3. Στρωμ. hic verſus

Ἶσόν τι κυάμους τρώγειν, κεφαλὰς τε τοκέων.

Quidam per κυάμους quibus abſtinere homines iubebat Pythagoras, intelligunt non fabas legumenti genus, ſed ova, quod in iis ſit animalium κύησις, *fœtus & conceptio*, à quibus abſtinebant quoque Pythagorici, Laertio teſte. Alij, inter quos Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς, *Fabis abſtinere* ita interpretantur, vt Magiſtratus fu-

gerent, qui olim ſuffragiis per fabas latis, quæ in vrnam conjiciebantur, in primis apud Athenienſes, creabantur. Nonnulli per κύαμον eam partem ſexus muliebris intelligunt, quam pudor nominare vetat, ἀπὸ τῦ κύειν, *concipere, vterum gerere* : hocq́; præcepto cenſent Pythagoram à ſcortatione homines dehortari voluiſſe. Ac ſanè ipſum Veneris temperatiſſimum fuiſſe ex Laërtio conſtat; qui refert illum cenſuiſſe concubitum quocunque tempore ſanitati officere, atque infirmitatem corpori conciliare. Alij denique id iuxta literam accipiunt; & ex Aegyptiorum placitis hoc Pythagoram hauſiſſe cenſent. Herodotus enim ſcribit, neque ſerere fabas, neque comedere Aegyptios, atque etiam à conſpectu earum abhorrere; quoniam, vt ait Cicero, inflationem afferunt & animum perturbant.

Familiaria quædam habuit Symbola, quæ peti poſſunt ex Laërtio.

Nonnullos eius libros citat Laërtius, quanquam nonnulli exiſtiment nihil ſcripſiſſe. Aurea quæ inſcribuntur Pythagoræ carmina, Lyſidis eius diſcipuli, vel alterius Pythagorici ſunt. Aiunt tamen tres libros ſcripſiſſe, quos Plato centum minis, *hoc eſt*, mille coronatis

aureis

aureis ſibi emi curavit.

Fabulabatur Pythagoras ſe ad Inferos deſcendiſſe, ibiq́; Homeri & Heſiodi animas vidiſſe diris cruciatibus affici, quod de Diis turpia & impia finxiſſent.

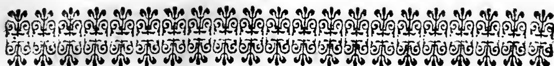
Verùm cùm annos viginti Crotonæ commoratus fuiſſet, Metapontum ſe contulit; ibiq́; deceſſit octogenarius, vel ſecundum alios, anno ætatis nonageſimo. Quidam eum inediâ periiſſe ſcribunt. Plutarchus vivum exuſtum idq́; eveniſſe in Milonis Crotoniatæ domo prodit, à quodam quem in diſciplinam admittere abnuiſſet. Alij interfectum volunt à Syracuſanis, dum agrum fabaceum circuibat. Tanta fuit huius Philoſophi admiratio, vt ex eius domo Templum facerent, eumq́; pro Deo colerent. Hoc in eius modeſtiæ teſtimonium vulgò obſervatur, quod cùm alij doctrina exculti, ſe σόφους *ſapientes* eſſe iactarent, hic ſe non Sapientem ſed ſapientiæ ſtudioſum profeſſus eſt: vnde ſequentis ævi eruditi, Philoſophi dicti ſunt.

Qui plura de Pythagora cupit, adeat Iſocratem *in Buſiride*: Diogenem Laërtium. Lucianum *in Vitarum auctione*. A. Gellium *lib.* 11. Apuleium *Florid.* 2. *extre.* & è recentioribus I. Ger. Voſſium *de Phil. Antiquis.*

Spurina.

Martis Idus adſunt, Iuli: tu averte cavendo
Fata: futura tibi eſt ſanguinolenta dies.

SPVRINA

IVlij Cæſaris cædes variis prodigiis & prædictionibus denunciata eſt. Author enim eſt Corn. Balbus, familiariſſimus Cæſaris, *referente Suetonio*, paucos ante huius mortem menſes, cùm in colonia Capua deducti lege Iulia coloni, ad extruendas villas ſepulcra vetuſtiſſima diſiicerent, tabulam æneam in monumento in quo dicebatur Capys, conditor Capuæ, ſepultus; inventam eſſe conſcriptam literis verbiſq; Græcis, hac ſententiâ, *Quando oſſa Capys detecta eſſent, fore vt Iulo prognatus manu conſanguineorum necaretur, magniſq; mox Italiæ cladibus vindicaretur.* Sed cætera eiuſmodi nunc quidem mitto. Vivebat Romæ, Iulij Cæſaris tempore, Spurina Aruſpex celeberrimus, quem ob augurandi ſcientiam & vaticinia, tantopere laudant eius ſeculi authores. Inter cæteras quæ illi tribuuntur prædictiones, memorabilis eſt illa ad Cæſarem adhortatio, *Caveret periculum quod non vltra Martias Idus proferretur.* Cùm is dies adveniſſet, & Cæſar in Curiam proficiſceretur, quanquam dehor-

tante Calpurnia vxore, somnio exterrita, occurrit fortè Spurina, ad quem Cæsar conversus, eum irridebat, & vt falsum arguebat, quod sine vlla noxa Idus Martiæ adessent. Cui respondit Spurina, *Venerunt quidem, sed non præterierunt.* Ac sanè vix Curiam ingressus est & Tribunali consedit Cæsar, cùm eum specie officij circunsteterunt coniurati; illicoq; Cimber Tullius ab vtroque humero togam apprehendit, deinde Cassius adversum vulnerat paulò infrà iugulum; denique reliqui coniurati strictis gladiis, Imperatorem, ad statuam Pompeij, humi iacentem, tribus & viginti plagis confoderunt.

Apollonius Tÿanæus

Inſpexi ſecreta Deûm: et conceſſa facultas
Naturæ exacta cognitione frui.

APOLLONIVS TYANÆVS

PRopagatâ per totum orbem terrarum Evangelij doctrinâ, quam Apoſtoli variis miraculis confirmabant, Diabolus multos Pſeudoprophetas, Magos & Impoſtores ſuſcitavit, qui homines à Chriſto averterent falſis ſuis miraculis & vaticiniis. In his famoſiſſimus fuit Apollonius Tyanæus, qui Apoſtolorum temporibus vixit, præcipuamq́; navavit Cacodæmoni operam. Is Tyana vrbe Cappadociæ natus eſt, patre viro nobili. Adoleſcentiæ annos audiendis & legendis Philoſophis dedit, magnoſq́; brevi progreſſus in ſcientiis fecit. Pythagoricis peculiariter ſe addixit, ad quorum doctrinam naturali inſtinctu inclinabat; abſtinens ab eſu carnium, & omnibus ciborum veſtiumq́; deliciis, oleribus tantùm & terræ fructibus vitam ſuſtentabat. Maximè vſum vini fugiebat, quòd eius potu mentis aciem retundi & offuſcari crederet. Amictum non ex lanâ ſed ex lino tantùm gerebat; comam & barbam nutriebat.

A re venerea per totam vitam abſtinuit.

Silentium per quenquennium exactiſſimè ſervavit. Maximam terræ partem peregrinando luſtravit. Brachmannos in Indiam, & Gymnoſophiſtas in intimam Aethiopiam, adiit. Huic ſe Damis Aſſyrius, fidelem conſtantemq; peregrinationum comitem, adiunxit. A Regibus omnibus comiter & honorificè exceptus eſt. Cùm pecuniam, veſtes & victum delicatiorem liberaliter offerrent, omnia recuſabat; panem tantùm & olera agreſtia ſecum ad viaticum ſumebat. Is ſemper fuiſſe perhibetur inter temulentos abſtemius, inter purpuratos linteatus, inter vnguentatos horridus, inter luxurioſos frugaliſſimus. Ab omnibus civitatibus quas adibat, communi magnatum & populorum applauſu excipiebatur, multùmq; honoris iis vrbibus conferri putabant omnes, ad quos divertere dignabatur.

Apollonius, ſi Philoſtrato qui eius vitam ſcripſit, ſit fides, tot edidit miracula, vt eum Hierocles quidam, auſus ſit cum Chriſto conferre; cuius opinionem impiam integro libro refutavit Euſebius. Apollonium enim non dubium eſt ſummum impoſtorem fuiſſe qui præſtigiis & faſcinationibus vſus eſt, partim ope Dæmonum, partim adhibitis naturalibus

proprietatibus quas exactè callebat. Eius prodigiosè gesta, hæc inter alia produntur.

Cùm Ephesi esset, vrbis misertus ingemuit, prædixitq; brevi pestilentiam, maximam civium partem absumpturam; cumq; iam lues grassaretur, accitus vt tantæ calamitati succurreret, illuc accurrit, contulitq; se in Theatrum, vbi ostendit amicis senem quendam mendicum, sordidum & pannosum, vultuq; horrido. Hunc Apollonius iussit à populo lapidibus obrui, affirmans esse Dæmonem ἀλάςωρα vastantem vrbem; quod cùm factum esset, statim pestis contagium sedatum. Cumq; post paucos dies amota esset lapidum congeries, caninum corpus inventum est.

Narrat præterea Philostratus, Menippum quendam adolescentem forma eximia, à Lamia (aliter Larvas, Empusas, Strigas, Lemures indigetant) amatum fuisse. Aiunt enim eas ad Venerem pronas, amore formosorum æstuare, & cum iis impudico coitu copulari, quos postea expleta libidine devorant. Eam itaque Lamiam, formam venustissimæ puellæ assumpsisse, eoq; rem devenisse vt hanc vxorem ducturus esset Menippus. Cùm autem jam in thalamum convenissent, adveniens Apollonius,

nius, Dæmonis agnovit technas, adoleſcentiſq; miſertus, exorciſmo phantaſma repulit, & omnem ad nuptias apparatum, oculos ſpectantium fallentem, in nihilum redegit; hocque modo miſerum iuvenem à præſenti periculo liberavit.

Cùm regnante Nerone Romam veniſſet, aiunt puellam nuptiarum die mortuam, quæ feretro efferebatur, invocat o numine, ad vitam revocaſſe.

Dum moraretur Alexandriæ doceretq; media populi turba, leo ad eius pedes tanquam ſupplex ſe demiſit, pavidis cunctis; *Hic leo*, inquit Apollonius, *me rogat vt doceam, illum animam hominis habere; fuit enim olim Amaſis Rex Aegypti, qui iuſtè & ſincerè vixit. Hunc cenſeo publico cenſu alendum; indignum eſt enim Regem in regiam belluam converſum, mendicare tanquam egenum.* Ea, rugitu leo in lacrymas profuſas verſus, ſe probare teſtatus eſt.

Porphyrius lib. 3. περὶ ἀποχῆς narrat, ſua ætate de eo dici ſolitum, cum audiviſſet hirundinem cum multis vociferantem, ſodalibus ſuis quos ſecum habebat Apollonius, expoſuiſſe, indicare illam cæteris, aſellum onuſtum frumento ante vrbem cecidiſſe, frumentumque

humi fuſum eſſe. Veriſimilius eſt quod Eunapius & Philoſtratus hoc paſſeri tribuunt, hirundo enim frumento non veſcitur. Volebat autem Apollonius hoc facto, perſuadere ſe garritus avium intelligere; quod veteres de Tireſia, Pythagora, & Melampo ſunt fabulati. Sed hoc eſt incredibile, cùm enim beſtiæ ratione careant, nequeunt diſcurſu vti: fateor affectus corporis & appetitum, poſſe vocibus ſuis indicare; & horum notitiam poſſe diuturna obſervatione ab hominibus deprehendi; poſſeq; Dæmonem qui hæc habet perſpectiſſima magos ea docere; Hoc pacto doctus eſt Apollonius.

Tarſi, adoleſcens à rabido cane morſus, in caninos mores tranſierat, adeò vt latraret, & in manus incederet. Tarſenſes remedium ab Apollonio petunt; hic vbi venit, canis vocatu Apollonij, iubetur lambere vulnus adoleſcentis, quo facto adoleſcens & ipſe ſanati ſunt.

A Domitiano, quòd eum maledictis inſectatus eſſet Apollonius, in carcerem coniectus eſt, & compedibus vinctus detinebatur. Ad eum cùm veniſſet Damis de eius vita multùm ſollicitus, *Deme hunc metum*, inquit Apollonius, *fruſtra te angit mea calamitas. Hinc te aufer ociùs,*

&

& subito cursu Dicæarchiam pete; meq́ illic statim tibi adfuturum expecta. Tum moto crure compedes excussit, ac rursum recepit. Paruit Damis, & Roma excedens Dicæarchiam contendit. Aliquantò post ad Domitiani tribunal accersitus Apollonius, crimina obiecta diluit, & multa hominum caterva stipatus qui in eum intentos fixerant oculos, ex eorum aspectu sublatus, disparuit; ac Damidi Dicæarchiæ agenti non expectatus adfuit.

Verùm vaticiniis & prædictionibus non minorem quàm ex prodigijs famam comparavit. Cùm Athenas venisset, ibiq; ab omni Civitate summis honoribus esset affectus; ab hierophanta Sacerdote, qui Epidauria sacra celebrabat, tanquam incantator & dæmoniacus, prohibitus est sacris initiari: Hanc repulsam patienter tulit Apollonius, sed mortem prędixit Sacerdoti, cui succederet alter à quo vltrò admitteretur; quod & brevi evenisse narrant. Cùm Syracusis natus esset puer triceps, prædixit Apollonius hoc ostento significari propediem tres Imperatores Imperium occupaturos, quorum potentia statim corrueret; quod in Galbâ, Othone & Vitellio impletum est, qui omnes vnius anni spatio interierunt.

Syracuſis ſolvens ad Leucadem tranſiit, vbi navem mutavit, prædicens eam qua vectus erat, paulò poſt naufragio perituram. Ea poſtera die ſubmerſa eſt.

Titus Imperator cùm hunc de fato vitæ ſuæ interrogaret, reſpondit, *Fatum Vlyßis illi impendere*, qui à filio Telegono occiſus eſt. Titus autem à fratre Domitiano veneno ſublatus eſt.

Dum Epheſi eſſet, & in Xyſti luco meridie diſputaret, ſubitò exclamavit, *Euge Stephane, percute tyrannum, percute tyrannum.* Aliquot poſt diebus renuntiatum eſt Epheſi; Domitianum à Stephano, eadem hora qua Apollonius exclamavit, fuiſſe confoſſum.

Triginta poſt Domitiani mortem diebus, Nerva Imperator dictus eſt. Is per epiſtolam ad ſe accerſivit Apollonium, vt eum aſſeſſorem haberet & conſiliarium. Cui ipſe reſpondit, *Nos brevi, ô Imperator, & quidem diu ſemel erimus, vbi neque nos aliis, neque alij nobis imperabunt.* His verbis prædicebat ſe & Nervam brevi morituros. Poſt annum autem vnum, & menſes quatuor, tum ipſe tum Nerva vivere deſierunt.

Quin multa fabuloſè de Apollonio ſcripſerit

rit Philoſtratus, non dubium eſt. Sed cùm Iuſtinus Martyr, Suidas, aliiq;, eius præſtigiarum meminerint, & eo nomine ab Ethnicis religiosè cultus ſit; quin inſignis Magus fuerit, inficias iri non poteſt.

Nullum illi Tyanæi ſepulcrum conſtituerunt, cùm eius corpus nuſquam inventum ſit; ſed ſtatuis ſacriſq; ceremoniis venerati ſunt.

Lampridius ſcribit, Alexandrum Severum Imperatorem, habuiſſe in larario imagines Chriſti, Abrahami, Orphei & Apollonij, quos colebat vt Deos, vel vt viros ſanctiſſimos.

Caracalla Severi filius, eum quoque religiosè coluit; templumq; Heroum ſtatuit, vbi oracula ab eius vmbra ſciſcitaretur. Heliogabalus eidem Cenotaphium ſplendidiſſimum erexit, *vt teſtatur Dio.* Nec mirum, vterque enim Imperator Magiæ ad inſaniam vſque ſtudioſus fuit.

Iamblichus Chalcidensis.

Utilius fuerat nobis nescire futura
Cogor enim irato fata Valente pati.

IAMBLICVS

IAMBLICI vitam ſcripſit *Eunapius*; multaque de eo habent hiſtoriæ Eccleſiaſticæ Scriptores, Socrates, Sozomenus, Paulus Diaconus, Zonaras aliiq; , è quibus ſequentia excerpſimus. *Socr. l. 4. c. 19. Sozom. l. 6. c. 35. P. Diac. l. 11. & 12. Zon. To. 3.*

Is fuit Philoſophus Pythagoricus, inter Academicos cognomento *Divinus*, & Sacerdos Magnus, è Chalcide Syriæ oriundus; Anatolij primùm, mox Porphyrij illius Apoſtatæ, Chriſtianorum hoſtis acerrimi, magiq; execrandi, diſcipulus.

Florere cæpit temporibus Conſtantini Magni, & vitam ad Valentinum vſque produxit. Tantùm memoria, ingenio & iudicio valuit, vt brevi tempore ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur quoad doctrinam. Moribus in ſpeciem adeò probatis fuiſſe dicitur, vt eius vitæ abſtinentia modeſtiaque, ea tempeſtate nominatiſſimæ fuerint; frugalitate victus ſumma, humanitate mirabili erat. Cæterùm Magus fuit inſignis, vt Pythagorici omnes, & Chri-

ſtiani nominis oſor & inſectator , vnà cum Sophiſta Libanio, & Maximo Epheſio coævis, virulentus.

His artibus, facilè apud Iulianum Imperatorem gratioſus fuit. Hic enim & Chriſtianos oderat maximè, & Magicis artibus perpetuò deditus fuit, eaſque exercuit : quod poſt interitum eius tandem deprehenſum eſt, inventâ in Templo, (quod per milites accuratè, ne quis ingrederetur cuſtodiri iuſſerat) muliere crinibus ſuſpenſa & manus extendente, cuius alvum profecturus in Perſas aperuerat ; vt ſeu victoriam, ſeu belli quemcunque eventum in iecore eius rimaretur.

Multa de Iamblico fidem ſuperantia narrantur, quibus patet illum Cacodæmonis ope adiutum fuiſſe. Aiunt cùm in Templo Deorum preces funderet, vultum illius mutari ſolitum, & præter naturæ vim in omnium conſpectu, ab humo pluſquàm decem cubitis in ſublime attolli, nullo fulciente, ſed tanquam in aëre pendentem, corpore & veſtimentis in auri ſpeciem refulgentibus. Acclamabant tanquam Deo alicui præſenti mirabundi aſtantes, numineq; cæleſti afflatum demiſſis capitibus venerabantur, donec abſolutis precibus in priſtinam

ſtinam formam rediret, & in terram modico motu, illæſus deſcenderet.

Narrat Eunapius eum cùm aliquando vrbem confabulando cum diſcipulis ingrederetur, fixis derepentè in terram oculis exclamaſſe, *Agite*, inquit, *aliam viam ineamus; Non enim procul hinc cadaver effertur, cui nos occurrere non licet, ne polluamur.* Itaque aliò itinere progreſſum ſequuti ſunt comites: ſed Aedeſius quidam cum aliquot aliis, cæptum iter proſecuti, incurrunt in veſpillones, qui cadaver defuncti tumulo mandaverant.

Aegyptius quidam Magus, media populi turba, exorciſmis & coniurationibus, profitebatur ſe evocaturum Apollinem; qui poſtquam comparuiſſet forma vegeta & corpulenta, ſpectatoreſq; omnes attoniti adſtarent; Iamblicus qui eò venerat, ad ſuos converſus; *Deſinite*, inquit, *mirari ô ſodales; Non enim hic eſt Apollo, ſed gladiatoris cuiuſdam, qui ſingulari certamine occubuit, ſpectrum:* Vtq; id probaret, effecit vt vmbra illa ſubitò diſparuerit.

Refert idem Eunapius Iamblicum aliquando cum diſcipulis ſuis veniſſe Gadara vrbem Syriæ, vbi ſunt thermæ ſaluberrimæ, quibus vix vllæ comparari poſſunt. Ibi cùm lavaret,

orta de balneis diſceptatione, iuſſit diſcipulos ſciſcitari ab indigenis, quibus olim nominibus donati fuiſſent è calidis fonticulis minores, ſed cæteris elegantiores, venuſtioreſq;. Gadarenſes reſponderunt ſe cauſam nominum ignorare, vni tamen è rivulis *Amori* nomen eſſe, alteri *Anteroti*. Confeſſim ipſe, contactâ manu aquâ (ſedebat enim in crepidine fontis vbi depletur ac ſuperfunditur alveus) paucis admurmuratis verbulis, de fontis imo puſionem excivit candidum, commoda ſtatura, capillitio in fulvum aurum tincto, dorſi cute nitida, qui totus lavanti aut loto ſimilis erat. Attonitis rei novitate comitibus, ad proximum fonticulum tranſiit, ibiq; eadem quæ prius peragens, alterum *Amorem* evocavit priori per omnia ſimilem. Ambo puſiones circumfuſi, arctis complexibus Iamblico velut patri inhærebant, eumq; hilari & ridente vultu amicè ſalutabant. Hos ille molliter exceptos demulſit, atque vnumquemque proprias ſedes repetere iuſſit, dicens adſtantibus, illos eſſe loci Genios, promotores aquarum tepentium, quæ ad lavacra erant neceſſariæ.

Scripſit Iamblicus librum de Myſteriis, vbi voto & adoratione ſacrificium fieri perfectius

docet,

docet, iisq; totam religionem constare, vt quibus conflatur animarum & Dei connexio. Alio loco rationem reddere conatur cur Magi in incantationibus suis plerunque adhibeant voces barbaras & nihil significantes. Ait eiusmodi nomina, vtcunque nobis prorsus incognita, habere tamen apud Deos notiones suas. Multa alia scripsit, quorum pars adhuc hodie exstat.

Magiæ peritus fuit, non solùm illius naturalis, quæ per virtutes & facultates rerum naturalium operatur, sed eius quæ ope Dæmonum vtitur. Non modò Theurgiam exercuit qua sacrificiis & quibusdam aliis ceremoniis evocantur Dæmones, quorum afflatu occulta cognoscebat, & futura prænuntiabat, miraq; edebat opera; sed & Gœtiam ac Necromantiam, qua excitare se aiebat mortuorum animas, & per eas de rebus occultis & futuris responsa captare.

Nefarium illum mortem sceleribus dignam obiisse, referunt Scriptores Ecclesiastici. Valente Imperium tenente, quidam Magi & Philosophi, inter quos Iamblicus, incrementum Christianæ religionis ægrè ferentes, iniere consilium de prænoscendo quis esset Valenti in

Imperio ſucceſſurus, an è Chriſtianis aliquis; hocq; divinationis genere vſi ſunt. Omnes elementarij elenchi literas pavimento inſcripſerunt, quas tritici granis operuerunt, recitatiſque quibuſdam magicis carminibus, gallum gallinaceum admiſerunt, vt ex quibus literis granum ſumeret, animadverterent quis ſucceſſor à Diis deſtinaretur Imperatori: gallus autem grana omnia roſtro petiit quæ has literas Θεοδ.tegebant; vnde Theodorum virum inter ſatellites Imperatorios inſignem, ſed Gentilem, Imperio potiturum opinione augurati ſunt. Cùm ea res Valenti innotuiſſet, ira inflammatus eſt, quaſi vitæ ſuæ inſidias ſtruxiſſent. Quare Magos & Philoſophos pluſquàm centum trucidari iuſſit. Iamblicus extrema ſenectute preſſus, ne ad ignominioſum ſupplicium traheretur, hauſto veneno ſibi mortem conſcivit. Interea Imperator ſucceſſoris metu, omnes Theodoros, Theodulos, Theodotos, & Theodoritos illuſtres genere, vel potentia & opibus præſtantes, de medio tolli iuſſit. Verùm Theodoſio, Hiſpani principis filiolo, cuius patrem cognominem interfecerat, imprudens pepercit; qui illi poſtea ſucceſſit. Alij aliter factum Magorum enarrant.

Aleſtriomantia.

Zonaras

Zonaras *Tom*. 3. & alij, id per ἀλεκτρυομαντείαν vti diximus, egiſſe ſcribunt. Socrates dicit factum per νεκυομαντείαν. Sozomenus per oraculum ex tripodis machina laurea, quem Nicephorus ſequitur. Ammianus verò illius temporis ſcriptor, longè aliter. Hunc vide *libro* 26. *Socr. l.* 4. *c.* 15. *Sozom. l.* 6. *c.* 5. *Niceph. l.* 11. *c.* 45.

DE
SIBYLLIS,
aliisq;
MVLIERIBVS
FATIDICIS.

DE SIBYLLIS
ET
LIBRIS SIBYLLINIS

IBYLLARVM nomen, magna in veneratione fuisse apud Veteres, constat. Credebantur esse mulieres Deo plenæ, quæ cùm pectore divinum numen recepissent, vaticinabantur. Ita dictas ait Servius *in Aen.* 4. quasi Σιȣ̃ βȣλάς *Consilij Deorum participes.* Dores enim & Aeoles pro Θεὸν dicunt Σιὸν. Quid si huius nominis Etymon arcessatur à Rabbinico קבל *Kibbel, recipit, accepit*; vnde *Kabbala* vocatur Theologia mystica, doctrina scilicet cœlitùs traditione accepta?

Regnante Romæ Tarquinio Prisco, (vt Lactantius ex Varrone observat; non *Superbo* vt habent Dionysius Halicarnasseus, Plinius, & Gellius,) anus quædam hospita atque incognita, Regem adiit, novem libros ferens, (*Plinius tres tantùm memorat*) quos esse dicebat divina oracula, eos velle venundare. Tar-

Dion. halic. l. 4. Plin. l. 13. c. 13. Gell 1. c. 19.

quinius precium percunctatus est; mulier immensum poposcit: Rex quasi anus desiperet risit: tum illa tres è libris, spectante Rege, flammis dedit; & ecquid reliquos sex eodem precio emere vellet, Regem denuò interrogavit. Sed enim Tarquinius id multò risit magis. Mulier itidem tres alios libros exussit, atque id ipsum placidè interrogavit, an tres reliquos eodē precio emat. Tarquinius iam ore serio atq; attentiore animo fit; eam constantiam confidentiāq; non insuper habendā intelligit: libros reliquos tres mercatur nihilo minore precio quàm quod erat petitum pro omnibus. Sed eam mulierem tunc â Tarquinio degressam, postea nusquam loci visam constitit. In tribus igitur illis de novem relictis libris, quum Tarquinius fata Romanorum, & alia miranda contineri vidisset, Duumviros Sacerdotes constituit, quorum fidei ac custodiæ mandarentur. Erantq; illi è civibus illustres viri, qui huic Sacerdocio præficiebantur. Horum officium erat, Libros Sibyllinos custodire, eosq; si Senatusconsulto jussi essent, adire & quæ legissent, propositæq; quæstioni apposita invenissent, Senatui fideliter referre; omniaq; ea, quæ Sibyllinorum oraculorum iussu facienda erant, peragenda

procurare

procurare. Ipſi libri Romæ, in delubro Iunonis quod erat in æde Iovis Capitolini, in cella quadam ſubterranea, arcæ lapideæ incluſi aſſervabantur. Fas autem non erat abſque iuſſu Senatus, libros Sibyllinos adire, vel aliis legendos nedum deſcribendos, concedere. Itaque quum Duumvirûm alter, M. Attilius, Petronio cuidam hos Libros deſcribendos dediſſet, & ita patriæ ſacra profanaſſe, arcanaq; prodidiſſe viſus fuiſſet; Tarquinius eum culeo bubulo inſutum, tanquam parricidam, in mare proiecit. Nihil enim Romani οὔτε ὅσιον οὔτε ἱερόν (*Vt ait Dionyſius Halicarnaſſeus*) tam diligenter quàm Sibyllina oracula, cuſtodiebant. *Dion. Hal. l. 4.*

Poſt 213. annos Duumviri abrogati, & eorum loco Viri decem nobiliſſimi & integerrimi cuſtodes creati, quorum idem officium quod Duumvirûm anteà. Ij, *Sacrorum Decemviri* dicti. Mox XVviris libros fatidicos committere viſum eſt. Tandem verò numerum eorum ad XLviros auxerunt. Adibantur itaque hi libri in rebus arduis, tanquam fatorum futurorum oraculum quoddam; putà ſi prodigia appa-ruiſſent; ſi terræ motus fuiſſet; ſi ſeditionibus turbaretur ſtatus Reipublicæ; ſi in bello inſignis aliqua clades accepta eſſet; ſi peſtilentia

oborta, aut fames grassaretur. In his & similibus casibus, consulebantur libri Sibyllini à Sacerdotibus, præeunte Senatus consulto; vt quid facto opus esset ex his edocerentur. Et sæpè vrbem à gravissimis periculis liberasse crediti sunt; ideoq; divino numere concessos æstimabant. Cùm verò anno vrbis 671. ante Christum 83. sive per insidias, vt quidam autumarunt, sive fortuito incendio conflagrasset Capitolium, simul interierunt libri Sibyllini cum aliis donariis Iovis. Verùm anno septimo post incendium, restituto Capitolio, Cn. Octavius & C. Scribonius COSS. ad Senatum retulerunt, vt Erythras & in vicina loca, perq; omnem Græciam mitterentur Legati, qui carmina Sibyllina quæcumque adipisci possent colligerent, & Romam deportarent; si fortè vel eadem vel similia, de fatis Romæ inde cognosci possent. Missi itaque P. Gabinius, M. Octavius, & L. Valerius, qui passim à privatis fragmenta quædam descripserunt, & versus circiter mille congesserunt: quibus postea ex Italicis quoque quibusdam vrbibus allati alij versus, cuiuscunque Sibyllæ, aut vndequaque accepti, additi fuere. Nonnulli etiam affirmant commodùm evenisse, vt dum Legati

Romani

Romani conquirendis Sibyllinis occupati essent; Erythris, templo Apollinis fortè exusto, tres illi libri, quorum Tarquinius exemplum olim acceperat, in adyto quodam illius templi, vbi occultati fuerant, denuò invenirentur: quos & ipsos cum cæteris versibus collectis, Romam secum deportarunt Legati.

Verùm quantacumque cura asservarentur libri, his nihilominus aut fraude XV virorum, aut authoritate Magnatum, aut cùm Reipublicæ interesse credebatur, furtim carmina inserebantur; quæ postea Sacris præfecti, qui de compacto rem gerebant, evulgabant. Vt cùm Iul. Cæsar regium nomen & insignia affectabat, subornati sunt Quindecim Viri, qui quoniam libris fatalibus continebatur, (ita enim affirmabant) Parthos nisi à Rege vinci non posse, vt Cæsar Rex appellaretur, suadebant. Suetonius *in Iul. c.* 79. Cùm itaque multa adulterina irrepsissent; postquam Pontificatum Maximum suscepisset Augustus, quicquid fatidicorum librorum, nullis vel parùm idoneis authoribus vulgò ferebatur, super duo millia vndique contracta cremavit, ac solos retinuit Sibyllinos. Hos quoque delectu habito, condiditq; duobus forulis auratis sub Palatini A-

pollinis basi, vt narrat idem Suetonius *Aug. c.* 31. At cùm iterùm atque iterùm sub Nerone conflagrasset Roma, iisq; flammis haustæ sint eæ vrbis regiones in quibus reconditi erant Sibyllini libri, quin & ipsi combusti sint, vix dubitari potest.

Ex his satis patet de Sibyllis nihil certi habuisse Ethnicos: Verùm cùm nihilominus affirmarent Sacris præfecti, se divinos servare libros, quorum arcana in vulgus produci nefas esset; vt in vetita nititur ingenium humanum, tantò avidiùs occulta noscere multi expetebant. Id deceptores compulit, vt subinde fictitios versus quos Sibyllis adscribebant, ementirentur: quia verò ij Rempublicam non spectabant, quò minùs in vsu essent cupientibus, prohibitum non erat.

Eandem occasionem avidè arripuerunt quidam falso zelo Christianæ religionis promovendæ incensi: nondum enim abierant anni centum à morte Christi, cùm plurima carmina Sibyllina præferebantur, quibus Ethnici ad fidem allectarentur. Idq; sic passim & imprudenter factitabatur, vt Ethnicos non lateret fucus, qui populari dicterio, Christianos *Sibyllinos* appellabant.

Extant

Extant etiamnum hodiè octo libri vulgò *Si-* *Iuſt.*
byllini dicti, qui à Iuſtino Martyre ſcriptore anti- *Mart.*
quiſſimo, Clemente Alexandrino, & pleriſ- *Apol. 2.* *Cl.*
que veteribus Chriſtianis, pro vero & genui- *Alex.*
no Sibyllarum fœtu cenſentur. *Strom.*

Hos tamen poſt annum Domini 130. fictos fuiſſe, & res ipſæ liquidò vincunt; & clariſſimus Blondellus, opere Gallico de Sibyllis, luculentiſſimè demonſtravit.

Primò enim quis credat Gentiles voluiſſe in Prophetiſſarum numerum admittere, quæ ſe ſcortum & proſtibulum fuiſſe fatetur *lib.* 7. *in fine*.

Μύρια μὲν μοι λέκτρα, γάμος δ' οὐδεὶς ἐμελήθη.

Talis ſi Paganorum fuiſſet Sibylla, non adeò fuiſſet inter illos decantata, quippe qui adulterium ſummoperè execrabantur. Quid quod Græcè ſcripſit cùm nondum erat lingua Græca; & ignoravit linguam Hebraicam quæ tamē ſola tunc erat, ſi verum eſt quod perſonata illa Sibylla refert, ſe ſcilicet cū Noha in arca fuiſſe? Præterea plena ſunt mendaciorum ſpuria hæc Sibyllina oracula, & S. Scripturæ contradicunt. Moſes *e. gr.* narrat Noham degiſſe in arca annum integrum; at Sibylla illa fictitia dicit illum degiſſe tantùm per XLI. dies. Pariter

ἀντίγραφον est quod dicit de monte Ararat, illum in Phrygia situm esse, eumq; post diluvium emersisse.

Authorem horum carminum fuisse Christo posteriorem hinc patet, quod multa narrat quasi præterita, quæ nonnisi post Christum natum contigere; vt cùm affirmat falsa Sibylla se vidisse alterum ædis Vestalis incendium; at verò illud contigit sub Imperio Commodi, CLXX. anno Christum, aut circiter. Dicit etiam *lib. 2. circa finem*, damnatos liberandos postquam pœnas infernales per aliquot secula erunt perpessi; qui Origenis fuit error, antè ignotus. Meminit etiam ludorum Iselasticorum, qui Traiani tempore demum innotuere, *teste Plinio secundo*. Verùm, vt hæc aliaq; multa prætermittam, vel hoc vnum fidem facit hæc carmina à Paganorum Sibyllis non esse profecta, quod illa clariùs enunciant futura de Christo, quàm ipsi Prophetæ. Esaias ait Virginem parituram; ficta verò Sibylla, *Maria virgo pariet Iesum in Bethlehem*. Exactè notat omnes circonstantias, nomina propria personarum de quibus vaticinatur. Prædicit *e. gr.* baptismum Christi in Iordane; descensum Spiritus S. sub forma columbæ, aliaq; de quibus nihil

nihil legitur apud Prophetas. Extat etiam in iis carminibus acrostichis, in qua primæ literæ versuum sunt, Ἰησοῦς χρειστὸς Θεοῦ υἱὸς σωτὴρ σταυρός; Id est, *Iesus Christus Dei Filius, Servator, Crux.* Sanè si quæ talia scripserunt, fuerunt mulieres Ethnicæ, ab eiusmodi infidelibus superatos sanctos Prophetas vaticiniorum claritate, fatendum erit. At si id verum est, qui stabit quod affirmat Dauid *Psal. 76. Deum in sola Iudæa cognitum esse?* Item *Psalm. 147. Deum annunciasse verba sua Iacobo, sua statuta & mandata Israëli, non ita fecisse cæteris gentibus; ideoq; has eius iudicia ignorare?* Cur Paulus *tempora ignorantiæ* vocat, ea secula quæ Evangelij prædicationem antecesserunt? Cur idem affirmat *Act. 14. Deum præteritis ætatibus siuisse Gentes ipsarum viis incedere?* Cur eam esse diceret præstantiam Iudæorum, *Quod iis credita sunt oracula Dei, Rom.3.?* Cur Gentiles cum Iudæis collati, vocantur *Gentes intelligentiæ expertes, Rom. 10?* Ea omnia verè dici non possunt, si Ethnici clara illa & Propheticis longè evidentiora Sibyllarum carmina habuerunt. Illorum tempora non ignorantiæ, sed lucis & cognitionis fuerunt. Nulla fuit præ iis prærogativa Iudæorum; imò maxima fuit Ethnicorum in Iudæos, quibus Sibyllæ

oracula Propheticis longè clariora, fuderunt.

Vnum præterea addo, ſuppoſititia eſſe hæc ſcripta & poſt Chriſti tempora confiɛta, inde etiam liquere; quod apud Platonem, Ariſtotelem, Theophaſtum, & tot alios è Paganis curioſiſſimos omnium diſciplinarũ ſcrutatores, eorum quæ apud Sibyllas miramur, nullum penitùs exſtat veſtigium. Fuit ergo id Chriſtianorum inventum, ſub initia Novi Teſtamenti. Primis enim illis Eccleſiæ temporibus, quàm plurimi extiterunt, vt legentibus hiſtoriam notum, qui palmarium iudicabant, cæleſtem veritatem figmentis ſuis ire adiutum; quò faciliùs ſcilicet nova doɛtrina à Gentilibus admitteretur. *Pias fraudes*, & *officioſa mendacia* iſta vocabant, bono fine excogitata. Eo ex fonte orti ſunt libri ſexcenti, quos illa ætas & proxima viderunt, de quibus conſulendus Doɛtiſſimus Dallæus *De vſu Patrum*, & *Pſeudepigraphis*.

Sed vt fiɛtitia illa carmina mittam; quæ de ipſis Sibyllis tradiderunt Ethnici, adeò incerta ſunt & confuſa, vt de numero, patriâ, parentibus, de loco vaticiniorum, tempore & aliis, maxima inter eos ſit diſcrepantia. Alij vnam tantùm fuiſſe commemorant; eamq;, alij Iovis, alij Apollinis, alij aliorum parentum filiam faciunt.

ciunt. Quidam Aegyptiam, alij Samiam, alij Cumæam, alij Erythræam, alij aliunde oriundam contendunt.

Quorumcunque autem parentum, & cuiuſcunque patriæ fuerit; ea ab Apolline cuius Sacerdos fuerat, adamata dicitur, qui ei quicquid vellet poſcendi arbitrium obtulit; Illa arenam manibus hauſit, & tot annorum quot arenularum corpuſcula eſſent, vitam popoſcit, quam Apollo ei præſtitit. Eam ſic loquentem inducit Ovidius *Metam. l.14.*

——Dum Phœbus corrumpere dictis
Me cupit, Elige, ait, virgo Cumæa, quid optes:
Optatis potiere tuis. Ego pulveris hauſti
Tot mihi natales contingere vana rogavi.
Excidit, vt peterem iuvenes quoque protinus annos.
Hos tamen ille mihi dabat, æternamq́; inventam,
Si Venerem paterer. Contempto numine Phœbi
Innuba permaneo. Sed iam felicior ætas
Terga dedit, tremuloq́; gradu venit ægra senectus;
Quæ patienda diu eſt. Nam iam mihi ſæcula ſeptem
Acta vides; ſupereſt numeros vt pulveris æquem,
Ter centum meſſes, ter centum muſta videre.

Illa igitur Cumis in Campania Italiæ, per multa ſecula in thalamo ſubterraneo habitans, interrogantibus reſponſa dabat. Oracula in palmarum foliis conſignare ſolitam eſſe, Virgilius canit *Aeneid.*3.

Inſanam vatem aſpicies, quæ rupe ſub ima
Fata canit, foliiſq; notas & nomina mandat.
Quæcunque in foliis deſcripſit carmina virgo
Digerit in numerum, atque antro ſecluſa relinquit.

Adeò autem eius vaticiniis certa fides fuit habita, vt etiam in Proverbium eius folia abierint; & ſi quæ indubitata haberi deberent, *Sibyllæ folia* dicerentur, Iuven. *Sat.*8.

Quod modò propoſui, non eſt ſententia: verum eſt.
Credite me vobis folium recitare Sibyllæ.

Eam eſſe memorant quæ libros Tarquinio, de quibus ſuprà, obtulit. Alij verò plures fuiſſe eiuſmodi μάνθιδας volunt, ſed de numero non concordant. Martianus Capella *in fine libri* 2. duas tantùm agnoſcit, Erythræam & Phrygiam. Plinius & Solinus tres, de quibus Auſonius,

Et tres fatidicæ, nomen commune, Sibyllæ.

Aelianus quatuor. Alij ſex. Dionyſius *lib.* 1. novem. Marcus Varro, decem. Alij

denique

denique duodenarium numerum ſtatuunt; quarum ſequentes paginæ exhibent icones, & eorum quæ de iis prodita ſunt brevem narrationem.

Decem quas vult Varro, hoc ordine collocat; Perſicam, Libycam, Delphicam, Cumæam, Erythræam, Samiam, Cumanam alteram, Helleſponticam, Phrygiam, Tiburtinam.

Harum libros qui ſupereſſe dicebantur, Stilico ne ampliùs legerentur à quoquam, igni abſumpſit. Theodoſius autem Imperator, Collegium XXvirûm cum reliquis Ethnicorum ſuperſtitionibus abolevit, anno ſalutis humanæ 390. Vnde & iterùm patet, illa quæ hodiè circumferuntur carmina Sibyllina, genuina non eſſe.

Persica Sambethe, vel Saba.

Persica seu Chaldæa fui, patre nata Beroso
Sambethe Pythijs Vaticinata modis.

PERSICA SIBYLLA

PRimam recenset Varro Sibyllam *Persicam*; quam alij Babyloniam, alij Chaldæam, alij Hebræam, alij Aegyptiam appellarunt. Nomen eius proprium *Sambetha*; vel vt Pausanias habet, *Sabba*. Natam dicunt patre Beroso, matre Erymanthe, in oppido ad mare rubrum, cui Noë nomen. Vnde aliqui Nohæ Patriarchæ filiam vel neptem fuisse contendunt, præsertim cùm *l.* 1. *Carm.* Sibylla, vnà se cum Noha in arca effugisse αἰπὺν ὄλεθρον, *discrimina mortis*; & *lib*. 3 de eodem Noha verba faciens, affirmet se eius sanguine ortam. Huius omnium antiquissimæ Sibyllæ, historiam descripsisse Nicanorem illum qui Alexandri Magni res gestas memoriæ mandavit, Lactantius ex Varrone annotat. Libros eius viginti quatuor fuisse, Suidas testis est: in quibus innumera cecinit de regnorum mutationibus, de Christo, de AntiChristo, & singulatim de Alexandro M., qua occasione etiam Nicanor eius historiam rebus Alexandri interposuit. Horum librorum fragmenta adhuc aliqua apud Lactantium

lib. 1. *cap.* 6. & Augustinum *lib.* 18. *de Civit. Dei, cap.* 25. passim habentur.

Tempus quo floruit, etsi vulgò diluvio definiatur, si tamen verum est quod Beroso parente progenita fuit; longè posteriorem fuisse statuendum est. Constat enim Berosum fuisse Chaldæum, & Beli in Babylone Sacerdotem, vt testis est Tatianus Assyrius *Orat. adv. Græcos*, eumq; tempore Alexandri M. vixisse. Alij non hunc Berosum recentiorem Sibyllæ Persicæ patrem fuisse dicunt, sed alium antiquissimum prophetam, qui ante bellum Troianum vixerit. Pausanias scribit illam consuevisse cum Hebræis qui supra Palæstinam habitabant, ex quorum libris multa didicerat, ideò Hebræam & Chaldæam dictam. Hanc eandem fuisse cum regina illa Saba de qua 1. *Reg.* c. 10. 1. quæ audiens famam Salomonis Hierosolymam venit, vt illius sapientiam audiret, nonnullis placet: Ac sanè Saba dicta est, & Persica, & Arabica. Verùm Beroaldus *in Chronico*, per Sabæos, Arabici sinus accolas, item alios populos alteri sinui, Persico nimirùm vicinos, intelligit: reginamq; illam sapientissimam non ex Aethiopia, sed potiùs Arabia Fœlici

lici, aut ſinu Perſico, veniſſe ſtatuit. Nec ille modò, ſed Martyr *in* 1. *Reg.* 11. aliiq́; ; quia regina Auſtri, à Chriſto fuit appellata: ſinus autem Perſicus & Arabia Fœlix, Iudææ regionis reſpectu, ad Auſtrum ſpectant.

Libyssa vel libyca Elissa.

Ut genus e Libÿa, venit mihi nomen Elisæ:
Mi cortina Clari serviit, atque Sami.

LIBYCA SIBYLLA

Libyca, vel Libyſſa Sibylla ſecundo loco collocatur à M. Varrone, quæ proprio nomine dicta eſt Eliſſa. Hanc ex Iove & Lamia Neptuni filia procreatam, tradit Pauſanias *in Phocaîcis*. Eam proprio nomine Sibyllam vocatam eſſe volunt, à qua omnes poſtea prophetiſſæ mulieres, propter ſimilitudinem enthuſiaſmi, & inſpirationem divinam, Sibyllæ cognominatæ ſint. Diverſis in locis oracula reddidiſſe fertur; in Claro vrbe Colophoniorum; inde Delphis; maximam tamen vitæ partem tranſegiſſe in Samo. Hanc eam eſſe cenſet Lactantius *lib.* 1. 6. cuius Euripides *in Prologo Lamiæ*, mentionem facit. Tribuuntur illi variæ prædictiones adverſus idolorum cultores: Item de Chriſto, eiuſdemque paſſione & miraculis: de mundi conflagratione; de Iudicio extremo, Mortuorum reſurrectione, Vita æterna piis & Dei cultotibus præparata; De impiis, iraq; Dei quam certò ſubituri ſunt; Denique de everſione vrbium, & regnorum mutationibus, aliiſq; cladibus, quibus à Deo irato punietur mundus.

Delphica Phoemonoe

Reddere Boeotis consueram oracula Delphis:
Heroi inventrix carminis esse feror.

DELPHICA SIBYLLA

DELPHICAM Sibyllam, Suidas Thessalonicam vocat. Diodorus verò Daphnem. Quidam illam esse existimant quæ Iovis & Lamiæ filia fuit; alij Aristocratis & Hydoles; alij ab Idæa nympha editam dicunt, patre Theodoro. Hanc multi asserunt omnium fœminarum quæ oracula reddiderunt antiquissimam, longèq; ante bellum Troianum prophetasse. Eius ex versibus Homerum poëtam multa ad ornatum sui pœmatis sumpta transtulisse, refert Diodorus Siculus *lib. 4. cap. 6.* Suidas, ait eam quum Argivi Thebas expugnassent, inter captivos reliquos Delphos missam esse, vbi Apollinis vaticiniis divinandi peritior facta, oraculis aliquandiu inservierit. Clemens Alexandrinus, saxum quoddam iuxta Bulenterium ostendi testatur, super quo Sibylla Delphica sedens oracula cecinerit. Quumq; diu Delphis commorata fuerit, factum est vt à multis ibi nata crederetur, eademq; fuisse iudicaretur, quæ Themidis nomine aliàs celebris fuit. Huic tribuuntur multæ prædictiones, De vno vero Deo, & de Christo Servatore.

Scripto etiam mandavit, Incarnationem, Doctrinam, Miracula, Passionem, Resurrectionem & Ascensionem Christi in cœlum. De hac Chrysippum in libro *de Divinatione*, scripsisse Lactantius ex Varrone, affirmat. In huius libris Augustinus *lib.* 18. *de Civit. Dei cap.* 21. se hæc verba reperisse ait; *Nascetur Propheta ex Virgine absque humana corruptione.* Vixisse dicitur ante Christum 1200. annis.

CVMÆA

Cumæa Erophile, vel Symmachia.

Arcani Phoebus censetur carminis auctor.
Cumæo expressi quod Pythia e tripode.

CVMÆA SIBYLLA

CVmæa dicta est à Cumis, quæ vrbs est in Campania, omnium in Sicilia & Italia vrbium antiquissima. Nomen habet ἀπὸ τοῦ κύματος à fluctibus, nam propinqua est mari. Illic, testibus Virgilio & Solino, erat Sibyllæ sacellum, in quo prophetasse dicitur. Iuven. Sat. 3.

Quamvis digressu veteris confusus amici
Laudo tamen vacuis quod sedem figere Cumis
Destinet, atque vnum civem donare Sibyllæ.

Cæterùm de proprio huius phœbadis nomine plurimùm discrepant inter se authores. Pausanias eam vocat *Demo*: Alij *Amaltheam*; Suidas, *Eriphilen*: Virgilius, *Deiphobem* Glauci filiam, qui & ipse clarus fuit vaticiniis ac divinatione: Aristoteles *Melanchrenam* cognominat; Lactantius *lib. de Ira Dei*, eam esse affirmat quæ Tarquinio libros fatales vendidit: Virgilius verò & Ovidius longè antiquiorem esse volunt, qui testantur ad eam venisse Aeneam sciscitatum de statu fortunarum suarum; certum autem est inter Aeneam & Tarquinium, intercessisse annos plusquàm sexcentos. Refert

Iustinus

Iustinus Martyr, se cùm Cumis esset in Campania, vidisse locum quendam, vbi basilica ingens erat vno fabricata saxo, ibiq; oracula reddere solitam Cumæam Sibyllam, affirmasse accolas. Eam basilicam durasse tradunt ad annũ Domini 1539. quo terrę motu eversa est. Etiamnũ hodiè, teste Boissardo, ostenditur super lacu Averno spelunca, quæ Sibyllæ dicitur, vasta & spatiosa, artificiosa testudine excavata; hæc post longum amplumq; meatum sub monte extẽsa, tandem muro obducto finitur; qui ideò extructus est, quod plurimi advenæ curiositate ducti, per anfractus illos subterraneos, obscuros & multiplici ambage reticulatos, sese in inferiora loca demittebant; cumq; illis reditus liber non daretur, lucernis propter sulfureas exhalationes suffocatis, miserrimo vitæ exitio pœnas nimiæ curiositatis suæ luebant. Eam specum sic describit Virgilius *Aen.6.* *Admon. ad.Grac*

At pius Aeneas arces, quibus altus Apollo
Præsidet, horrendæque procul secreta Sibyllæ
Antrum immane petit; magnum cui mentem animumq;
Delius inspirat vates, aperitq; futura &c.
Talibus ex adyto dictis Cumæa Sibylla
Horrendas canit ambages, antroq; remugit,

Obſcuris vera involvens. Ea fræna furenti
Concutit, & ſtimulos ſub pectore vertit Apollo.

Huius Sibyllæ nomine feruntur varia oracula; De vno Deo; De Chriſto vero eius filio, æquali patri; De eius incarnatione & è Virgine Maria ortu; De adoratione Magorum in Bethlehem &c.

Vulgò creditur ex huius prædictionibus, Virgilium petiiſſe Eglogam ſuam quartam, in qua γενεθλιακὸν Salonini Pollionis filij deſcribit, cuius principium eſt, *Sicelides Muſæ* &c. in qua varia contineri putant, quæ nonniſi in Chriſto completa ſunt, maximè quæ ſequuntur,

Iam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna
Iam nova progenies cœlo demittitur alto &c.
Te duce ſi qua manent ſceleris veſtigia noſtri,
Irrita perpetua ſolvent formidine terras. &c.

Ex huius Eglogæ verſuum lectione Secundianum pictorem, & Marcellianum oratorem, Chriſtianos factos eſſe narrant. Eamq; totam recitat Conſtantinus Magnus, & interpretatur de Chriſto. Verùm, vt optimè obſervavit Blondellus, nihil Chriſtiani ſapit hæc Eloga; tota Ethnica eſt, eſtq; mera aſſentatio, quâ Poëta Pollioni benefico cui Conſulatus

Orat. ad Sanct. cœtum.

tempore

tempore natus erat filius, palpatur, proq; eius & infantuli salute vota nuncupat. Eaq; poëtico more fingit; tantam scilicet sub Salonino illo cùm adoleverit, omnium rerum fœlicitatem futuram pollicetur, vt rediisse credatur ætas illa aurea qualis erat sub Saturno, vbi & aër saluberrimus erat, & terra fœcundissima, quæ nullo cultu aut labore, per se dabat omnia; & homines iustissimi qui,

——— Vindice nullo
Sponte sua sine lege fidem rectumq; colebant,

vt canit Ovidius: vbi reditura sit *Virgo*, id est Astræa illa virgo quæ cùm hominum scelera ferre non posset, se in cœlum desertis terris receperat, vt ait idem Poëta *Metam. l.*1.4. *Admon. ad Græc.*

——— & Virgo cæde madentes
Ultima cœlestum terras Astræa reliquit.

Si quæ autem extabant huius Sibyllæ carmina, ea apud Aenam civitatem, Iuliano imperante combusta esse, scribit Amm. Marcellinus. Quæ itaque illius nomine præferuntur, fictitia sunt.

Pariter & commentitium est quod narrant Solinus & Isidorus, eius sepulcrum Lilybæi in Sicilia, suo ævo adhuc mansisse. Fabulam ex eo natam censet Cl. Bochartus, quod ad Sibyl- *Solin. c.5 Isid. l.8. c. 8. Boch. Geogr. S. c. p.2. c. 25.*

læ nomen alludit Hebræum זבול (Zebul) *Habitatio*, quod pro ſepulcro paſſim vſurpatur, quia in eo quivis habitat; & Arabs גמאעה (Gumaa) *Univerſitas*. Coniectat itaque Vir ille ſagaciſſimus, quia *Zebul gumaa*, id eſt, *Habitatio vniverſitatis*, ſeu communis omnium ſedes & locus, alicui ſepulcro ad Lilybæum inſcriptum erat, ex illo *Zebul gumaa*, factum *Sibylla Cumæa*.

Erythræa Demophile ſive Athenais.

Ioniis divûm reſponſa ferebat Erythris,
Demophile Pythio Phoebas amata Deo.

ERYTHRÆA SIBYLLA

HÆc inter Sibyllas fuit nobilissima, eiusq́; scripta apud multas nationes summa cura servata sunt, maximè Erythris, vnde Romani ea Romam transferri curaverunt. Strabo *lib*.14. duas hoc nomine Phœbadas fuisse dicit; vnam antiquissimam; alteram recentiorem, quæ responsa dabat Alexandri M. tempore. Priorem illam, volunt ante bellum Troianum vixisse, Troiæq́; eversionem, & Helenam in perniciem Europæ & Asiæ nasci turam, prædixisse. De eius patria discrepant authores. Lactantius Babyloniam fuisse dicit, vocatamq́; Erythręam proprio nomine, non ab aliqua vrbe aut regione. Alij verò ab Erythris dictam affirmant: quod Erythræi inprimis pertinacissimè asserebant, antrum phœbadis nativitate clarum ostentantes. Vnde & Apollodorus Erythræus, eam popularem suam fuisse gloriatur.

Statim exciso Ilio, Aeneæ & eius sociis futura prædixisse fertur, iussisséque eos versus Occidentem eò vsque navigare, donec eò locorum pervenerint vbi mensas comederent, referente Halicarn. *lib*. 1. Quod & factum fuit, quando

quando in Italia triticeas crustulas loco mensæ substratas simul comederunt; vbi Ascanius, teste Virgilio, *Et mensas consumimus*, exclamavit, & vaticinio de sede hac fatali fidem fecit. Quæ vulgò illius nomine feruntur carmina, varia complectuntur, De creatione mundi generatim, & hominis seorsim; De Christo Dei filio venturo: De eius miraculis; De bonis quibus mundum beaturus est; De extremo iudicio; De pœnis malorum, & fœlicitate bonorum; De fine mundi; De Antichristo, & vario Ecclesiæ statu.

Huic autem Sibyllæ nobilissimæ, Constantinus Magnus tribuit acrostichin illam de qua suprà, cuius versuum literæ initiales, has dictiones constituunt, *Iesus Christus*, *Dei filius*, *Servator*, *Crux*, Sibyllamq; veram fuisse huius authorem, testem laudat Ciceronem *lib. 2. de Divin.* cuius verba sunt., *Ea quæ acrostichis dicitur, cùm deinceps ex primis versus literis aliquid connectitur, vt in quibusdam Ennianis, id certè magis est attenti animi quàm furentis. Atqui in Sibyllinis ex primo versu cuiusque sententiæ, primis literis illius sententiæ carmen omne prætexitur: Hoc scriptoris est, non furentis; adhibentis diligentiam, non insani.* Verùm falsò Erythrææ Sibyllæ acrostichin illã

Serm. ad Conv. Sanct.

tribui, vel ex ipſo Cicerone patet. Is enim docet eam fuiſſe carminum Sibyllinorum texturam & artificium, vt primus ſententiæ verſus, in capite & ad latus poematis ſcriberetur: in hoc verò Pſeudo-Erythrææ poemate acroſtichis ex ſolis ad latus literis conſtat, non ſunt eædem in primo verſu. Deinde ex eodem Cicerone manifeſtum eſt, omnia carmina Sibyllinorum librorum quæ apud Ethnicos celebrabantur, eodem artificio contexta fuiſſe; cùm in iis octo libris carminum Sibyllinorum quos iactant Chriſtiani, extent duntaxat triginta quatuor acroſticha. Vnde liquet horum librorum ſarcinatores, nec libros Sibyllinos tantoperè à Paganis decantatos legiſſe, nec ipſum Ciceronem, cùm de Acroſtichis loquitur hos intellexiſſe.

SAMIA

Samia Phyto sive Phygo.

Divino quoties pectus stimulatur ab oestro
Enthea fatidicis ora resolvo modis.

SAMIA SIBYLLA

SExta Sibylla, quæ annis plus-quàm quingentis Erythræam ſecuta dicitur, Samia fuit, nomine Phyto. *Aelian. lib. 12. Var. Hiſt.* eam vixiſſe ſcribit temporibus Numę Pompilij. Auguſtinus ſic de ea lequitur. *Numa regnante Romæ, & apud Hebræos initio regni Manaſſe, Samiam fuiſſe Sibyllam ſcribunt.* Hęc poſt Erythræam docuiſſe fertur, Vnum eſſe ſolum Deum conditorem omnium, cognoſcendum & colendum; & avertiſſe Gentes à cultu Dæmonum & Idolorum. Chriſtum filium Dei eſſe dicit, & excandeſcit in Iudæos qui eum Regem ſuum non agnoverint. De præmiis bonorum & impiorum pœnis multa habet, eoq; ſpectant huius oracula, vt homines à vitiis avertant, & ad morum correctionem adducant. Suidas hanc primam Lyræ triangularis inventricem facit.

Aug. De Civ. Dei l. 18. c. 14

CVMANA

Cumana Amalthea vel Demophile.

Venales auro redime hos rex maxime libros
Romanas ſortes pagina ſacra docet.

CVMANA SIBYLLA

M. Terentius Varro Cumanam Sibyllam à Cumæa distinguit. Appellatam dicunt à Cumis, vrbe Locrensis agri, quæ fuit in Ionia Asiæ minoris, inter vrbes olim florentissima. Commigravit postea Sibylla in Italiam, vbi oracula reddidit. Multa vaticinata esse dicitur, De Romanorum potentia, & imperio futuro; De Christo & eius mysteriis. Plerique tamen hanc eandem esse censent cum Cumæa illâ suprà dictâ, & perperam duas constitui. Hancq; proinde esse quæ Tarquinio Romanorum Regi, suprà commemoratos libros vendidit.

HELLESPONTICA

Hellespontiaca. Demo vel Deiphobe.

Marpesso orta feror celebrato in Troade vico
Phoebas Apollineo clara ministerio.

HELLESPONTICA SIBYLLA

HAnc oracula celebri fama reddidiſſe Cyri ac Solonis tempore, id eſt, ante Chri ſtum 159. tradunt; & Marpeſſi oppido Troadis natam, vnde Marpeſia dicta. Nomen proprium fuit Demo. Falluntur qui eam cum Deiphobe Glauci filia, quam conſuluit Aeneas cùm ex Troade veniſſet in Italiam, confundunt. De Chriſto etiam varia prædixiſſe fertur; maximè tenebras illas quæ in eius morte, medio die ſine vlla naturali cauſa, contigerunt.

Phrygia Phaennis.

Responsis quondam celebrata est Ancyra nostris,
Concepto incalui quando animta Deo.

PHRYGIA SIBYLLA.

DE hac Sibylla iſta habentur apud Cœl. Rhodiginum l. 14. c. 1. *Dardanus Samothraciâ relictâ in Phrygiam venit ad Teucrum regem, cuius filias duas vxores duxit, Batiam & Nesonem: ex Nesone nata eſt filia fatidica quæ ſpiritu divino afflata, populis ſciſcitantibus reſponſa de futuris pronunciabat, nomine proprio dicta Sibylla: quapropter ſummo honore culta eſt in Aſia, propter communicationem quam credebatur habere cum Apolline, qui illi inſpirabat oracula admiranda.* Ea vt plurimùm reſponſa ſua dedit Ancyræ, quæ eſt vrbs Aſiæ minoris, inter Paphlagoniam & Galatiam. Hanc ferunt prædixiſſe Chriſti nativitatem ex Virgine Maria, quam illi Angelus Gabriel annunciavit; Item mortem Chriſti; Reſurrectionem poſt triduum; ſui manifeſtationem Apoſtolis, & quæ exibuit impreſſa pedibus & manibus clavorum veſtigia; Reſurrectionem mortuorum, & Iudicium poſtremo ſeculo futurum.

TIBVRTINA

Tiburtina Albunea.

Templa meo Herculeum vovit ſub nomine Tibur
Divorum interpres clara ubi viſa fui.

TIBVRTINA SIBYLLA

DEcima & vltima Sibylla Tiburtina fuit, quæ paulò ante Chriſtum natum floruit. Aliàs nominata eſt Albunea ab Albula fluvio. Propter excellentes futurorum prædictiones ab incolis Anienis ſeu Albulæ fluvij, pro Dea patria culta eſt: maximè poſtquam in vivis eſſe deſiit. Illam templo, aris & ſacrificiis decoraverunt. Quia verò Tiburi ad Albulam, ſua reddidit oracula, Tiburtina dicta eſt. Hæc dicitur Auguſtum Cæſarem, puerum Hebræum Virgine natum, adorare juſſiſſe; populumq́; inſtituiſſe documentis ſalubribus; iuſticiam ſervandam inter homines docuiſſe; vnicuique ius ſuum tribuendum; integritatem vitæ ſectandam; nec quicquam admittendum quod ius concordiamq́; læderet. Multis poſt illius mortem annis inventa eſt eius ſtatua lapidea, in profundo Anienis gurgite, quam Senatus Romam ſolenni pompa transferri curavit, & in Templo Iovis Capitolini cum Sibyllæ libris reponi. Plinius *lib.* 34. ſcribit ſuo tempore tres Sibyllarum ſtatuas pro Roſtris poſitas Romæ.

EPIROTICA

Epirotica. Phaennis.

Fatidicas inter numerat Dodona Phaennin,
Quæ cecinit Pythio plena futura Deo.

EPIROTICA SIBYLLA

QVanquam M. Terentius Varro decem tantùm Sibyllas annumerat, tanquam præcipuas, quarum libri maxima religione & cura ſervari Romæ credebantur; certum tamen eſt multas alias fuiſſe Phœbadas, quæ Dæmonum afflatæ ſpiritu, variis in locis vaticinatæ ſunt. Ex harum numero fuit Epirotica, quæ proprio nomine Phaënnis fuiſſe dicitur. Fateor nonnullos velle hanc eandem eſſe cum Phrygia illa de qua ſuprà, plerique tamen ſecus ſentiunt. Tradunt eam ſimul atque ex vtero materno prodiit, quamprimùm de Vniverſi coagmentatione philoſophatam eſſe. Fortaſſe ea eſt, quam Europæam nonnulli cognominant, quæ Theſprotiæ Epiri nata eſt, & in Dodonæo templo reddidit oracula. Liber antiquus qui eſt in Bibliotheca regia, vt refert Boiſſartus, illi hos verſus tribuit,

Virginis æternum veniet de corpore verbum
Purum, qui valles & montes tranſiet altos.
Ille volens etiam ſtellato miſſus Olympo,
Edetur mundo pauper: qui cuncta ſilentii
Rexerit imperio (ſic credo & mente fatebor,)
Humano ſimul & divino ſemine natus.

ÆGYPTIA

Aegyptia

Sum Pelusiacas vates celebrata per urbes
Quæ summi ostendi mystica sensa Dei.

ÆGYPTIA SIBYLLA

SCribit Clemens Alexandrinus *in Prometheo*, fuisse Iudicum Hebræorum tempore, regnante apud Aegyptios Pharaone Taracho, fatidicam Sibyllam. Ea est procul dubiò quæ Aegyptia dicta est, quamq; Aelianus inter quatuor præcipuas Phœbi Sacerdotes fatidicas recenset; Erythræam scilicet, Samiam, Sardicam, & Aegyptiam. Pausanias tamen hanc eandem esse censet cum ea quæ Persica dicta est, vel Aethiopica, nomine Saba. Vtcunque sit, nam de his nihil certi tradi potest, huius nomine variæ feruntur prædictiones; De Christi Servatoris adventu; De eius incarnatione in vtero beatæ Virginis; De eius miraculis, passione, & extremo iudicio. Monuit populos, vt converterentur ad numen illud summũ, quod suæ divinitatis socium admittit neminem. Ephesini templi tota Asia celeberrimi, eversionem prædixit. Isidis quoque, & Serapis idolatriam taxat, quorum cultum nefastum abolendum pronunciat. Lælius Cleopassus hos illi versus tribuit,

Pausan. in Phoc.

—Qui Lux æterna, Lumen de Lumine, semper

Qui

Qui fuit, estq́ue, & erit, sydera summa tenens;
Virginis Hebrææ, castam descendet in alvum;
Factus homo tandem est hac genitrice Deus.
Hoc mediante Deo coniungimur: illius ergò
Progenies summi dicimur esse Dei.

Colophonia Lampusia

Sum Chalcante sata, et Phoebo dilecta Sacerdos;
Responsa in culta quæ Colophone tuli.

LAMPVSIA SIBYLLA.

FVisse dicitur Calchantis illius filia, qui cum Græcis in expeditionem Troianam profectus est, quem in dubiis, ceu oraculum consuluit Agamemnon Imperator, & sine cuius consilio nihil moliebantur Græcanici exercitus Principes. A parente igitur instituta Lampusia, Apollinis Pythij Sacerdos consecrata est, magnumq; nomen sibi vaticinandi peritia comparavit. Nec solùm in Asia, sed per totam Græciam Europæam, celebris habita est. Maximam ætatis partem egit Colophoni, quæ vrbs est Asiæ Minoris, ex qua Homerum natum voluerunt eius cives; vnde Colophonia cognominata est.

Variæ leguntur eius prædictiones; De mutationibus regnorum; De bellis, aliisq; eiusmodi, quæ ad hanc vitam mortalem spectant: Item præcepta quibus homines ad benè vivendum hortatur, vt illius iram vitent, qui malos malè perdet & æternis suppliciis afficiet. De hac Strabo, *Sibylla Colophonia Lampusia dicta, à Calchante oriunda, & ipsa divinationes oraculaq;, & alia quædam versibus edidit.* Lælius

Cleopassus hoc exasticon illi tribuit,

Me Phœbi cortina tulit, Colophonia vatem
Mendacis tripodes execror vsque Dei.
Est Deus æternus, qui nomine non eget; ille
Solus enim mundi possidet imperium.
Huic soli vota atque preces effundite; grata est
Illi, quæ ex puro victima corde venit.

MANTO

Theſſalica Manto.

Templa Ciari prima erexi, atque oracla reſolvi
Et noſtris gaudet Mantua nominibus.

MANTO SIBYLLA

FLoruiſſe dicitur Manto, Creontis & Theſæi Thebanorum Regum crudeliſſimorum temporibus, & fuiſſe Tireſiæ vatis, de quo ſuprà, filia. Hæc poſt patris obitum tyrannorum ſævitiam fugiens, in Aſiam venit, Clarumq; appulit, vbi templum Apollini ædificavit, eiuſq; ſacris præfuit. Cùm enim vaticinationem à patre edocta eſſet, Phœbiq; inſpiratione adiuta, brevi in tanta celebritate fuit, vt cum clariſſimis Phœbadibus & Sibyllis æquaretur. Tandem Aſia relicta venit in Italiam, ibiq; à Tiberino rege Albæ Longæ adamata eſt, propter egregiam formam, & animi præſtantiſſimas dotes. Ex eo ſuſcepit Bianorem, aliàs Ocnum dictum, de quo Virgilius *Egloga* 10. *&* *Aen.* 10. Is mortuo patre Tiberino, (qui in Albulam fluvium, ab eo Tiberis vocatum, lapſus periit;) cum matre in tranſpadanam Italiæ regionem ſe contulit, & in ea planitie vrbem ædificavit, quam appellavit *Mantuam*, de nomine matris: Sic enim Virgilius Aen. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicæ Mantûs & Tuſci filius amnis

Qui

Qui muros, matrisq; dedit tibi Mantua nomen.
Mantua dives avis &c.

Nihil ſcriptis illa mãdavit quod quidem ad nos pervenerit. Nonnulli tamen, inter quos Ruillius, affirmant eam de Chriſto venturo in mundum, de eius ex Virgine ortu, deq; paupertate, vaticinatam eſſe, ideoq; in Sibyllis numerandam. De hac Ovidius *Metam. lib. 6. Fab. 3.*

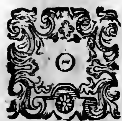
Nam ſata Tireſia venturi præſcia Manto,
Per medias fuerat divino concita motu,
Vaticinata vias.

Themis Coeli et Terræ filia.

Cephiſi ad ripas templo ſum culta Vetuſto
Deucalionæi tempore diluvij.

THEMIS

ἔμις, fas, quod iuſtum eſt & poſitum ad obſervādum, à τίθημι pono. Gentiles, ſuo more, Deam faciunt, quam fingunt Cœli & terræ filiam: quia ſcilicet homines docet pietatem erga Deum, & juſticiam erga homines colere. Eam aiunt Saturni ſororem & Iovis amitam; quæ Ogygis avi pietatem ſecuta, homines aſſiduis adhortationibus ad benè vivendum compulerit, tum voce tum exemplo; Deoq́; nihil gratius eſſe pietate erga cœleſte numen, & charitate erga proximum, docuerit. Huic honores divinos tribuerunt, tanquam Deæ iuſticiæ fautrici, & Dei Sacerdoti primariæ. Fatidicam etiam eſſe dixerunt, quæ futura hominibus prædiceret, & rerum incertos eventus explicaret. Hanc à Iove compreſſam fabulatur Heſiodus in Theogonia, peperiſſe horas Ε'υνομίην τε Δίκην τε ϗ εἰρηνήν τεθαλοῖαν. Poſt obitum ad cœlos remeaſſe credita eſt, & illic plurimùm authoritatis adepta; Iuſticiæ præeſſe; regibus regni iura præſcribere; populos ad obſequium erga præfectos cogere, æſtimata eſt:

denique in tanta veneratione fuit, vt ſine eius numine exiſtimaverint mundum conſtare non poſſe. Ideo illi Templa & honores divinos ſtatuerunt. Iam ante Deucalionis diluvium illi ſtructum erat delubrum in Bœotia ad Cephiſſum amnem, vbi ſacras ſortes dare dicebatur: Huc veniſſe Deucalionem & Pyrrham canit Ovidius *Metamorph.* 1. vt Deam conſulerent, qua arte genus humanum quod diluvio perierat, reparabile eſſet; quibus reſpondit Dea, velarent caput, oſſaq; magnæ parentis, id eſt lapides qui in corpore terræ, magnæ parentis hominum, ſunt velut oſſa, poſt terga iactarent.

CARMENTA

Carmenta Mercurij filia.

Fata Italos ventura docens Evandria mater
Est inter Latias annumerata Deas.

CARMENTA

EA alio nomine Themis & Nicoſtrata dicta eſt : fuitq; Ionij Regis Arcadiæ filia. Carmenta appellata vel à Carmine, cùm enim fatidica eſſet, oracula carminibus reddere ſolebat; vel quaſi *carens mente*, propter furorem quo cùm enthuſiaſmo correpta erat, invadebatur. Ea mater fuit Evandri. De his Livius lib.1. Dec.1. *Evander tum ea loca profugus ex Peloponneſo, authoritate magis quàm imperio regebat: venerabilis vir miraculo literarum, rei novæ inter rudes artium populos : venerabilior divinitate credita Carmentæ matris, quam fatiloquam ante Sibyllæ adventum in Italiam miratæ hæ gentes fuerunt.*

Carmenta itaque propter inſignem pietatem & futurorum præſcientiam, exiſtimata eſt commercium familiare habere cum Diis, quorum numine afflata prænoſceret futura, & prædiceret hominibus ad eorum conſervationem. Ideo pro Dea culta eſt inter Aborigenes & Arcades Tiberis incolas : Sacraq; illi inſtituta ſunt *Carmentalia*, quæ quotannis celebrabantur à matronis 18. Cal. Februarij : ab ea dicta eſt porta *Carmentalis*, ſub Capitolio,

vbi

vbi illi templum extructum à matronis Romanis versus Tiberim: Ita enim Solinus, *Pars infima Capitolini montis habitaculum Carmentæ fuit, vbi & Carmentale fanum est; à quo Carmentalis portæ nomen.* Vnde & P. Victor in VIII. vrbis Regione ponit *Templum Carmentale.*

Dicitur autem Carmenta ex Arcadia literarum Græcarum caracteres primùm in Italiam attulisse, & iis conceptum mentis exprimere scripto docuisse: quæ res priùs incognita Aborigenibus, mirifica judicata est, & divini ingenij certissimum argumentum. Quod & superiori seculo contigisse legimus Americanis.

Cassandra Priami et Hecubæ filia.

Prædixit Troiæ excidium Priameia Virgo:
Atque Agamemnoniæ tela cruenta necis.

CASSANDRA.

SCholiastes Homeri *in Iliad. B.* tradit, Priamum regem ex Hecuba vxore, Helenum & Cassandram suscepisse: Infantes in templo Apollinis Thymbræi, vbi γενέθλια celebrabant, colludentes obdormivisse: Famulas quibus puerorum cura erat demandata, temulentiores eorum oblitas domum abiisse: Postridiè in templum reversas, vidisse serpentes linguis puerorum sensoria organa obstruere: Territas vociferationem edidisse: Serpentes clamore excitas, sub proximas lauros se abdidisse: Infantes nihil omninò oblæsos exinde vaticinio claros fuisse. Cæterùm Cassandram dici opinantur, quia Casin, id est fratrem Hectora, strenuum habuerit, ac virilem inprimis. Eadem & Alexandra nuncupatur παρὰ τὸ ἀλύξαι, quoniam congressus hominum vitavit maximè; vel ab ἀλέξειν, quia vaticinando prodesset pluribus. Plutarchus *in Agide*, refert Cassandram diem suum obiisse Thalamis, vrbe Græciæ, vbi & Templum habuit oraculis & vndequaque hominum confluentium frequentia celeberrimum, ibique Pasiphaen vo-

Cælius Rhod. l. 24. 6.

cari διὰ τὸ πᾶσι φαίνειν τὰ μαντεῖα, quod omnibus vaticinia declararet.

Lycophron in Cassandra. *Virg. Aen.2.* 8. *Propert. l.3.*

Cassandræ autem historia aut fabula hæc est. Fuit puella eximiâ formâ, ideòq; perditè ab Apolline amata; qui cùm eius concubitum ambiret,puellâq; potiri non posset, hanc iubet poscere quodcunque vellet, seq; id præstaturum per Stygiam paludem iurat, modò corporis copiam faciat. Illa hac conditione promittit, modò divinandi artem edoceatur; quam cùm Apollo tribuisset, à Cassandra quæ impuro promisso stare noluit, delusus est. Is repulsam ægrè ferens, cùm vaticinandi donum sacramento concessum, revocare non posset, ab ea petit, vt sibi saltem osculum daret, quod cùm illa præstitisset, os eius inspuit Apollo, effecitq; vt Cassandra quidem vera vaticinaretur, sed vt eius vaticiniis nemo fidem adhiberet. *Virg. Aen. 2.*

--- --- Fatis aperit Cassandra futuris
Ora, Dei iussu non vnquam credita Teucris.

Item *Aeneid. 3.*

Sola mihi tales casus Cassandra canebat;
Sed quis ad Hesperiæ venturos littora Teucros
Crederet? aut quē tum vates Cassandra moveret?

Frustra itaque prædixit Troianis omnia mala,

mala, quæ ſi illi recta ſuadenti creditum eſſet, vitari potuiſſent. Primò enim cùm ſomniaſſet Hecuba eius mater, Paridem vtero geſtans, ſe facem ardentem peperiſſe, Caſſandra interpretata eſt, puerum qui naſciturus, cauſam futurum incendij Troiæ; quod & evenit ob raptam à Paride Helenam Menelaï vxorem. Deinde cùm decimo Iliacæ obſidionis anno, equus ille ligneus ad vrbis mœnia duceretur, Caſſandra machinam illam fatalem eſſe prædixit, ac proinde in vrbem minimè admittendam; ſed nemo ſalutaribus eius admonitionibus fidem adhibuit. Admiſſus eſt itaque equus, in quo latebant validiſſimi Græcorum duces, qui noctu machinâ per Sinonem apertâ erumpentes, portam vrbis recluſerunt, Græcoſq; reverſos ex Tenedo admiſerunt, & Ilium ferro flammaq; deleverunt.

Venerat Geraſtus Mygdonis regis Thraciæ filius, ad Troiam, Phrygibus opem laturus; is inſano Caſſandræ incenſus amore erat, eiq; deſponſatus; hunc Caſſandra identidem monebat vt ſe in Thraciam reciperet, alioqui ipſum cum Ilio periturum, quod & accidit: cùm enim ea nocte qua vrbs incenſa eſt, auxilium conaretur ferre Caſſandræ, quam Aiax

Oileus crinibus arreptam trahebat in Minervæ templum, vbi & vim intulit puellæ, à Peneleo Bœotorum duce, interfectus est,

Infælix, qui non sponsæ præcepta furentis
Audierat &c. *Furentis*, id est vaticinantis.

At stuprum Cassandræ non impunè tulit Aiax: Eo enim irritata Minerva, illum, cùm domum repeteret post excidium Troiæ, medio mari ictum fulmine, cum navi miserando perdidit naufragio. Misella verò Cassandra tot malis superstes, in prædæ divisione, Agamemnoni Græcorum Imperatori sortitò obtigit. Cùm reditum pararet herus, eum seriò admonuit Cassandra, vt sibi caveret ab insidiis vxoris, cuius proditione interimeretur. Sed prædictiones mulieris, ceu deliræ, risit Agamemnon, quas tamen exitus verissimas esse comprobavit. Agamemnon enim post varia terra mariq; emensa discrimina, Mycenas venit, vbi à Clitemnestra vxore, conspiratione facta cum Ægistho adultero, vnà cum Cassandra trucidatus est.

Quæ de Cassandra vera monente, cui tamen semper fides defuit, narrant Poëtæ, mythologicè interpretantur nonnulli; aiuntq; fabulam in eos confictam qui ingenio sunt per-

vicaci

vicaci & aſpero, nec ſe Apollini, *id eſt*, Deo Harmoniæ ſubmittere volunt, vt rerum modos & menſuras, ſermonumq́; veluti tonos, acutos & graves, aurium etiam magis peritarum, & magis vulgarium differentias, tempora denique tum loquendi, tum ſilendi, ediſcant & obſervent: licet enim ſint prudentes & liberi, & conſilia afferant ſana & bona, nunquam tamen ferè ſuaſu & impetu ſuo proficiunt; neque ad res tractandas efficaces ſunt; ſed potiùs exitium iis apud quos ſe ingerunt maturant; & tum demum poſt calamitatem & eventum, vt vates & in longum proſpicientes, celebrantur. Sanè huius rei exemplum eminet in M. Catone Vticenſi. Ille enim interitum patriæ & tyrannidem, primò ex conſpiratione, deinde ex contentione Cæſaris cum Pompeio ſecutam, diu antè tanquam è ſpecula prævidit, & velut è tripode prædixit; ſed nihil profecit interim, verùm obfuit potiùs, & mala patriæ acceleravit. Id quod prudenter advertit, & eleganter deſcribit Cicero, cum ad amicum ita ſcribit, *Cato optimè ſentit, ſed nocet interdum Reipublicæ: loquitur enim tanquam in Republica Platonis, non tanquam in fæce Romuli.*

Baco de Sapientia Veterum.

Polyxo.

Lemnia ſum Vates, Phoebo dilecta Polyxo;
Vlciſci facinus per ſcelus auſa virûm.

POLYXO

DVas mulieres nomine Polyxo celebrat antiquitas; vnam Argivam Tlepolemi Principis Rhodij, qui in expeditione Trojana cecidit, vxorem; quæ famosa reddita est cæde Helenæ. Cùm enim mortuo Menelao, ab eius filiis pulsa esset Rhodumq; venisset ad Polyxo cognatam suam; hæc necem mariti vlcisci cupiens, Helenam hospitio excepit, & in eam dum lavabat, ancillas furiarum ornatu immisit, quæ illam prehensam & ad arborem suspensam, laqueo necarunt; vt refert Pausanias *in Laconicis*. Altera verò fuit Polyxo maga, atque à mendace & homicida spiritu obsessa, quæ Lemnios aliosq; Græciæ populos decepit. Fuit enim Lemnia & Sacerdos Apollinis, quæ sciscitantibus reddebat oracula ac futura prædicebat, magno hominum concursu.

Narrant, aliquando Lemnias mulieres Superis omnibus sacrum fecisse, Iunoni maximè Pronubæ nuptiarum præsidi; Dianæ item Lucinæ, quæ parturientibus & infantibus in lucem venientibus opem ferret; vnius Veneris

numen consultò neglexisse; quod esset incitatrix ad insanas libidines quibus iuventus à nuptiali thoro avocatur. Hunc contemptum Venus cùm ferre non posset, in matronas Lemnias animadvertere statuit. Mephitim graveolentiæ Deam immittit, quæ mulierum alis & inguinibus virus suum immitteret; vnde factum vt maritis fætore essent intolerabiles. Hi itaque vxoribus repudio misso, nuptias mutarunt, & thalamo puellas è Thracia atque Asia accitas, substituerunt. Lemniæ matronæ ignominioso hoc divortio perculsæ, Polyxûs vatis consilium requirunt; ea suadet vt conjuratione facta omnes viri trucidentur. Immane id consilium, statim executioni mandatum est; viros enim nihil tale timentes, per somnum adortos omnes iugularunt. Post interfectos viros, Lemniæ mulieres, hortatu Polyxûs Venerem placare studuerunt, & avertendæ graveolentiæ causa hircum & capram Deæ immolarunt, quibus victimis reconciliata est Venus. Sed tetro in posterùm avertendo odore, secum terram illam Lemniam, redactam in pastillos & sigillo capræ, seu vt vult Galenus, Dianæ signatam, gestabant. Etiamnum hodiè ea terra quæ *Sigillata* vulgò dicitur ab impres-
sione

ſione putà ſigilli,ſummo eſt in precio. Vt verò olim ſignum capræ vel ſtellæ, ita nunc caracteres Turcici, adulterationis metu, globulis illius terræ imprimuntur. Literis Arabicis inſcribitur *Tin imachton*, hoc eſt; *Terra ſigillata*. Locus vnde terra illa eruitur ita abſconditus eſt & tectus, vt niſi ab accolis cognoſci nullo modo poſſit. Effoditur ſtatuto tempore ac ſolenni ritu, eamque magna difficultate robuſtiſſimi foſſores, in profundiſſimis venis latitantem, rimantur & perquirunt. De hac Buſbequius Epiſtola 3. ſic ſcribit. *Fuit*, inquit, *Græcorum inſtitutum vt non niſi ſexto die Auguſti, feſto Transfigurationis Domini, ſpecus recluderetur, vnde in Lemno terra, quam* Αἴγος σφραγίδα *à ſigillo capræ, vocabant, hauritur. Idem inſtitutum hodieq; ſeruant Turcæ; & vt olim Sacerdos Græcus liturgiam ibi celebrabat, ſic & illam hodie celebrari volunt, ipſi quidem ſacrorum ex longinquo tantùm ſpectatores.* Pinguis eſt illa terra, mollis, adſtringens, rubricæ aliquando non diſſimilis, niſi quod manus contrectantium non inficit. Memorabile verò eſt, non modò ex hac terrâ ſeu argillâ, ſpecioſiſſima elaborari vaſa; ſed eſſe quoque eius vſum in Medicinâ commendatum; quippe

& adſtringens eſt, quod ex adhæſu ad linguam probatur; vnde vſurpatur ſiſtendis profluviis, ac potiſſimùm ſanguinis: & vim alexipharmacam habet; vnde adverſus ſerpentum morſus aliaq; venena, eſt vſui: eoq; nomine etiam vaſa ex eâ confecta, precioſa habentur. Cæterùm P. Belonus Obſerv. lib. 22. proponit typos terræ ſigillatæ imprimi ſolitos, hac forma.

Hirtia Sesostris Aegyptioru͞ regis filia.

Sesostris pater est Aegypti sceptra habitur,
Is Colchos bello deprimet atq; Getas.

HIRTIA

HErodotus *lib.* 2. Sesostri inter Reges Ægypti primas defert; qui multas nationes debellavit, & subactarum trophæa variis in locis posuit, ex quibus se multa vidisse ipse testatur. Sesostrim autē eximia belli facinora suasu & consilio Hirtiæ filiæ suscepisse aiunt. Erat enim mulier illa fatidica Serapidis ministerio dicata, cuius afflatu plurima prædicere credebatur. Hæc patri suasit vt Colchis bellum inferret, certam enim victoriam à Diis promitti: id fœlix eventus brevi comprobavit; expugnatis enim vrbibus, tota se provincia eius potestati permisit. Iterùm author fuit Sesostri, vt Mæridi tum Ægypti regi potentissimo bellum inferret, propicios Deos victoriam spondere. Illum Sesostris invasit & superavit; præfuitq; Ægypto summa fælicitate. Is fuit qui templa magnificentissima per totam Ægyptum maximis sumptibus ædificari curavit; in quibus fuit illud Alexandrinum Serapidis, de quo diximus in Serapide.

FINIS.

INDEX NOMINVM ET RERVM.

FINIS.